

Емилио Салгари

Синът на червения корсар

ПЪРВА ЧАСТ

Глава първа МАРКИЗАТА

Червенокожият слуга, в синьо-жълта копринена одежда, извести с висок глас името на граф Миранда и сред гостите настъпи голямо оживление.

Веднага трябва да кажем, че дворецът на красивата и обожавана от всички авантюристи от Санто Доминго маркиза Монтелимар беше претъпкан от гости.

Танците спряха и всички се втурнаха към вратата на огромния салон, за да видят графа отблизо. За късото време, откакто той пребиваваше в Санто Доминго, за него се говореше много. Той беше пленил доста женски сърца.

Тъкмо слугата успя да повдигне обшитата с дълги ресни завеса, и този, за чието пристигане бе известил, застана пред всички.

Той беше красив, около двадесет и осемтридесетгодишен, висок, с черни като въглени очи, с тъмни мустаци и много бяла кожа – нещо твърде странно за капитан на фрегата, навикнал да плава под палещото слънце на Мексиканския залив и Карибско море. Кой знае защо тази странна, привличаща погледа млада особа сияеше изцяло в червена коприна.

Веднага щом забеляза, че всички го наблюдават с нескривано любопитство, графът намръщи чело и предизвикателно погледна по-близо стоящите до него мъже. Имаше вид на човек, отегчен от любопитството, проявено към него. След това той най-учтиво сне шапка и направи лек поклон.

Маркиза Монтелимар си проправи път сред насъбралите се гости, за да поздрави лично графа.

С право я наричаха „красивата вдовица от Санто Доминго“. По произход тя бе от Кастилия, испанската провинция, прочута с прекрасните си жени. Бе още твърде млада, едва ли имаше повече от двадесет и пет – висока и стройна, с гъвкаво тяло, бадемови очи, черна коса и кожа с цвят на алабастър.

Въпреки че маркизът бе загинал преди по-малко от година в

битката срещу пиратите от Тортуга, тя беше облечена във великолепна бяла копринена рокля, пишно украсена с дребни смарагди. Лебедовата й шия бе обвита от безценна перлена огърлица.

Тя спря пред графа, поклони се грациозно, усмихна се и му подаде дясната си ръка, като каза:

– Радвам се, че приехте поканата ми, господин графе!

– Моряците са груб народ, скъпа маркизо – каза той в отговор, – но никога не отхвърлят покана, особено ако тя е направена от красива дама като вас.

Лицата на мнозина от присъстващите помрачняха. Обожателите на маркизата зашепнаха помежду си.

Граф Миранда се обърна, подпрял лявата си ръка на шпагата, и каза натъртено:

– Както изглежда, на някои не се харесва онова, което казах. Но нека се знае, че синовете на океана могат да си служат с шпагата също тъй добре, както с кормилото.

– Вие се лъжете, графе – рече маркизата. – Всички присъстващи тук уважават хората, които въпреки бурите и опасностите ни защитаваха от тортугските пирати.

Никой не се осмели да се обади. Лицата на мъжете се проясниха. Само един капитан на уланите от Гренада, който превишаваше по височина младия граф, все още стоеше намръщен.

– Господин графе – рече маркизата, – няма ли да ми подадете ръка? Ще бъда горда да се подпра на един силен моряк.

– Който винаги е готов да постави шпагата и живота си на ваше разположение, скъпа маркизо – допълни думите й красивият граф, като предизвикателно гледаше гостите.

– Танцувате ли, господин графе?

– Да, но само френски танци, тъй като съм израснал в Прованс.

– Как, нима вие не сте испанец? – учуди се домакинята. – Ако не се лъжа, графовете Миранда са от Кастилия.

– Баща ми беше женен за францужойка и още като дете бях изпратен да живея при роднините на майка ми – каза младият мъж.

– Забелязвам, че говорите с чужд акцент – продължи маркизата.

– Моряците, които посещават чужди земи, лесно забравят майчиния си език – рече той.

– Откъде идвате сега, господин графе?

– От Санта Крус, скъпа маркизо.

– Сигурно по време на пътуването сте имали куп приключения?

– Само една буря и няколко стълкновения с пиратски кораби.
– Които сигурно сте потопили...
– О, не – усмихна се графът. – Само ги плених, а екипажите им оковах във вериги.

– А къде отивате сега?
– Ще остана тук, за да защитавам Санто Доминго – той задоволи любопитството на маркизата.

– Нима ни грози опасност? – продължи да се интересува красивата дама.

– Говори се, че група каторжници са се съюзили с пиратите, за да нападнат този град, но кълна се, четиридесетте оръдия на моя кораб...

Графът внезапно се обърна. Уланският капитан, който при появата му се беше намръщил най-много от всички, вървеше след тях, сякаш искаше да чуе какво си говореха двамата. Веднага щом младият граф се обърна, той бързо закрочи към някаква дама, която в същия този момент влизаше в залата.

– Кой е този господин? – попита графът, като сбърчи чело.

– Граф Сантяго, капитан на уланския полк от Гренада – усмихнато отвърна маркизата. – Интересува ли ви?

– Ни най-малко, скъпа маркизо. Струва ми се, че искаше да чуе за какво си говорим.

– Той е един от моите почитатели.

– Съвсем естествено е такава красива жена като вас да има безброй почитатели – рече графът.

– О, графе! – каза кокетно маркизата.

– Обича ли ви?

– Миналата седмица прободете с шпагата си един лейтенант, тъй като смяташе, че предпочитам нещастника.

– Значи капитанът е ревнив?

– Да. Изглежда е майстор на шпагата.

– Бих искал да проверя това с удоволствие – произнесе с ирония графът.

– Пазете се от него, графе!

– Нима мислите, че се страхувам от капитана?

– Не, господин графе, но ще ми бъде мъчно...

– За какво?

– Ако ви се случи нещастие. Младият капитан изглежда жената учудено:

– Ще ви бъде мъчно, ако ми се случи нещастие? Въпреки, че ме

познавате едва от пет минути?

– Винаги съм се удивлявала на моряците, които са мъжествени и любезни като вас, господин графе.

Капитанът потисна въздишката си и каза тихо:

– Чудно. Също и чичо ми...

– Какво казахте, господин графе?

– Че музиката е божествена. Не искате ли да потанцуваме?

– С удоволствие!

Когато танцът свърши и графът отведе маркизата обратно на мястото ѝ, той чу зад себе си глас:

– Графе, вие танцувате отлично, дали играете на карти по същия начин?

Графът се обърна и видя зад себе си капитана на уланите. Той го измери с дълъг изпитателен поглед и отвърна с лека ирония:

– Един благородник трябва да умее както да танцува, така и да играе на карти. А също и – добави весело той, – ако му се наложи, да върти шпагата.

– Този път ви предлагам само една игра – отвърна капитанът на предизвикателството.

– На вашите услуги, граф Сантяго! Щом това ви прави удоволствие...

– Как? Вие ме познавате? – извика капитанът учуден.

Маркизата пребледня.

– Какво искате от граф Миранда, господин граф Сантяго? – запита тя.

– Предлагам му една игра – отвърна капитанът. – Моряците винаги са предпочитали играта пред танца. Нали, господин графе? – обърна се към граф Миранда той.

– Понякога – сухо отвърна фрегатният капитан.

– Не играйте, графе – рече маркизата.

– Само веднъж – отвърна графът. – Елате, граф Сантяго!

Двамата влязоха в една заличка, където десетина офицери пушеха и играеха, без да проявяват особен интерес към бала. На кръглите масички блестяха златни монети, а заровете и картите се хвърляха от хора с привидно напълно безразлични лица.

– Какво предпочитате – картите или зара, господин графе? – запита уланът.

Играта със зарове ми се струва по-възбуждаща, по приляга някак си на военните – невинно отвърна граф Миранда. – Започваме ли?

Вместо отговор капитанът направи знак на чернокожия слуга и когато той дойде при тях, му заповяда да донесе зарове. След малко негърът се върна с изящно изработена чаша и зарове от слонова кост.

– На какво ще играем, граф Миранда? – запита капитанът.

– На каквото поискате.

– Да играем на живот или смърт тогава.

– Не ви разбирам.

– Когато на нас, войниците, ни омръзне да играем на злато, започваме да играем на живот или смърт. Който загуби, трябва да се застреля.

– Това е ужасна игра.

– Но е много интересна.

– Предпочитам да играя с парите си.

– Колко залагате?

– Сто пиастра.

– Искате да ме ограбите?

– Не, графе. Аз съм твърде лош играч и никога не съм имал късмет нито на зарове, нито на карти.

– Но затова пък при красивите дами, особено при маркизите...

– Не вярвам.

– Нима твърдите, че маркиза Монтелимар не ви харесва?

– Графе, аз съм дошъл тук да играя, а не да дърдоря. Ще заложите ли сто пиастра?

Вместо отговор капитанът взе чашата и хвърли заровете на масата.

– Тринадесет! – рече той. – Това число ще ви донесе нещастие.

– Сигурен ли сте?

– Не. Обаче числото тринадесет никак не ми харесва.

– Може би ще умрете скоро – предположи графът усмихнат.

– От чия ръка?

– Не съм пророк.

– От ръката на някой съперник ли?

– Може би.

– Не вярвам. Миналата седмица убих одного, защото ми пречеше.

– Вие имате бърза ръка, граф Сантяго?

– И сигурна. Сега е ваш ред.

Граф Миранда пое чашата и хвърли заровете.

– Четиринадесет! Интересно! – извика той. – Тринадесет и четиринадесет! Какво ли пък означават тези числа?

Капитанът потърка челото си. Лицето му помрачня.

– Какво ще кажете? – запита граф Миранда.

– Че спечелихте стоте пиастра.
– Не мисля за това. Говоря за числата.
– Аз, подобно на вас, също не съм пророк.
– Ще играем ли още?
– Да. Бих искал да видя какви числа ще ви се паднат и този път. Впрочем – замисли се той – предлагам да хвърлим три пъти. За петстотин пиастра.

Капитанът нервно разтърси заровете в чашата и ги изсипа на масата. Той едва сдържа проклятието си. Челото му бе плувнало в пот.

– Отново тринадесет! – извика той. – Да не би вие да сте самият дявол?

– Във всеки случай облечен съм като него – отвърна графът, широко усмихнат.

– Хвърляйте!

– Дванадесет – каза капитан Миранда, като удари с юмрук по масата. – Числото тринадесет е обградено от дванадесет и четиринадесет. Не намирате ли, че става интересно?

– Така изглежда.

Капитан Миранда въпросително погледна графа.

– Нещастното число е мое! – замислено произнесе граф Сантяго.

– Но вие спечелихте петстотин пиастра.

– Бих предпочел да съм ги изгубил, само да ми бе дошло друго число.

– Това не зависи нито от мен, нито от вас. Да продължаваме!

Играта продължи и граф Миранда спечели хиляда пиастра с петнадесет и седемнадесет срещу четиринадесет и шестнадесет. Скоро слугите съобщиха, че вече е полунощ и че балът привършва. Капитанът на уланите се изправи.

– Ще изпратя парите утре на кораба ви – каза той.

– Не е толкова бързо – рече граф Миранда.

– Надявам се, че ще ми дадете реванш.

– Когато поискате.

– Лека нощ, господин графе.

Уланът се върна в балната зала, където гостите се сбогуваха с маркизата. Капитанът на „Нова Кастилия“ се спря пред вратата. Той очевидно изчакваше да се разотидат гостите. Когато залата бе почти празна, граф Миранда отиде при маркизата. Тя вече го търсеше с поглед.

– Маркизо – рече той, като леко се поклони. Трябва да ме извините, че не се върнах, за да изиграя още един танц с вас.

- Да не сте се скарали с капитана?
 - О, ни най-малко.
 - Пазете се от него, графе! – каза маркизата. – Той е опасен човек.
 - Докато имам шпагата си – отвърна младият капитан, – не се страхувам от никого. Мога ли да ви видя отново, скъпа маркизо?
 - Мен?
 - Да, вас.
 - Ами... заповядайте утре на обед у дома.
 - Утре? – попита графът. – Утре може би вече ще бъде късно.
 - Но вие сте дошли едва вчера и вече искате да отплавате.
 - Понякога човек не разполага с времето си. Но не бих искал да си замина, преди да съм говорил с вас.
 - Нима не сте дошли да защитавате Санто Доминго?
 - На този въпрос не мога да отговоря, маркизо.
 - Но вие не бива да отпътувате така бързо. Можете ли да яздите?
 - Да, скъпа маркизо.
 - Утре ще има надбягване и бих желала и вие да участвате в него.
 - Защо?
 - Победителят ще получи като награда една целувка от мен.
 - Тогава ще участвам – отвърна графът. – Лека нощ, скъпа маркизо.
- Той целуна ръката на прелестната вдовица и веднага последва слугата, който вървеше пред него със сребърен свещник в ръка.

Глава втора ДВУБОЯТ

- Къде ви харесва повече – на стъпалата на тази черква или на палубата на „Нова Кастилия“, Мендоса?
- На борда, естествено, Мартинес. Там са поне оръдията ми.
- Да не би pistolетите ти да са пълни с тютюн? На теб винаги ще се намери нещо, което да не ти хареса, Мендоса.
- Но трябва да признаеш, че мога да въртя добре шпагата, Мартинес.
- Ако това не беше така, граф Вентимилия, синът на прочутия Червен корсар не би те взел за охрана.
- Ти винаги си имал право, Мартинес. Впрочем музиката престана.
- Да, не я чувам вече и аз.
- Значи капитанът скоро ще дойде.

– Легни и се опитай да дремнеш. Ще пазя.

– Какво ти е хрумнало? Мислиш ли, че един стар морски вълк, служил на Червения корсар, ще легне да спи, когато младият граф Вентимилия се намира в опасност?

– Някой идва, Мендоса. Мълчи!

Двамата мъже, които стояха на стъпалата на старата черковна стълба, скочиха и веднага извадиха пистолетите. И двамата бяха едри и стройни. Мендоса беше най-малко на петдесет, а Мартинес едва ли имаше повече от двадесет.

– Той ли е? – попита по-възрастният Младежът напрегна очите си.

– Някой идва насам, но дали е графът, не мога да кажа.

Чу се тихо изсвирване. На стъпалата се качи още един мъж.

– Граф Вентимилия! – възкликнаха в хор двамата приятели.

Бе граф Миранда, или Вентимилия – синът на Червения корсар.

– Нещо ново, Мендоса? – попита новодошлият.

– Нищо особено, графе.

– Успяхте ли да разберете нещо за кавалера Барквизименто?

– Разпитахме повече от двадесет души, но никой от тях не можа да ни каже къде се намира секретарят на маркиза в момента.

– Но на мен ми съобщиха със сигурност, че той е тук някъде – рече графът. – Само той може да ми даде името на човека, осъдил Червения корсар и Зеления корсар на смърт.

– Да не би мръсникът да е усетил опасността и да е духнал нанякъде?

– Невъзможно е. Всички смятат нашата фрегата за испански кораб. Забелязахте ли нещо особено на пристанището?

– Не, господин графе. Търговските кораби цял ден товариха захар и кафе, а военните въобще не са вдигали котва.

– Не съм спокоен въпреки всичко. И най-малката непредпазливост е достатъчна, за да се насочат насреща ни оръдията на фортовете и флотата.

– Екипажът е постоянно на борда. Поставил съм навсякъде постове.

– Бих искал да отплаваме, колкото се може по-бързо. Тази комедия не може да се разиграва до безкрайност. Ако имах възможност да поговоря само десетина минути с маркизата, нямаше да се налага сега да търся този мистериозен секретар.

Той замълча и след миг продължи:

– Не вярвам да си е легнала. Ще направя още един опит. Тръгвайте с мен!

Тримата мъже се отправиха към замъка. Сред огромната сграда светеха само два прозореца. Откъм отворените крила на единия долитаха нежни звуци. Някой свиреше на мандолина.

Графът се обърна към спътниците си:

– Трябва да се прехвърлим през оградата.

– Нищо работа – отвърна Мендоса.

Графът се покатери и след миг се озова в някаква леха от другата страна на стената. Моряците го последваха.

– Вървете подире ми, но не вдигайте шум – рече графът.

Те прекосиха тихо градината и стигнаха до осветените прозорци. Съвсем до стената се извисяваше над тридесетметрово дърво.

– По-хубаво нещо не може да се мечтае – промърмори графът. – Чакайте тук!

Мартинес и Мендоса се скриха в храстите.

Графът се изкачи по дървото. Когато стигна дебелия клон, надвесен над единия от осветените прозорци, той спря. Завесите бяха откренати, тъй че графът спокойно можеше да разгледа вътрешността на разкошно обзаведената стая. Вътре светеха десетки свещи. Не се забелязваше никак, но акордите на мандолината продължаваха да се чуват.

Младият капитан изведнъж съзря маркизата. Беше полегнала на един от диваните, в същата рокля, с която се беше представила на бала. Той тъкмо се гласеше да скочи в стаята, когато зад себе си чу гласа на Мендоса.

– Кой е там?

Граф Миранда веднага позна гласа, който беше отвърнал:

– Това се питам и аз. Какво правите тук, негодници?

– Граф Сантяго! – изръмжа синът на Червения корсар. – Искаш да ми попречиш? Добре тогава – четиринадесет ще убие тринадесет!

Тъй като се намираще само на няколко метра от земята, той скочи. Мендоса и Мартинес стояха пред улана с извадени шпаги.

– Гледай ти! – извика уланът подигравателно. – Граф Миранда! Сигурно сте искали да си откъснете няколко плода от това великолепно дърво?

– А вие сигурно сте дошли, за да си наберете малко цветя от градината? – запита гневно графът на свой ред.

– Може би. Но аз ги бера по земята, докато вие искате да късате плодове горе при прозорците, без да се съобразявате с това, че е твърде лесно да паднете и да се осакатите за цял живот. Би било ужасно за такъв красавец като вас.

- Вие се подигравате с мен?
- Приемете го, както искате.
- Тук не е най-подходящото място – рече графът. Не искам тя да ни види.
- Кой? Маркиза Монтелимар? Добре, можем да отидем на друго място, където никой няма да ни попречи. Зная чудесна полянка, твърде удобно място да си кръстосаме шпагите.
- Наблизо ли е? – попита граф Вентимилия. – Бързам...
- Да умрете ли?
- Все още съм жив, граф Сантяго – отбеляза графът.
- Искам да ви припомня – рече уланът, – че миналата седмица изпратих на оня свят един от хората, които ме отегчавах.
- Убил съм и аз някой и друг улан. При това всички, подобно на вас, бяха испанци!
- Какво казахте?
- Синът на Червения корсар прехапа устните си.
- Графе – рече уланът. – Ще ме последвате ли до поляната?
- Готов съм.
- А тези хора? – запита капитанът, като посочи Мендоса и Мартинес.
- Те няма да се намесват. Давам ви честната си дума.
- Капитанът тръгна напред и корсарят го последва с двамата си спътници. Стигнаха до една полянка, обградена отвсякъде с палми.
- Тук можем да разговаряме на пълно спокойствие – каза капитанът.
- Та, какво желяхте вие? – попита граф Вентимилия.
- Когато на пътя ми се изпречи някой съперник – започна капитанът, – аз веднага го изпращам в гробището на Санто Доминго. Това ще узнаете съвсем скоро, освен ако не предпочетете да избягате, разбира се.
- Да избягам? – учуди се искрено графът, извади шпагата си и се приготви за бой. – Лунната светлина е чудесна, можем да се дуелираме без факли. Хайде, капитане!
- На бала вие се представихте като граф Миранда. Кой сте всъщност? – попита капитанът.
- Благородник съм. И това е достатъчна информация за вас.
- Испанец?
- Това не е толкова важно за вас. Ако искате да узнаете името ни, ще го намерите на острието на шпагата ми. Достатъчно приказки. Казах ви, бързам!

– Ще побързам и аз – рече капитанът.

Двамата се изгледаха. Уланът пръв изгуби търпение. Той направи няколко лъжливи нападения, за да предизвика противника си. Младият граф обаче стоеше все тъй неподвижен.

– Парирайте! – уланът нападна бурно. Графът отби сръчно шпагата му.

– Не сте лош фехтовач, граф Миранда. Не очаквах това. Но играта още не е започнала.

Синът на Червения корсар не отвърна.

– Не сте никак учтив, графе – рече капитанът. – Не знаете ли, че по време на дуел противниците винаги си разменят учтиви фрази?

Ударът, който той успя да избегне, бе отговорът на мълчаливия граф.

– По дяволите! – капитанът отстъпи крачка назад.

Графът, у когото това движение събуди силно недоверие, не напад-на веднага.

– Чакам ви, графе – рече капитанът.

– Според мен вие можете да чакате колкото си искате – отвърна графът.

Но едва довършил думите си, той скочи внезапно две крачки напред и насочи шпагата си към гърдите на неприятеля. Капитанът като по чудо се отърва от смъртта.

– Карамба! – извика капитанът. – Още два сантиметра и...

Той обаче не успя да довърши думите си. Граф Вентимилия напад-на отново. Този път шпагата му се заби в гърдите на капитана. Уланът остана за миг прав, посегна с лявата си ръка към шпагата на противника и се строполи на земята. Острието се пречупи. Едно доста дълго парче от стоманата остана да стърчи забито в гърдите му. Корсарят захвърли дръжката на шпагата и се наведе над капитана:

– Може би не сте кой знае колко тежко ранен, драги – каза той.

– Мисля, че получих онова, което търсех – отвърна капитанът. – Ще умра съвсем скоро. Твърде неприятно ми е обаче, че няма да имам време да ви изпратя парите, които спечелихте.

– Не мислете за това. По-добре ми кажете какво можем да направим за вас.

– Извикайте слугите на маркизата. Така поне ще умра в дома на жената, която обичам и заради която умирам.

– Мартинес! Мендоса! Доведете слуги от замъка на маркизата!

Не беше изминала и минута, когато откъм замъка се показаха хора.

– Сбогом – каза синът на Червения корсар. – Принуден съм да ви напусна. Не искам да узнаят, че съм ви ранил аз.

– Ако оживея – рече със слаб глас капитанът, – надявам се, ще ми дадете реванш.

– Когато пожелаете.

Младият граф се отдалечи бързо. Той се прехвърли през оградата и намери от другата ѝ страна Мендоса и Мартинес. Когато слугите дойдоха на поляната, капитанът вече беше в безсъзнание, но бе вкопчил здраво ръцете си в счупеното острие.

– Капитанът на уланите на Гренада! – извика домоуправителят. – Веднага го занесете в замъка!

Четиримата слуги внимателно вдигнаха ранения на ръце, пренесоха го в замъка и го поставиха на легло, а петият отиде за лекар.

Маркизата веднага дотича и плахо запита домоуправителя:

– За Бога, какво се е случило, Педро?

– Граф Сантяго е тежко ранен.

– При дуел ли?

– Така изглежда.

– Кой го е ранил?

– Противникът му е изчезнал.

– Кой ли е победил най-добрата шпага на Гренадския полк? Мъртъв ли е?

– В безсъзнание е, но не вярвам да се отърве.

– Извикахте ли лекар, Педро?

– Да, господарке – отвърна домоуправителят. Вратата се отвори и лекарят, придружен от помощника си, влезе в стаята.

– Господин Ескобедо – рече маркизата. – Направете всичко, което е по силите ви, за да спасите граф Сантяго.

– Раните от шпага винаги са опасни, госпожо. Лекарят пристъпи към леглото и прегледа ранения, който още не беше дошъл на себе си.

– Какво е положението, господин Ескобедо? – запита маркизата.

– Лоша рана, маркизо – отвърна лекарят, като мрачно поклати глава.

– Има ли някаква надежда да го спасите?

– Не мога да твърдя нищо със сигурност. Бих искал да остана тук сам с помощника си. Трябва да направя операция.

Маркизата, домоуправителят и слугите напуснаха стаята.

– Ще извадите ли острието, докторе?

– Не мога да го оставя в гърдите му. Изглежда дробовете са силно

засегнати.

Графът дълбоко въздъхна.

– Той идва на себе си – рече лекарят.

– Дали ще оживее? – попита помощникът.

– Не ми се вярва да доживее повече от четвърт час – отвърна тихо

докторът.

Капитанът започна да хърка. Клепачите му се повдигнаха бавно и той се взря в лицето на лекаря.

– Вие... – заекна той.

– Не говорете, графе! Усмивка озари лицето на графа.

– Аз съм... войник... – промълви той с усилие. – Дошъл ли е...

краят?

Лекарят утвърдително кимна с глава.

– Колко минути имам още?... Говорете... Аз искам...

– Бихте могли да живеете още няколко часа, ако не извадя острието...

– А ако го... извадите?

– Може би само няколко минути, графе.

– Те са достатъчни... за да си... отмъстя... Слушайте – каза капитанът. – На острието... се намира: името... на моя противник... Аз... искам... да го узная... преди да... умра...

– Тогава ще се наложи да го извадя от гърдите ви.

Графът кимна одобрително.

– Наистина ли искате да направя това? – запита лекарят.

– Да... аз и така... ще умра.

Помощникът донесе малки лъскави клещи, памук и бинтове.

– Бързо... – прошепна графът.

Лекарят подхвана острието с клещите и бавно го изтегли от тялото. Графът беше прехапал устни, за да не извика, но по изкривеното му лице можеше да се види колко много страда. За щастие, безползната операция трая само няколко секунди.

– Името... името... – прошепна капитанът. – Бързо... умирам...

Лекарят избърса острието от кръвта и на стоманата проличаха букви, над които беше гравирана малка корона.

– Енрико де Вентимилия – прочете той. Въпреки болката и слабостта си графът скочи и извика с дрезгав глас:

– Вентимилия! Името на корсаря... Един Вентимилия... Измяна!

– Вие се самоубивате, графе! – извика лекарят.

– Слушайте... фрегатата... която дойде вчера... е корсарски

кораб... Капитанът е... облечен в червено.

Идете веднага... при губернатора... Бързо... Градът е... в опасност... Умирам... Отмъстете за мен.

Капитанът оброни глава на възглавниците, после захърка и пребледня силно. На устните му се появи кървава пяна. Клепките бавно се отпуснаха над изгасналите му вече очи.

Капитанът на уланите от Гренада бе мъртъв.

– Какво ще правите, докторе? – попита помощникът.

– Ще осведомя веднага губернатора. Корсарите Вентимилия са били най-страшните в Карибско море. Явно, тук се е появил техен потомък.

Лекарят прибра острието в кърпа и отвори вратата. Маркизата чакаше в съседната стая.

– Е, господин докторе? – попита тя.

– Той е мъртъв, маркизо.

– Не каза ли кой го е убил?

– Не успя да проговори.

– Какво ще стане сега?

– Аз ще се погрижа за всичко. Полкът ще прибере капитана си. Лека нощ!

Глава трета НАДБЯГВАНЕТО

На другия ден близо до замъка на маркиза Монтелимар се беше събрало множество хора. Сред тях се виждаха офицери, войници, фермери, моряци и селяни. Не липсваха и красиви, елегантни дами. Всички искаха да присъстват на зрелището, на което маркизата бе поканила и граф Вентимилия.

Испанците винаги са имали две големи страсти: коридата и борбата между петли. Колониалистите обаче предпочитат друго зрелище.

На една линия се изкопават четири или пет дупки, във всяка от които се поставя по един петел. След това дупките биват засипвани с пясък и камъни, като само главите на птиците се показват отвън. Конниците, които вземат участие в това чудновато надбягване, трябва да се навеждат от седлото и с едната ръка да изваждат петлите от дупките. Тази задача, естествено, не е лека, ездачът често пада от коня под подигравателния смях на публиката.

В днешната игра участваха четиринадесет ездачи на малки андалуски коне. Между тях беше и граф Миранда в червените си одежди. Той яздеше черен кон, купен същата сутрин. На двадесетина ярда един от друг бяха заровени четири петли. Двама арбитри от двете страни на конниците ръководеха надбягването. Те внимателно прегледаха седлата, за да се уверят дали всичко е наред, после се отправиха към трибуната, където се намираще маркизата.

– Готово ли е? – извика единият от арбитрите.

– Готово! – отвърнаха в хор четиринадесетте конници.

– Напред! – извика другият арбитър.

Ездачите пришпориха конете си. Синът на Червения корсар веднага излезе начело. Той бе пъхнал в стремето само левия си крак, за да може да се навежда по-лесно. Скоро конят му остави противниците си далече назад. Когато корсарят достигна първия петел, той се наведе светкавично от седлото, хвана птицата, изтръгна я от дупката и тържествено я издигна във въздуха. Последваха одобрителни викове. Графът удуши петела и го хвърли на малката групичка просяци. В това време другите го настигнаха, но ръцете им бяха празни.

– Лоши ездачи! – промърмори графът. Нима сам ще трябва да издърпам всички петли? Би било твърде скучно, ако не беше наградата.

Корсарят пришпори коня обратно по същия път. Скоро той измъкна още един петел.

– Да живее червеният граф! – извика въодушевената тълпа.

Двама от останалите ездачи бяха успели да измъкнат по един петел. Тъй като графът бе сторил това два пъти, се видя провъзгласен за победител. Скочи от седлото и се отправи към маркизата, която му се усмихна приятелски. Подаде ѝ петела и каза:

– Запазете го за спомен; маркизо!

– Нима заминавате вече? – попита вдовицата.

– Довечера сигурно няма да съм в Санто Доминго – отвърна графът.

– О – рече вдовицата. В такъв случай ви каня на обед!

– Не мога да откажа поканата на красивата прелестна дама!

Маркизата се изправи, кимна за сбогом на конниците и се заизкачва по стъпалата. Граф Вентимилия я последва. Тя го въведе в столовата на замък. Масата блестеше от златни съдове.

– Графе – рече маркизата, – днес няма да имам други посещения. Бихме могли да си говорим спокойно като двама приятели.

– Благодаря за вниманието, маркизо.

– Бих искала да ви питам нещо.

– Мен? – графът се учуди. – Аз също имам да ви задам два-три въпроса.

На свой ред маркизата се учуди.

– Да не би да ме познавате от по-рано, след като въпросите ви към моята скромна особа не са един-два, а два-три?

– О – рече графът. – От по-рано не ви познавам, но знам един от вашите роднини, който преди много години е бил губернатор на Маракайбо.

– Съпругът ми имаше брат, който беше губернатор.

– Виждала ли сте го някога?

– Да, преди две години се запознах с него в Пу-ерто Рико.

Дойдоха слугите с подносите.

– Сега да се храним – рече маркизата. – Моряците винаги би трябвало да имат добър апетит.

– Ако остана още няколко дни тук, ще бъда много щастлив да ми направите честта да ви приема на борда на кораба си. Но за нещастие, наистина утре няма да бъда в града.

– Но нали казахте, че сте изпратен, за да защитавате Санто Доминго от пиратите?

– Опасността е преминала – отвърна графът смутен. – Днес сутринта научих, че съмнителните кораби са се отдалечили в посока Тортуга. Налага се да ги последвам.

Когато слугите на маркизата напуснаха трапезарията, корсарят каза:

– Да продължим разговора си, маркизо – ако ви е приятно, разбира се. Вие казахте, че сте се запознали с брата на вашия мъж в Пуерто Рико. Може ли да ми кажете къде се намира в момента той?

– В Пуебло Виейо, както чух – отвърна маркизата.

– Вашият съпруг разказвал ли ви е някога, че брат му е осъдил на смърт чрез обесване двамата корсари – Червения и Зеления?

– Да, той често говореше за тези корсари. Споменаваше и за трети, който бил изчезнал с дъщерята на Ван Гулд.

– Това беше Черният корсар – каза графът. – Него не го сполетя съдбата на братята му... Но вие бихте ли могли да ми кажете кой точно от хората на брата на вашия мъж е осъдил двамата корсари на смърт?

– Не, това може да ви каже само моят девер. Тогава аз бях още дете. Защо ви интересува това? Да не би да познавате тези корсари?

– Това е тайна, която не мога да ви издам, маркизо – отвърна синът

на Червения корсар. – Вие казвате, че деверът ви е в Пуебло Виейо. Тъй като той има корени тук, тези имения би трябвало да имат управител...

– Да, това е кавалерът Барквизимето – отвърна маркизата. – Всеки миг той може да замине за Мексико с галеона „Санта Мария“.

– Със „Санта Мария“ ли казвате? – извика радостно графът.

– Самият той ми го каза преди няколко дни – потвърди маркизата.

– О, вече знам всичко, което желях! – възкликна графът.

– И аз бих искала да ви помоля за едно сведение – маркизата погледна изпитателно графа.

Графът следеше с очакване всяко движение на нейните устни.

Маркизата посочи с пръст шпагата, която графът носеше, и каза:

– Снощи вие носехте друга шпага. Защо сте я сменили?

– Загубих я, когато се качвах в лодката, която трябваше да ме откара на фрегатата ми – отвърна корсарят без капка стеснение.

– Не я ли оставихте в гърдите на един мъж, който ви пречеше? – попита маркизата.

– Един благородник не може да лъже – отвърна граф Вентимилия – и поради тази причина признавам, че я оставих в гърдите на граф Сантяго. Кълна се обаче, че той предизвика мен, а не аз него.

– Вярвам ви, графе. Капитанът беше майстор на шпагата. И вие го убихте?

– Трябваше да защитавам живота си.

– Вие сте герой! – извика маркизата. – Но знаете ли, че сте заподозрян?

– Че съм убил капитана ли? Нима в Санто До-минго не е позволено двама благородници да разрешат спора си с помощта на оръжие, ако това се наложи?

Маркизата не успя да отговори. Влезе домоуправителят.

– Извинете, маркизо – рече той. – В съседната стая има двама моряци, които искат да съобщят нещо важно на господин графа.

– Един бял и един мулат ли? – запита капитанът на „Нова Кастилия“.

– Да, господин графе. Освен това, дошъл е един капитан от Гренадския полк с двадесет войници. Те искат да претърсят замъка, тъй като имали заповед за арестуването на господин графа.

Графът скочи и се хвана за шпагата си.

– Кажете на капитана – извика той, – да почака десет минути, докато маркизата привърши обяда си... Мендоса! Мартинес!

Двамата моряци влязоха в трапезарията с извадени шпаги.

- Какво значи това, графе? – попита маркизата пребледняла.
- Сега ще ви кажа, маркизо – отвърна корсарят. – Позволете ми първо да поговоря с хората си... Говори, Мендоса!
- Всички галеони и каравели са се събрали пред изхода на пристанището. Някой ни е издал.
- Какво е направил лейтенантът?
- Беше заповядал да напълнят оръдията.
- Маркизо, вие ми дължите една целувка. Тя ще бъде последната в моя живот, тъй като ако не се случи чудо, след няколко минути и последният граф Вентимилия Балбруна и Валпента ще напусне този свят.
- Вентимилия ли казахте? – извика маркизата.
- Да, аз съм синът на Червения корсар или пират, както щете го кажете, когато вашите сънародници обесиха.
- Господин графе, никога няма да допусна един благородник да бъде арестуван в дома ми. Ще ви спася. Последвайте ме!
- Маркизата отведе тримата корсари в една от съседните стаи и се приближи до камината, която беше затворена с бронзова плоча. Тя натисна с пръст едно от четирите цветя, издълбани в бронза. Плочата бавно се отмести встрани и пред очите на корсарите се появи стълба.
- Това е таен изход – рече маркизата. – Той води към една от малките кули, които се намират на покрива. Чакайте ме горе.
- Маркизо, целувката!
- Красивата вдовица протегна ръката си. Корсарят я целуна. След това се заизкачва по стъпалата, последван от Мендоса и Мартинес. Маркизата върна бронзовата плоча обратно и се върна в залата. В следващия момент се появи домоуправителят и съобщи за капитан Пизон.
- На какво дължа честта, капитане? – попита маркизата, когато капитанът влезе в трапезарията.
- Извинете ме, ако преча – каза той, – но губернаторът ме изпраща.
- За да ме арестувате ли? – красивата вдовица се усмихна мило.
- Не вас, а графът в червено.
- Него? Един благородник?
- Той е един Вентимилия! Корсар, маркизо!
- Боже мой! – извика маркизата. – Да не би да се лъжете?
- Имаме доказателства. На острието, което е останало забито в гърдите на граф Сантяго след дуела, е издълбано името на Вентимилия. Къде е той?
- Но той си отиде Излезе преди повече от половин час.
- Значи избягал? Накъде?... Диас! – изрева разярен капитанът.

В салона влезе подофицер.

– Изпрати веднага десет души да претърсят градината. Госпожо, имам заповед да претърся замъка.

– Претърсете го, капитане – отвърна вдовицата, – но съм сигурна, че няма да откриете онзи, когото търсите.

– Все някъде ще го открием – отвърна самоуверено капитанът. – Време е да свършим с тази фамилия. Маркизо, ще заповядам да започнат обиска!

Глава четвърта ПРЕСЛЕДВАНЕТО НА ГРАФ ВЕНТИМИЛИЯ

Стълбата, която маркизата показва на сина на Червения корсар, бе толкова тясна, че Мендоса трябваше да изразходва огромна енергия, за да може да се движи по нея. След няколко минути тримата корсари се намериха в една таванска стаичка, която имаше само едно прозорче.

– Ще трябва да останем тук, докато маркизата не намери някакъв начин да избягаме – каза графът.

– На три метра под нас има покрив, господин графе. Ако скочим долу, най-спокойно можем да офейкаме.

– Нима трябва да се измъкнем като разбойници, без да благодарим на дамата, която ни спаси? Това не е почтено, Мендоса!

След половин час в таванското помещение влезе маркизата. Тя бе съкрушена.

– Какво има, маркизо? – попита графът.

– Загубени сте! – отвърна маркизата. – Капитанът заповяда да се претърси покривът, а също така и кулите. Открит ли ви, ще бъдете арестувани незабавно.

– То няма да стане толкова лесно – отвърна графът спокойно.

– Нима смятате да се биете с двадесет улани?

– Ще имаме възможност да направим това по-късно. Засега ще се постареем да изчезнем!

– Имам имение в Сан Педро – рече маркизата. – На шест мили от града е. Ще изпратя домакина си, за да предупреди управителя да ви приеме.

– Благодаря ви, маркизо. С удоволствие приемаме вашата покана!

– А корабът ви?

– На борда е моят лейтенант – рече графът. – Това е човек, който

великолепно разбира своята работа. Ще ви видя ли пак, скъпа маркизо?

– Когато дойда в Сан Педро.

– Тогава сбогом!

Графът се качи на прозореца и скочи на покрива. Мендоса и Мартинес го последваха. За щастие, едната страна на замъка граничеше с редица постройки, така че бегълците успяха да се отдалечат на около седемстотин ярда. Накрая спряха пред един прозорец, който беше затворен само с паянтова дървена решетка.

– Отлично скривалище! – рече графът. – Мартинес, изкърти решетката!

– Веднага, господин графе! – отвърна силният мулат. – Ще го сторя за миг.

Мулатът хвана пръчките с две ръце, дръпна силно и само по чудо не падна от покрива заедно с решетката. Мендоса бе плътно зад него и успя да го задържи.

– Изглежда искаш да скочиш на улицата, приятелю? – рече Мендоса с насмешка.

– Тихо! – каза графът, проврял главата си през прозореца. – Някой хърка!

В следващия миг пиратът вече беше изчезнал в тъмната стая. В помещението имаше само едно легло, кръгла маса и няколко стола, върху които се виждаха разхвърляни ризница и униформа. Графът се приближи с извадена шпага до леглото. Собственикът на стаята продължаваше да хърка спокойно.

– Може би ще успеем да избягаме, без да го будим – прошепна графът. Мендоса, ключът в ключалката ли е?

– Не го виждам.

– Да изкъртя ли вратата? – попита Мартинес. В този момент спящите скочи. Като не забеляза неканените гости, грабна сабята си и се развика:

– Разбойници! Искате да ограбите един войник? Махайте се веднага или ще ви избия до един като пилци!

– Не викай така – рече графът. – Аз не съм разбойник, аз съм благородник. Не ми трябват твоите боклуци.

– Тогава какво искате?

– Искам да купя униформата ти. Колко ще ми вземеш за нея?

– Не желаете ли нещо друго? – грубо попита войникът.

– Да – отвърна невъзмутимо графът. – Ключа от вратата. Освен това те моля да ни позволиш да те вържем и да запушим устата ти с кърпа.

– А! – възкликна войникът. – По дяволите! Това вече е много!

Викът му не предвещаващо нищо добро. Той ненадейно скочи и се втурна като пантера. Като видя дулото на насочения насреща му пистолет, войникът замръзна.

– Приятелю – рече меко графът, – или ще ми продадеш униформата си, или ще те разстрелям. Предлагам ти двадесет дублона.

– Трябва да съм луд, ако откажа такова богатство – размисли войникът на глас и се почеса по врата. Графът извади кесия от джоба си и отброи двадесет златни монети, после ги остави на масата. Докато войникът проверяваше да не би монетите да са фалшиви, графът бързо навлеche униформата и ризницата. След това каза:

– Предстои да те завържем и да запустим устата ти. Като излезем от къщата, ще изпратим някой, който да те освободи.

Мендоса и Мартинес завързаха бързо войника. Синът на Червения корсар отвори вратата и спокойно тръгна по дългата стълба. Когато напуснаха къщата, те срещнаха някаква възрастна негърка. Негърката носеше на главата си кошница с банани.

– Добър ден, господин Барейо.

– Аз не съм Барейо – отвърна графът. – Аз съм негов приятел. Той не се чувства добре и някой трябва да отиде да го види.

Тримата бегълци се озоваха на улицата и се отдалечиха с най-бързите крачки, които можеха да правят краката им.

– Как мога да вляза във връзка с лейтенанта? Не се съмнявам, че неприятелските кораби ще му попречат да напусне залива, но аз трябва да бъда на борда, преди управителят на маркиза Монтелимар да потегли за Мексико – разсъждаваше на глас графът.

– Бих могъл да му съобщя – рече Мартинес. – Знаете сам, че плувам по-бързо от риба.

Четвърт час по-късно те стигнаха до пуст кът на брега. Четири големи кораба – галеони, и пет малки, но бързи кораба – каравели, бяха заели местата си в двойната верига пред изхода на пристанището. В средата на залива стоеше закотвена фрегатата на графа, великолепен тримачтов кораб, въоръжен с двадесет и четири оръдия от двете страни на борда и с две тежки на носа.

– Трябва да чакаме – рече графът. – Веднага щом се стъмни, галеоните и каравелите ще нападнат кораба ни.

– Ще се опитам да стигна до борда дотогава – каза мулатът.

– Трябва да кажеш само нещо на лейтенанта: да ме чака при нос Тибурон и да внимава за „Санта Мария“.

– А как ще разберем дали Мартинес е стигнал на борда? – попита Мендоса.

– Трябва да бъдат запалени четири зелени фенера на палубата – отвърна графът.

– Всичко ще бъде направено, както трябва, капитане – рече мулатът, като събличаше дрехите си.

– Пази се от испанците – каза графът.

– И от акулите – прибави Мендоса. Мартинес скочи във водата.

– Истински дявол – рече графът. – Не съм виждал по-добър плувец от него досега.

– Обзалагам се на лула тютюн срещу шпагата си – отвърна морякът, – че ще успее да измами испанците и да стигне незабелязан до фрегатата.

Двамата помълчаха някое време.

– Бих искал да знам – каза Мендоса след паузата, – какво още чакат испанските кораби?

– Нощта – отвърна графът.

– Ако аз им бях шефът, щях да нападам веднага.

– И това ще стане, потрай. Не виждаш ли лодките с войници, които се отделят от брега?

В съгъвяващата се тъмнина фрегатата едва се виждаше. Изведнъж на нейната палуба светнаха четири зелени светлини.

– Не ви ли казах, капитане, че Мартинес ще успее да стигне до кораба – Мендоса изгърси лулата си. – Можем да тръгваме вече.

– Не бързай, Мендоса. Фрегатата още не е излязла от залива.

В този момент отекна оръдеен изстрел. „Нова Кастилия“ беше открила огън. Битката започна.

Глава пета БЯГСТВОТО НА ФРЕГАТАТА

„Нова Кастилия“ бе вдигнала котва и тикана от лекия вятър, плаваше към изхода на пристанището, сякаш галеоните и каравелите не съществуваха за нея. Корсарите откриха огън срещу неприятелските кораби, свикнали никога да не пропускат своята цел. Осланяйки се на своята многочисленост, испанците приеха борбата. Оръдейният огън трая доста време, без да причини вреди нито на едната, нито на другата страна. „Нова Кастилия“ неудържимо продължаваше да се движи напред и да

обсипва с огнен дъжд вражеските съдове. Когато се намери на около стотина метра от корабите, преминавайки гордо покрай тях, тя най-неочаквано направи остър завой и се озова в долния край на ескадрата.

Малка каравела се опита да пресече пътя ѝ, но това беше мишка, която се беше опитала да възпре лъва в неговото движение, фрегатата разцепи малкия кораб с тежкия си нос и премина над останките му. След това наведнъж изпразни всичките си оръдия и напусна пристанището. Галеоните се раздвижиха.

– Охо, те се надяват да настигнат фрегатата – рече Мендоса. – Но не познават „Нова Кастилия“.

– Да се опитаме и ние да напуснем Санто До-минго преди да е залзло слънцето – каза графът. – Познаваш ли града?

– Достатъчно добре, за да намеря Пуерто дел Сол.

А защо ще ме водиш там?

– Защото крепостните стени при тази врата са отчасти разрушени и защото ние може би...

Мендоса поспря и погледна графа със зяпнали уста.

– Какъв глупак съм! Можем да минем през портата, без да се излагаме на опасност да счупим вратовете си в крепостния ров.

– Какво си намислил, Мендоса?

– Вие сте облечен като войник, графе. Достатъчно е да кажете на стражата, че имате заповед да ме придружите и да ме изведете извън града.

– Ти от ден на ден ставаш все по-хитър, Мендоса – рече усмихнато графът.

Двамата хвърлиха дрехите на Мартинес в близкия храсталак и обърнаха гръб на морето. Тъй като всички жители на града в момента се намираха на брега, те можеха необезпокоявани от никого да стигнат до Пуерто дел Сол, до едната от няколкото главни изходни врати на Санто Доминго.

Пред портата се разхождаха и пушеха двама войници с дълги копия в ръцете. Когато забелязаха двамата бегълци, те се поспряха. Като обърна внимание на войнишката униформа на корсаря, единият от тях запита:

– Накъде, приятелю?

– Трябва да изveda този човек от града – отвърна графът невъзмутимо.

– Имаш ли пропуск?

– Аз съм войник.

– Ние обаче имаме заповед да не пускаме никого да излиза от града.

– Това се отнася само за гражданите.

– Ще извикам старшината. Не ми се ще да поемам отговорност върху себе си.

Той влезе в близката пивница и се върна с още един войник с фенер в ръцете.

– Виж тези хора, Барейо.

– Гръм и мълния! – измърмори Мендоса. – Това е войникът, от когото купихме униформата. Чак сега влязохме в капана.

Барейо приближи и отскочи учуден. Беше познал собствената си униформа.

– Здравей, приятелю! – извика той, после се обърна към двамата часови: – Вървете си, аз познавам тези хора.

Той изчака, докато двамата се отдалечиха, и каза:

– Какво търсите тук?

– Дойдохме да ти подарим още десет дублона – рече графът.

– Да не искате да ме правите милионер? Какво трябва да сторя за вас?

– Отвори ни вратата и ще получиш незабавно десет златни монети.

– За тях бих ви отворил всички градски врати – отвърна Барейо. – Елате!

Той взе големия ключ, който висеше на един пирон зад него, и отвори тежката, обкована с желязо врата. После поведе бегълците през някакъв тесен проход и отвори още една врата.

– Знаеш ли къде бихме могли да получим коне? – попита графът.

– Ако имате още дублони, ще получите колкото коне искате.

– Кесиите ни са пълни.

– Тръгвайте след мен тогава.

Тримата вървяха около четвърт час. Когато стигнаха един кръстопът, войникът се спря.

– Какво, ще ни напуснеш ли? – попита графът.

– Господин графе, аз съм най-малкият син на една дворянска фамилия от Гаскония. Вие знаете, че изтърсаците не наследяват от бащите си нищо друго, освен добрата шпага.

– Защо ми казвате това?

– Бих искал да знам кой сте вие и защо избягахте от Санто Доминго!

Аз съм капитан на фрегата, която вчера пристигна в залива и

преди два часа беше нападната от испанските кораби.

– Значи сте корсар?

– Ти си учен човек, Барейо. Сега сигурно ще идеш при губернатора.

– Аз? – извика гасконецът. – Мога ли да ви предложа нещо, господин графе?

– Кажи.

– Ние, гасконците, не обичаме да оставяме шпагите си да ръждяват. Моята си почива вече две години в Санто Доминго, без някакви изгледи скоро да излезе от ножницата. Искате ли да ме вземете със себе си?

– Да! – рече графът. – Аз имам винаги нужда от едно добро острие. Тъй като ти не си испанец, никой не би могъл да те упрекне, ако преминеш на страната на противника.

– Аз съм авантюрист, нищо повече. И мога да се разпоредя с шпагата си, както си искам и както намеря за добре.

– Познаваш ли Сан Хосе?

– Познавам почти целия Санто Доминго.

– Можеш ли да ни заведеш в имението на маркиза Монтелимар?

– Със завързани очи.

– Тогава най-напред трябва да си набавим коне отнякъде – рече графът. – Сигурен съм, че испанците ще ни преследват.

– Положително, господин графе – отвърна гасконецът. – Те ще пуснат по дирите ни своите страшни кучета.

Гасконецът захвърли фенера, светлината можеше да привлече вниманието на някой патрул. Тези патрули, които се състояха от петдесет души, имаха за задача да преследват престъпници. В началото на своето появяване в Санто Доминго те бяха въоръжени с огнестрелно оръжие, но войниците не искаха да се бият с престъпниците и предпочитаха да стрелят във въздуха, когато ги забележат наоколо.

Когато губернаторите на различните градове разбраха тази подробност, отнеха огнестрелните оръжия на патрулите и ги замениха с копия.

Бегълците прекосиха една плантация, засадена със захарна тръстика, и навлязоха в гората. Макар че под гъстия покрив от тропически растения бе почти напълно тъмно, гасконецът, който често беше вземал участие в патрулното преследване, крачеше бързо напред и проправяше път на корсарите.

След тричасов силно изморителен ход бегълците стигнаха до широка равнина. Гасконецът спря и започна да ругае.

– Да не би да Изгуби компаса си, скъпи приятелю? – попита Мендоса.

– Изглежда нещо не е наред – каза вместо отговор гасконецът. – Досега не се е случвало да се объркам никога. Ще бъде май най-добре да почакаме да разсъмне.

– Това като че ли е най-умното, което можем да направим – рече графът, – тъй като въобще не ми се ще да се загубим в джунглите на Санто Доминго.

– Тихо, господин графе!

– Какво има?

– Патрул!

Чуха се ясно тежките равномерни стъпки на маршируващите войници.

– Сега ще ни пипнат! – изръмжа Мендоса.

– Мълчи, стар мърморко – прошепна графът. – Ако стоим мирно и тихо, никой няма да се сети да търси тук.

– Само дано нямат със себе си кучета! – подметна Мендоса.

– И аз от това се страхувам – рече гасконецът. – Тихо! Идват!

Наистина, това беше един от прословутите патрули, въоръжен с копия и саби. Пред войниците тичаше огромно куче. Когато то приближи до дървото, зад което се бяха стаили бегълците, кучето се поспря и започна да души наоколо. Патрулът, предвождай от млад офицер, също спря. Кучето продължи да души и като се обърна към дървото, изръмжа. Изведнъж един от войниците извика:

– Дръж!

При тази заповед кучето яростно се хвърли напред. Мендоса, който не го беше изпуснал от поглед нито за миг, пръсна черепа му с един изстрел. Графът и гасконецът изпразниха пистолетите си в патрула. Испанците решиха, че отпреде си имат престъпници, и се разбягаха на всички страни.

– Изпариха се – рече гасконецът, приветливо усмихнат. – Нищо не ни остава, освен да раздвижим малко по-чевърсто краката си. Елате след мен, господин графе!

Вървяха още около час. Най-после гасконецът рече:

– Достатъчно. Патрулът не е посмял да тръгне след нас.

– Какво ще правим сега, Барейо? – попита графът.

Според мен не би било зле да похапнем – рече Мендоса. От това надбягване огладнях като вълк.

– Засега ще се задоволиш с лулата си – каза графът. – Ако не ти стигне, стегни малко пояса си.

– Великолепен съвет – забеляза гасконецът.

– Който обаче няма да послужи на никого – изръмжа Мендоса.

– Да не би да имаш да кажеш нещо друго като съвет, Барейо? – попита графът.

– Да – рече гасконецът. – Да легнем в тревата.

– Тъй като не можем да сторим нищо друго, нека го направим – каза графът.

Тримата мъже си отпочинаха няколко часа. Тъмнината започна да отслабва и тъкмо потеглиха отново на път, чуха изстрел съвсем наблизко.

– Патрульът! – подскочи Мендоса.

– Да, патрульът, който дава изстрели с копия! – отбеляза гасконецът, широко усмихнат. – Господин графе, известен ли сте между престъпния свят?

– Ако не аз, то поне тримата корсари: Червения, Черния и Зеления. Защо?

– Предполагам, че е стрелял някой престъпник.

– Да го потърсим тогава – рече графът.

Те прекосиха един гъсталак и като стигнаха до малка поляна, забелязаха бедно облечен възрастен мъж, който стоеше прав до току-що убития от него дивеч. Като съгледа тримата чужденци, той заплашително викна:

– Кои сте вие? Отговорете веднага, защото ще стрелям!

– Корсари сме, облечени като испанци – отвърна графът. – Аз съм синът на Червения корсар и племенникът на Черния и Зеления.

– Я виж ти! – извика човекът. – Аз съм се бил под командването на Черния! На вашите услуги, господа!

Глава шеста БУКАНЕРЪТ

Индианците от островите на Карибско море наричат „Букан“ изсушаването и опушването на месото на убития дивеч. Оттам идва и името буканер. Поради това, че винаги носеха оръжие и поради още една причина, която ще разберете по-късно, испанците смятаха, че имат право да ги наричат престъпници и каторжници.

Тези ловци се бяха заселили главно на остров Санто Доминго. В по-голямата си част бяха френски и английски авантюристи, напуснали родината си заради мизерията, в която бяха живели. Други пък бяха избягали от ударите на закона. Облеклото им се състоеше от груба ленена

риза, почти винаги изпоцапана с кръв, панталон от същата материя, колан от нещавена кожа, на който винаги висяха къса сабя, два ножа и кесии за барут и куршуми/Тоалетът на тези мъже завършваше с огромна наметка и обувки от свинска кожа.

За известно време от началото испанците ги бяха оставили на спокойствие. Но когато видяха, че буканерите създават селища, решиха да прогонят неканените гости от острова. Те започнаха поголовно да ги нападат и пленяват. Част от буканерите биваха най-безмилостно избивани, а други – закарвани по плантациите, където ги принуждаваха да работят като роби наред с негрите и индианците.

По този начин буканерите по всяка вероятност постепенно щяха да бъдат изтребени, ако самите те не се бяха досетили, че биха могли да се защитават само ако се сплотят помежду си.

Когато някой от тях биваше убит, те не се успокояваха, докато не си отмъстяха за него. По този начин между тях и испанците се захвана борба на живот и смърт.

Някои от техните колонии достигнаха голям разцвет, като например тази при Байяда, която имаше голямо пристанище.

Когато един ден в Байяда изчезнаха четирима буканери, приятелите им веднага предприеха експедиция, за да ги освободят и отмъстят за тях. Като научиха, че и четиримата са били отведени в Сантяго, те нападнаха града, превзеха го и избиха голяма част от неговите жители.

Постепенно испанците се свързеха от понесените поражения. Въпреки всичко не бе тъй лесно да бъдат изгонени всички буканери, които се скитаха из горите на острова. С течение на времето испанците успяха да избият дивеча. Тогава буканерите се почувстваха принудени да потърсят нови средства за препитание в морето. Така те от ловци станаха най-страшните морски разбойници и причиняваха огромни щети на испанските колонии.

Когато буканерът чу, че пред него стои синът на Червения корсар, той го поздрави с дълбок поклон:

– Ще бъда много радостен, ако мога да бъда полезен с нещо на племенника на Черния корсар.

– Искам да ви помоля само за неколкочасов подслон и малко храна – каза графът.

– Голяма чест ще бъде за мен да ви приема в колибата си – каза в отговор буканерът.

Той постави двата си пръста в устата и изсвири. След няколко минути от гората излезе около двадесетгодишен младеж, придружаван от

седем-осем огромни кучета.

– Одери кожата на това животно – рече буканерът, – отрежи езика му и едно голямо парче месо.

След това буканерът се обърна към графа и каза:

– Последвайте ме!

– Нима ще оставите животното тук? – запита графът.

– Слугата ми ще отреже най-хубавите парчета – отвърна буканерът.
– За мен най-важното е кожата, нея мога да продам после в Байяда на англичаните или французите.

– Нима испанците позволяват това?

– Ние сме хитри – рече домакинът на своя гост. – Освен това, нас ни подкрепят пиратите от Тортуга.

– Имате ли познати в Тортуга?

– Много, господин графе.

– Кога бяхте там за последен път?

– Преди три месеца.

– Бяха ли Гроние и Дейвид още там? А Тъсли? Тези тримата са най-прочутите пирати, нали?

– Да, господин графе. Но сега те са в Панамския провлак, и то откъм Тихия океан.

– Тогава би трябвало да прекося провлака, ако искам да се срещна с тях, а? – каза графът.

– Капитане – рече Мендоса, – Пуебло Виейо се намира на провлака. Ако посетим този град, за да стиснем ръката на маркиз Монтелимар, предишния губернатор на Маракайбо, ще можем да намерим и тримата пирати.

– Както винаги, ти имаш право – отвърна графът.

Те бяха вече пред колибата на буканера. – Истинска индианска колиба! – рече графът.

– По-лошо, господин графе! – отвърна буканерът. – Колибите на диваците са по-добри от нашите... Разположете се кой както намери за добре, докато приготвя храната. Ето че и слугата ми идва... Кортале!

– извика той на младежа, който носеше езика и няколко големи къса месо от убитото животно.

Слугата запали огъня, докато господарят му наниза езика на шиш.

– Този младеж не е за завидане – каза гасконецът.

– Колко време трае слугуването при буканерите?

– попита графът.

– Около три години – рече Мендоса. – След това те самите стават

буканери. Но трите години са нещо ужасно. С тях се отнасят като с роби през цялото време.

Месото беше готово. Като се нахраниха, те запалиха големи пури, които буканерът сам бе приготвил. По някое време той каза:

– Господин графе, чака ни дълъг път. Да тръгваме ли вече? Преди изгрев слънце трябва да успеем да бъдем в Сан Жозе, а пътуването нощем е най-приятно.

– Готов съм – отвърна графът.

– Най-добре ще бъде, ако вашите спътници вземат по някоя пушка. Аз имам винаги в запас – рече буканерът.

Слугата донесе две пушки и муниции и ги даде на Мендоса и на гасконеца.

– Ти ще останеш тук и ще ме чакаш, докато се върна. Пази се от патрулите и се грижи за кучетата – нареди домакинът.

Той изсвири остро на любимото си куче да тръгне подире му и пое.

– Къде се намира вашият кораб? – информира се буканерът, когато те го последваха.

– Ще ме чака при нос Тибурон – отвърна корсарят.

– Имението на маркизата не е далеч от него.

– Познавате ли маркизата?

– Виждал съм я само веднъж по време на езда в гората. Ако не бях случайно наблизил и не бях застрелял коня ѝ, може би днес маркизата нямаше да бъде жива и...

Буканерът изведнъж прекъсна думите си, а кучето му наостри уши.

– Какво има? – попита графът.

– Може и да се лъжа – отвърна буканерът. – Стори ми се, че в далечината чух кучешки лай. Да вървим през гората – добави той. – Там е по-сигурно.

Глава седма ПРЕСЛЕДВАНЕТО

Гората, в която влязоха бегълците, в по-голямата си част бе от палми и тамаринди. Водачът им от време на време спираше, за да се ослуша. Когато буканерът за десети път спря, рече:

– Няма смисъл да крия повече от вас. Преследват ни!

– Откъде знаете това?

– Когато човек дълго време живее в гората, той изостря, без сам да

ще, своя слух. Ето, аз сега чувам в далечината съвсем ясно кучешки лай. Да не би да ви е видял някой?

– Ние прогонихме един патрул и убихме кучето им – отвърна графът.

– Сега разбирам – каза буканерът. – Този патрул сигурно е срещнал друг патрул с кучета и сега те ни преследват заедно. Не са по-малко от сто души.

– Дали испанците са вече наблизо?

– Самите те може би не. Но кучетата им – да. Тези кучета са опасни от хората. Ненаправно им казват кучетадушвачи.

– Какво да правим? Да очакваме нападението или да продължим пътя си?

Вместо да отговори, буканерът започна да се взира внимателно в гората. Между дърветата като гирлянди се простираха пълзящи растения.

– Ще се опитаме да заблудим кучетата – рече той. – Ще продължим пътуването си по въздуха.

Той метна пушката си на рамо, хвана се за една лиана и започна да се катери нагоре. Другите веднага разбраха намерението му и го последваха незабавно. Не бе много трудно да се прехвърлят от едно дърво на друго, тъй като клоните на дърветата се преплитаха. Кучето следваше господаря си по земята, като пролайваше жално.

– Ще ни издаде – каза Мендоса на буканера.

– Така е – рече буканерът и напълни пушката си. – Жалко, но смъртта му е неизбежна.

В следващата секунда кучето лежеше мъртво сред корените на дърветата. Буканерът повторно напълни пушката си и се ослуша. Далечен лай отвърна на изстрела му.

Едва бяха изминали петстотин метра, когато съвсем близо зад себе си чува кучешки лай. Кучетата бяха изгубили следите на бегълците и изразяваха недоволство. Съвсем скоро нов лай извести, че те са намерили убитото куче. В храстите се чу шум.

– Идват! – прошепна буканерът. – Никой да не говори!

Лаят отново отслабна и се изгуби в далечината.

– Отминаха – прошепна буканерът. – Сега ще се появят патрулите.

В следващия миг от храсталака излязоха петима мъже, въоръжени с копия. Те спряха под дървото, в короната на което се бяха свили бегълците.

– Карамба! – каза единият войник. – Къде изчезнаха проклетите

кучета?

– Сигурно са по следите на бегълците, Алонсо – рече някой.

– А как са могли за толкова кратко време да отидат толкова далече?

Обзалагам се, че това са бу-канери.

– Лъжеш се, Диас. Това са хората, които избягаха от Санто Доминго и убиха клетия Барейо.

– По дяволите! Ще отмъстим за него!

– Тихо! Кучетата се връщат!

Наистина лаят, който преди малко се дочуваше едваедва, ставаше все по-силен. Кучешката глутница бе вече разбрала, че върви по стари следи и сега се връщаше с яростен лай.

– Нищо ли не намерихте, малки мои? – запита кучетата Диас. – Ще ги откриете, милички. Негодниците сигурно не са далече оттук. Търсете!

При тази заповед кучетата отново се разпръснаха във всички посоки. Петимата войници, които изпълняваха ролята на авангард, ги последваха.

– Най-сетне можем да си отдъхнем – извика гасконецът.

– Тихо! Идват! – прошепна буканерът.

– Кой?

– Патрулите. Испанците по всяка вероятност смятат, че имат работа с опасни хора.

Тъй като дървото, в което се бяха скрили корсарите, беше в края на гората, те успяха да видят войниците, начело на които тичаха половин дузина кучета. Буканерът изруга тихо:

– Трябва да се махнем оттук, преди да дойдат кучетата.

Те тъкмо се канеха да се спуснат на земята, когато глутницата, която смятаха вече за изчезнала, се върна с бесен лай и заобиколи дървото.

– Карамба! – каза буканерът. – Откриха ни! Петимата войници, които образуваха авангарда, насъскаха кучетата с високи викове. Чу се изстрел.

Гасконецът бе стрелял върху един от войниците. Куршумът не бе пропуснал целта си. Останалите четирима войници се разбягаха бързо.

– Добре! – рече буканерът. – Авангардът е обезвреден. Сега не трябва да позволим на патрулите да ни обкръжат.

Той възседна един клон, облегна се на стеблото и стреля. Приглушен вик показа, че е улучил. Патрулите се прикриха във високата трева.

– Сега ще пропълзят насам – продължи спокойно буканерът. – Но докато имаме барут и куршуми, положението ще бъде в наши ръце.

– Кой знае какво възнамеряват да направят? – прошепна гасконецът. – Носят снопчета клонки.

– По всяка вероятност искат да ни задушат с дим – отвърна буканерът. След това той се обърна към гасконецца: – Не е зле да се заемете с кучетата!

– Добре – отвърна Барейо и с точен изстрел пръсна черепа на най-голямото куче.

– Това беше първото – каза той.

Докато гасконецът продължаваше да избива едно след друго кучетата, останалите не престанаха да стрелят по войниците:

– Трябва да напуснем позицията си и да се оттеглим – каза буканерът.

– Дали ще можем да си пробием път? – запита графът.

– Ще направим пробив с един залп и ще избягаме към блатата.

– А кучетата?

– Малко от тях са живи. Последното скоро ще... Ах! От това се страхувах!

До дънера на дървото, на което се бяха скрили бегълците, бе паднало горящо снопче клонки. Нагоре се издигна гъст задушлив дим. Очите на обсадените се просълзиха. Те започнаха да кашлят.

– Веднага трябва да слезем! – извика буканерът. – Запалили са клонки от пиперови храсти. Всички долу!

Четиримата мъже се спуснаха на земята. Едно от кучетата се хвърли срещу буканера, но ловецът с един удар на приклада си го повали. Другите две, които се бяха хвърлили срещу графа и гасконецца, последваха съдбата му.

– Стреляйте! – извика буканерът.

Последва залп. Бегълците използваша объркването на нападателите и след няколко минути се озоваха на брега на блатата.

– Стойте! – извика буканерът. – Задръжте испанците, докато намеря пътека!

Като видяха, че преследваните от тях хора спират и бързо пълнят пушките си, войниците също спряха.

Буканерът търсеше брод в блатата. Той се страхуваше от подвижните пясъци и опитваше с дълъг тръстиков прът дъното.

– Е? – попита графът, като видя, че буканерът се бе върнал.

– Намерих проход – отвърна буканерът. – Тръгвайте след мен!

Тримата мъже отново напълниха оръжията си и последваха буканера.

– Във водата, господа – каза той. – Но вървете внимателно, от двете ви страни има подвижни пясъци. Попадне ли някой в тях, загубен е...

Водата достигаше до поясите им, но всички следваха непоколебимо водача си. След като изминаха около половин километър, пред очите им се показа малък остров, покрит с гъста растителност.

– Това е чудесно скривалище! – рече буканерът. – Изглежда испанците вече нямат кой знае колко голямо желание да ни преследват. Сигурно ще чакат да се разсъмне.

– Не мислите ли, че ще се опитат да ни нападнат отново?

– Няма да се осмелят да направят това, тъй като нямат кучета.

Започна да се смрачава. Буканерът и графът направиха оглед на другия бряг на острова. Искаха да потърсят път, по който да се измъкнат незабелязано.

– Сигурен ли сте, че корабът ви ще ви чака при нос Тибурон? – попита буканерът.

– Без моя заповед той няма да отплава – отвърна графът.

– Тогава ще отидем в имението на маркизата. Без нейната помощ едва ли ще успеете да напуснете Санто Доминго. Тримата прочути пирати не са забравени и испанците са изпаднали в пълен ужас, когато са научили, че има и четвърти пират.

– Аз не съм преплувал Атлантика, за да продължа делото на моя баща и братята му – рече графът.

Буканерът се обърна и остро погледна сина на Червения корсар.

– Тогава – никакво отмъщение? – попита той.

– То ще бъде по-късно – сериозно отвърна графът.

Той се бе опрял и наблюдаваше блатото пред себе си.

– Трябва ли да преминем през блатото? – попита графът.

– Да, господин графе – отвърна буканерът. – Да се върнем, не можем. Убеден съм, че испанците ще повикат подкрепления, въоръжени с пушки.

Буканерът опипа дъното с пръта и измина тридесетина крачки във водата.

– Имаме късмет – каза той, когато се върна. – Дъното е съвсем сигурно, няма подвижни пясъци. Нека помислим за вечерята си.

След някоя и друга минута убиха няколко катерички. Гасконецът и Мендоса през това време стъкнаха огъня. Печеното бе вкусно и те се нахраниха с голям апетит. Испанците също така бяха запалили огън и като че ли не се интересуваха никак от бегълците.

– Чакат подкрепления – рече буканерът. – За наша радост, доста

дни трябва да минат, докато дойдат на помощ. Ние, естествено, няма да дочакаме подкрепленията...

Той отвори кожената чантичка, която носеше на пояса си, извади огромна пура и я подаде на графа.

– Тази пура ще убие скуката ви донякъде – каза той. – Това е истински кубински тютюн. Получих го от пиратите в Тортуга. По-добър от него няма в целия свят.

Графът протегна ръката си да вземе пурата, но се чу изстрел и куршумът изсвири във въздуха. Мендоса скочи веднага и грабна пушката.

– Господин графе – каза той, – подкрепленията на испанците все пак са пристигнали.

Глава осма БЛАТОТО

Нов патрул, отчасти въоръжен с пушки и предвождан от кучета, се бе присъединил към другите два.

– Дали ще нападнат? – информира се графът.

– Сигурно засега не – отвърна буканерът. – Те първо трябва да открият здравето дъно, по което дойдохме.

Стрелбата беше престанала, тъй като неприятелят се бе убедил в нейната безполезност. Водачите на патрулите се събраха на съвещание. Някои от войниците започнаха да опипват дъното с дълги прътове.

Кучетата тичаха насамнатам и лаеха гневно. Изведнъж няколко войници изсвириха пронизително с пръсти и кучетата веднага се втурнаха във водата. Те заплуваха към малкия остров, където се криеха бегълците.

Бяха на по-малко от петдесет метра от острова, когато сред тях изведнъж се забележа силно вълнение. Водата завря.

– Какво става там? – попита графът.

– Много просто – отвърна Барейо. – Крокодилите ни спестяват барута.

Отвратителна глава със страшни челюсти се появи над водата и притегли към себе си едно от кучетата. Останалите заплуваха с всички сили към спасителния бряг, преследвани от десетки крокодили.

– Тъй като враговете ни са заети – рече буканерът, – да използваме удобния момент и да вземем да избягаме, а?

Скрити между дърветата, те прекосиха острова и нагизиха във

водата. Буканерът вървеше напред. След по-малко от четвърт час бегълците стигнаха до втори остров. Късчето земя бе по-малко от първия остров.

– Испанците сигурно вече са открили нашето бягство – рече буканерът. – Обзалагам се, че са тръгнали по следите ни.

– Не може ли да си починем няколко минути? – любопитства Мендоса.

– Нито миг – отвърна буканерът. – Работата сега е на живот и смърт.

Бегълците прекосиха малкия остров и с радост съзряха, че сушата бе на по-малко от половин миля от тях.

– Там е спасението ни! – рече буканерът. – Ако испанците не заобиколят блатото, ние ще стигнем преди тях в имението на маркиза Монтелимар.

Късметът и този път бе благосклонен към бегълците. След малко буканерът намери отново здрав път. Бяха стигнали вече до сушата, когато той потъна изведнъж във водата до гърди.

– Въже, въже! – извика той. – Хвърлете въже, потъвам!

Мендоса носеше винаги насмолено въже, навито на кръста си. Старият моряк и този път доказа практичността си. Той размота набързо въжето.

– Не се приближавайте! – извика буканерът веднага щом забеляза, че морякът приближава към него.

Графът изтръгна въжето от ръцете на Мендоса и ловко хвърли единия му край във водата. Буканерът почти беше потънал, виждаха се само брадата и мустаците му. Той с последни усилия успя да се хване за спасителното въже, завърза го покрай тялото си и тримата от брега го изтеглиха.

– Не вярвах, че тук може да има подвижен пясък – каза той, след като го бяха измъкнали. – Ако това е краят на твърдото дъно, загубени сме.

Той претърси внимателно дъното с пръта. Не след дълго радостният му вик извести, че пътят е намерен отново:

– Спасени сме!

На това място здравият път правеше завой под водата. След като определи посоката, буканерът сам тръгна напред и благополучно достигна спасителната земя.

– Можем ли да бъдем сигурни сега? – попита Мендоса.

– Няма от какво да се страхуваме в този момент – отвърна

буканерът.

Бяха на обетования бряг. Буканерът се обърна към графа:

– Най-добре ще направим, ако огледаме местността.

– Вие останете тук – рече графът на Мендоса и Барейо, – и си отваряйте очите!

Графът последва буканера. На два километра наоколо в джунглата те не забелязаха нищо обезпокоително. Ловецът застреля две яребици. Графът последва примера му. След това се върнаха с плякката си.

– Не ли се забелязват испанците наоколо? – попита буканерът.

– Мисля, че са заети с вечерята си – отвърна Барейо и се захили веднага, щом съзря яребиците.

– Аха, разбирам – рече буканерът. – Ти също смяташ, че трябва да направим и ние нещо подобно, нали?

Той бе проследил погледа на Барейо.

– Когато някой се храни или спи, винаги съм готов да последвам примера му – отвърна гасконецът.

Докато Мендоса и Барейо подготвяха вечерята, буканерът и графът се отправиха към брега на блатото. Те все още се страхуваха от нападение. Двамата стояха известно време там, но тъй като не забелязаха нищо подозрително, се върнаха в лагера, където ги чакаше печеното.

Тъкмо свършиха вечерята, когато в далечината чуха кучешки лай.

– Не бива да оставаме тук – каза буканерът. – Господа, още малко усилия, и надявам се, скоро ще бъдем в имението на маркизата.

Той се послуша, поклати глава и допълни:

– Ако не са испанците, това са само кучетата им. Но и те са достатъчни. Да вървим!

Бягството им продължаваше вече две денонощия. Вечерта се спусна за втори път. От време на време буканерът се спираше, слушваше се и тръгваше с удвоена бързина.

– Още ли е далече? – полюбопитства графът.

– Не вярвам. Не познавам тази джунгла, но съм сигурен, че вървим по правия път – отвърна буканерът.

Намираха се сред тръстиките на брега, когато буканерът викна изведнъж:

– Лягайте!

Тримата веднага изпълниха заповедта му.

– Останете тук, господин графе – рече буканерът.

– Имението на маркизата е по-близо, отколкото предполагам. Не съм сигурен обаче дали можем да стигнем там безпрепятствено. Може

би испанците са усетили намеренията ни.

След тези си думи буканерът безмълвно изчезна в тръстиката.

– Дали ще ни очистят тук? – попита гасконецът.

– Господин графе, може би трябваше да останем в Санто Доминго.

В моята таванска стаичка сигурно никой нямаше да се сети да ви търси.

– Да, но ти искаше да ни заколиш – рече Мендоса.

– Тихо! – прошепна графът.

В следния миг се показва буканерът.

– Трябва веднага да тръгваме – каза той. – Вече никога няма да стигнем имението на маркизата. Обкръжени сме.

– Нима испанците вече са тук? – учуди се графът.

– Не зная колко патрули са изпратени за нас. Напред. Всяка секунда е скъпа!

Наоколо бе съвсем тихо. От време на време буканерът се спираше, поставяше ухо на земята и продължаваше много по-бързо, отколкото беше вървял. Скоро бегълците достигнаха брега на друго бласто.

– Сега идва най-опасният момент – рече буканерът. – Патрулите са от лявата ни страна. Пригответе пушките за стрелба и тичайте с всички сили!

Неочаквано наоколо се понесоха викове, кучешки лай и изстрели. Патрулите забелязаха корсарите и откриха огън.

– Стреляйте първо срещу кучетата – напомни буканерът.

Той се спря зад стеблото на една палма и вдигна пушката си. Седем кучета тичаха напред с отворени уста. Буканерът свали с един изстрел на земята онова, което му се струваше най-опасно. Останалите също убиха по едно куче. Те изчакаха нападението на другите животни с извадени шпаги. Боят с тях бе кратък. Испанците отново откриха огън, но тъй като трябваше да стрелят бегом, нито един от куршумите им не достигна целта си.

Бегълците нямаха особено желание да приемат битката с по-многочислен противник и тъй като кучетата се виждаха, затичаха с все сила.

Отпреде им се изпречи висока ограда.

– Спасени сме! – извика буканерът. – Това е имението на маркизата!

Глава девета

ИМЕНИЕТО НА МАРКИЗА МОНТЕЛИМАР

С огромни усилия бегълците се прехвърлиха през оградата. Като повървяха известно време, достигнаха някаква малка къща.

– На първо време можем да се скрием тук – каза буканерът. – Не ми се вярва испанците да се осмелят да безпокоят маркизата.

– Но как ще ни възприеме управителят? – попита графът.

– Познавам се добре с него – отвърна буканерът.

– Отлично – рече Мендоса. – Ако бяхме дошли без теб, сигурно щяха да ни посрещнат с порция олово.

– Може би маркизата е изпратила някой да съобщи на управителя за нашето пристигане – рече графът.

– Никак няма да се учудя, ако самата тя вече е тук – отвърна буканерът. – Почакайте, отивам да доведе управителя, ако още не си е легнал.

Той отвори вратата и въведе бегълците в широко помещение, отрупано с екзотични растения в големи глинени съдове. След това взе пушката си и изчезна в тъмнината.

– Истински дявол! – изръмжа Мендоса.

– Ако сто буканера като него нападнат Санто Доминго – добави гасконецът, – не бих искал да бъда испанец.

– Отгоре на всичко ти наполовина си испанец – отбеляза Мендоса.

– Испанска е само ризницата ми – каза гасконецът, – а като се кача на борда на фрегатата, ще я сваля.

– Ако изобщо стигнем до борда!

– Съмняваш ли се в това, Мендоса? – попита малко учудено графът.

– Тихо! – рече гасконецът. – Чувам гласове. Графът се приближи до вратата и вдигна пушката си.

– Кой е там? – попита застрашително той.

– Свалете оръжието, господин графе – обади се буканерът. – Не плашете маркизата.

– Маркизата?

– Да, аз съм, граф Вентимилия – отвърна познатият до болка глас.

Маркиза Монтелимар се появи на прага.

– Вие, маркизо? – извика графът.

– Не се надявахте кой знае колко да ме намерите тук. Нали,

господин графе?

– Не, маркизо.

– Напуснах Санто Доминго, защото, както виждате, налага се да ви спасявам втори път.

– Излиза, че вие знаете, че сме преследвани?

– Всички патрули са по следите ви, тъй като в Санто Доминго вече се знае, че сте синът на Червения корсар.

– Кой е издал тайната ми?

– Не зная – отвърна маркизата. Но както ви спасих в Санто Доминго, така ще ви спася и сега.

– Излагате се на голяма опасност! Маркизата сви рамене.

– Още едно нещо ми е грижа – рече графът. – Дали пътят към нос Тибурон е свободен? Моята фрегата ще ме чака там.

– Ще изпратя верни хора да проверят. Все ще се намери начин да ви прекарам през патрулите. Графе, последвайте ме!

Граф Вентимилия протегна ръка на маркизата и те тръгнаха напред. Малката група ги последва и след не повече от минута всички се озоваха в разкошна градина. В средата на градината стоеше приказен замък в мавърски стил с много галерии. В един от неговите салони имаше маса с ослепителни покривки. На масата светеха със свещите си сребърни свещници.

– Вие сте истинска фея, маркизо – рече графът.

– Да, аз съм горската фея – отвърна чернокосата красива стопанка, широко усмихната. – Господин Бутафуоко, ще ни направите ли чест да вечеряте с нас? За другите двама господа заповядах да наредят маса на терасата. Графът беше озадачен. Кой беше господин Бутафуоко?

Маркизата направи знак на двамата роби и те отведоха Мендоса и гасконеца на терасата.

– Заповядайте, господин графе – каза маркизата. По всичко личеше, че тя бе в добро настроение.

Синът на Червения корсар и буканерът не се оставиха да ги молят втори път.

– Ще извините моята лакомия, госпожо – рече буканерът. – Но през последните два дни почти нямахме време да се нахраним.

– Вярвам ви, господин барон ди...

– Барон? – прекъсна я графът. Буканерът направи знак на маркизата.

– Извинете ме, господин Бутафуоко – каза красивата испанка. – Сбърках името ни. Толкова съм разсеяна. Мислех си нещо за барон ди

Жиралдо.

Графът внимателно изгледа буканера. Той бе пребледнял.

– Възщност, кой сте вие?

– Казвам се Бутафуоко! – кратко отвърна авантюристът.

– Вие криете от мен истинското си име.

– Погребях го в океана – мрачно отвърна буканерът, като потри челото си с длан. – Та, скъпа маркизо, вие казахте?...

– Забравих... ах, да... вие казахте, че патрулите са ви гонили цели две денонощия?

– Бях изгубил надежда, че ще стигнем имението ви, госпожо!

Маркизата се замисли.

– Бих искала да узная – рече тя, – защо синът на Червения корсар е дошъл тук след толкова години... Никои не жертва живота си без сериозно основание.

Тя се обърна към графа:

– Струва ми се, че ви дадох достатъчно доказателства за своето приятелство и не можете дори да допускате, че бих могла да издам вашата тайна, нали?

– Маркизо! – промълви графът с укор в гласа.

– Може би утре ще бъдете вече на борда на фрегатата си – продължи испанката с лека въздишка. – Може би никога вече няма да се срещнем...

– Вие искате да знаете защо съм напуснал Европа? Не съм го сторил от жажда за приключения, нито пък за да търся съкровища, имам достатъчно замъци и владения. Тук съм, за да потърся сметка от брата на вашия мъж, предишния губернатор на Маракайбо. Какво е направил той със сестра ми, внучката на княза на Дариен?

– На Дариен? – извикаха в един глас маркизата и Бутафуоко.

– Преди моят баща да дойде с братята си в Америка, той е бил женен за една брабанска херцогиня. Тя е починала твърде млада, по време на моето раждане. При едно плаване баща ми претърпял корабкрушение и намерил убежище при княза на Дариен, неумолимия враг на испанците. Той се оженил за дъщеря му, която му родила момиче. След като моят баща бил пленен при Маракайбо и обесен като обикновен разбойник, това момиче останало само. Бих искал да знам какво е направил с него вашият девер, маркиз Монтелимар, тогавашният губернатор на Маракайбо. Ето защо съм дошъл тук. Ако той е убил сестра ми, заклевам ви се, маркизо, ще го убия!

Графът спря за момент, замисли се и продължи разказа си.

– Тъй като отгаснах в замъка на херцозите Савоя, не знаех, че баща ми има още едно дете. Преди по-малко от година узнах това от адмирал Морган, покровителя на Панама и сегашен губернатор на Ямайка. Тръгнах за Америка и няма да се върна в Европа, докато не отмъстя за сестра си.

– А къде ще я търсите? – попита Бутафуоко, който през цялото време беше мълчал замислено.

– Това ще ми каже маркиз Монтелимар – отвърна графът. – Сега знам къде се намира той. Надявам се в съвсем скоро време в ръцете ми да бъде и неговият секретар. Именно поради тази причина фрегатата ми ме очаква при нос Тибурон, изложена на опасността да бъде нападната от испанските кораби. Доволна ли сте от обясненията ми, маркизо?

Той още не беше довършил своята мисъл, когато в залата се втурна роб с жестока уплаха, изписана на лицето му.

– Войниците са тук, господарке!

– С какво право влизат в моя дом? – възнегодува маркизата.

– По заповед на губернатора на Санто Доминго – отвърна робът.

– Приятели – каза маркизата, като стана. – Не би било разумно да оставате повече тук. Марто, доведи веднага хората, които вечерят на терасата.

– Какво смятате да правите, маркизо? – попита буканерът.

– Ще ви скрия в избата за вино – рече маркизата.

– Това се казва скривалище – рече Мендоса, който точно в този момент бе влязъл с гасконецца.

– Марто, заведи господата в последната изба. Испанците никога няма да търсят там.

Четиримата мъже последваха слугата, който взе със себе си няколко факли и останките от вечерята в кошница. Марто отвори някаква врата и поведе бегълците по тясна и влажна стълба, последните стъпала на която свършваха в изба, пълна с огромни бъчви.

– Братовчед – каза гасконецът, като потупа Мендоса по рамото. – Тук барем човек може да се напие като хората.

Слугата ги въведе в последната изба, също тъй пълна с бъчви, както предишната.

– Малко възтъмничко е като за рай, но все пак, рай е – млясна Мендоса.

– Заповядайте, господа – рече негърът. – Аз ще препреча малко входа.

Бегълците взеха със себе си факлите и кошницата и влязоха в

избата, докато негърът Марто барикадираше входа с бъчви.

– Ако войниците дойдат тук, има какво за защитаваме – рече Мендоса. – Освен всичко – добави той, – това е същинско укритие.

– Но укритие без изход – отбеляза гасконецът.

– Бихме могли да довършим вечерята си – продължи Мендоса възторжено. – Този мил негър имаше чудесната идея да напълни кошницата догоре. Също така, държа да ви отбележа, че трябва да дегустираме виното на господарката. Какво ще кажеш за това, Барейо?

– Гасконецът никога не са изоставя в такива случаи – отвърна с достойнство Барейо.

– Господин графе – каза Бутафуоко, смеейки се, – откъде изровихте тези две природни забележителности?

Очевидно той имаше предвид Мендоса и гасконеца.

– Единия открих в Бискайския залив... – започна графът.

– А другия при Пуерто дел Сол – прибави гасконецът. – Ние смятаме да похапнем, ако господин графът ни разреши.

– Нямам нищо против – отвърна графът. – Лично аз предпочитам да дремна.

– Аз също – каза буканерът. – Тъй че ви поверяваме и охраната на обекта.

– Гасконецът никога няма да си позволи да спи, когато врагът е близо – рече Барейо.

Графът бе вече легнал и притворил очи. Бутафуоко последва примера му. Двамата приятели се заеха с усърдие с кошницата.

– Бихме могли да опитаме да видим кой от двамата издържа повече в пиенето – изрази предположение Мендоса.

– Това се канеха да кажат и моите уста. Но за жалост негърът е забравил да сложи шишета в кошницата.

– Нима има нужда от тях? Погледни тази прелестна бъчвичка! Бас хващам, че съдържа ксерес.

– Не, аликанте.

– Ксерес! Познавам испанските вина.

– Дори без да си ги опитал? Да се хванем на бас. По един дублон.

– Дадено – отвърна Барейо.

Мендоса беше открил в един ъгъл голям глинен съд, наподобяващ паница, отпуши бъчвата и го напълни.

– По дяволите! – извика морякът. – Имам късмета на дявол, Барейо. Аликанте е!

– Значи, печеля един дублон.

– Ще ти го дам на борда на фрегатата.
– Маркизата знае какво да налее в бъчвите си. Пий и ми дай съда!
Гасконецът долепи паницата до устните си и я изпи на един дъх.
– Дявол го взел – извика Мендоса. – Нима искаш да се напиеш?
– Гасконецът никога... – храбро започна Барейо.
– Да вървят на майната си всички гасконци! Аз ще пия направо от
бъчвата!

Кой знае колко време биха се ухажвали така двамата любвеобилни приятели един друг, ако не бяха чули шума от приближаващи се стъпки. Гасконецът захвърли съда. Мендоса затвори кранчето и загаси факлата.

– В избата влизат хора – каза Барейо и се приближи до бъчвите, които закриваха входа. – Виждам светлината на факли.

– Дали да събудим графа? – попита Мендоса.

– Не вярвам, че ще е нужно – отвърна Барейо. – Да почакаме.

Те се стаиха.

– Гръм и мълния! – прошепна гасконецът. – Та това са испанците.

Мендоса го приближи.

Четирима от слугите на маркизата, начело с Марто, бяха влезли в избата. Следваха ги дузина войници с факли в ръце.

– Положението става напрегнато – отбеляза Барейо.

– Не ми се вярва – усмихна се Мендоса. – Я виж, те проявяват любовитство към бъчвите.

Наистина, войниците имаха вид на хора, които са забравили защо са изпратени в избата. Слугите пълнеха огромни кани, които бяха взели със себе си явно на влизане. Представителите на реда и законите пиеха с всички сили. Като че ли най-вдъхновено упражняваше своето занимание подофицерът им.

– Братовчед – рече Барейо. – Спокойно ли гледаш на всичко това?

– Не съвсем – отвърна Мендоса. – Когато изоставам, оборва ме чувство за срам. Отгоре на всичко те са прекалено заети, за да ни пречат.

Двамата приятели тъкмо се канеха да продължат прекъснатата си дейност, когато ги спря тихичка ругатня. Бутафуоко се беше събудил.

– Какво има? Защо сте изгасили факлата?

– Испанците ни търсят – отбеляза Мендоса. – Крием се.

– В избата ли са?

– Да, но както личи, в сравнение с тях ние сме трезвеници – отвърна гасконецът.

Бутафуоко погледна през междината помежду бъчвите, които замрежваха входа.

– Можем спокойно да поизчакаме да се напият – рече той.

Пирът на войниците продължи половин час. След като те си отидоха, в избата настана тишина.

– Да ги нападнем ли? – попита Мендоса в тъмното.

– Кого? – полюбопитства Бутафуоко.

– Бъчвите!

– Върви по дяволите! На мен ми се спи...

След като Бутафуоко напълно се увери, че испанците няма да се върнат, отиде да спи. Двамата приятели отново се захванаха с бъчвите.

Глава десета НОС ТИБУРОН

Два часа по-късно се появи негрът Марто. Той разбута бъчвите, които задръстваха входа, и каза:

– Господарката ви чака. Графът се беше събудил.

– Отидоха ли си войниците? – попита той.

– Да, господин графе.

– Хайде, Бутафуоко – рече графът. – Ще ми се довечера да бъда на борда на фрегатата си.

Те напуснаха избите и излязоха на двора, където ги чакаше маркизата.

– Добро утро, господин графе, добро утро, господин Бутафуоко! – каза тя весело. – Как прекарахте нощта?

– Спахме, маркизо – отвърна графът. – Ние сме свикнали да спим навсякъде, където имаме тази възможност.

Той се усмихна:

– Дали пътят е вече свободен?

– Нима толкова бързате – попита маркизата и добави: – Да ме напуснете...

С удоволствие бих останал тук повече време – рече графът. – Но все пак не забравяйте: аз отговарям за живота на своите хора!

– Надявам се, че не се виждаме за последен път – рече маркизата.

– Денят, в който ще ви видя отново, скъпа маркизо, ще бъде най-щастливият ден в живота ми – тържествено каза графът.

– Вие ще ме придружите до нос Тибурон. Имам там вила.

– Да ви придружа? – извика графът учуден.

– Това е единствената възможност, ако искате да спасите кораба си.

– Не ви разбирам съвсем, маркизо.

– Губернаторът е узнал къде се намира вашата фрегата и е издал заповед да бъде нападната незабавно.

Графът пребледня.

– Да нападнат кораба ми? За Бога! Ще ги изпреваря, та ако ще да се изправя пред лицето на самата си смърт!

– Ето защо, графе – продължи спокойно маркизата, – вие ще трябва да ме придружите. Но и вие, и вашите спътници, ще облечете дрехите на моите слуги.

– Ако се налага, и на негър ще се преправя!

– Надали ще е нужно – усмихна се мило маркизата. – Марто!

Негърът се яви начаса.

– Готова ли е свитата ми?

– Да, господарке. По протежение на целия път има най-малко двеста войници.

– Добре. Дайте да видим дали ще имат смелостта да досаждат на една Монтелимар.

Докато те разговаряха, в двора се бяха появили двама едри негри. Те носеха носилка на раменете си. Шестима бели и още толкова негри ги следваха с пушки. Скоро към тях се присъединиха и графът, Бутафуоко, Мендоса и Барейо. Те бяха облечени в синьо-бели дрехи, с извезан герб на маркизата на гърдите.

Графът протегна ръка на маркизата и я отведе до носилката. Тя се качи и шествието, начело с Бутафуоко, тръгна. Вървяха около час. В някаква горичка изведнъж пред тях изскочиха войници, преградиха пътя и извикаха:

– Стой!

Бутафуоко излезе напред и рече:

– Маркиза Монтелимар отива във вилата си при нос Тибурон. Какво искате?

– Свободно! – издаде заповед един от войниците и дълбоко се поклони.

Маркизата благодари с махване на ръка. Малката група продължи пътя си. Скоро заплашителното „Стой“ прозвуча отново.

– Дайте път на маркиза Монтелимар! – каза в отговор Бутафуоко.

Веднага, щом чуха тези думи, войниците се върнаха и заотстъпваха с почтителни поклони.

– Госпожо маркизо – рече графът, – ние за втори път ви дължим живота си.

Към обед пред тях се показва морето. Нос Тибурон представляваше горист полуостров. В средата на залива на котва стоеше „Нова Кастилия“.

– фрегатата! – извика графът. – Най после!

– Тихо, графе – каза маркизата. – Не забравяйте, че трябва да бъдете предпазлив. Наоколо е пълно с испанци. В този момент може би стотици очи наблюдават всяко наше движение.

На около двеста крачки от брега имаше дървена къща в мавърски стил. Къщата завършваше с тънка дървена кула, на която се развяваше знамето на рода Монтелимар.

Маркизата въведе бегълците в стая, мебелирана с бамбукови мебели и цялата украсена с цветя. Тя покани гостите си да седнат и каза на един от метисите:

– Да дойде мулатът!

След няколко мига в стаята влезе мускулест мулат и ниско се поклони.

– Можем ли да стигнем до фрегатата?

– Аз вече бях на борда.

– Говори ли с лейтенанта?

– Да, господарке.

– Информира ли го за опасността, която грози фрегатата? Каза ли му, че графът скоро ще бъде на борда?

– Лейтенантът го чака! Той е подготвил всичко.

– Добре. Можеш да си вървиш.

– Маркизо – рече графът развълнувано, – подобна услуга не съм очаквал от една дама, която би трябвало да бъде върл противник на корсарите.

– Винаги съм защитавала и пазила своите гости – отвърна маркизата. – Сигурно и вие на моето място нямаше да постъпите иначе.

– Бих дал живота си за вас – отвърна графът.

– Не се съмнявам в това – каза маркизата. – Кога искате да идете на кораба си, господин графе?

– Ако е възможно, веднага!

– На брега имам лодка. Тя е на ваше разположение. Вие ще се престорите, че отивате с моите негри на риболов. В удобния за вас момент ще се качите на борда на кораба.

Развълнуваната маркиза стана и отведе графа в градината. Бутафуоко, Мендоса и Барейо останаха, за да изпият шоколада, който метисите бяха поднесли.

– Господин графе – рече маркизата, като поспря под сянката на огромна палма, – нима няма повече да се видим?

– О! – усмихна се щастливо графът. – Надявам се, че преди да напуснем Мексиканския залив, ще се върна тук отново. Няма никога да забравя дамата, която спаси живота ми два пъти.

Маркизата гледаше към земята. Тя приближи до цветната алея встрани, откъсна орхидея, подаде я на графа и рече:

– Вземете това цвете за спомен от мен.

– Когато смъртта ме заплашва, то ще стои до сърцето ми. Ще бъде мой талисман – рече графът.

Маркизата вдигна главата си и графът забеляза, че прекрасните ѝ очи плуваха във влага. В този момент се появи Бутафуоко.

– Господин графе – каза той. – Лодката е готова. Дойде часът на раздялата. Връщам се в гората си.

– Искате да ме напуснете?

– Моят слуга ме очаква – отвърна буканерът. – Не мога да го изоставя.

Те тръгнаха към вратата на градината, последвани от Мендоса, Варејо и четирима негри. Маркизата спря.

– Сбогом – каза тя развълнувана, като протегна ръка на графа. – Ще моля Бог да ви пази от моите сънародници. Не ме забравяйте и бъдете уверен, че съм готова да направя всичко за вас, когато имате нужда от мен.

Графът бе не по-малко развълнуван от маркизата. Той целуна ръката ѝ и дълго я държа в своята. Бутафуоко ги наблюдаваше отстрани.

– Приятелю – каза графът, като му подаде ръка.

– Благодаря за всичко, което направихте за мен... А сега, кажете ми истинското си име!

– Какъв смисъл би имало! – отвърна буканерът.

– Потопил съм го отдавна в океана. Кой ще си спомни за мен днес във Франция? За моето отечество аз съм мъртъв... а също и за сестра ми... Буканерът въздъхна тежко.

– Всичко е свършено – рече той.

– Не, господин...

– Барон Дьо Рувър – рече маркизата.

– Защо издадохте тайната ми, маркизо? – попита Бутафуоко. – Днес аз съм само един беден буканер. Вече нямам правото да нося герба на своя род, опозорил го...

– За мен вие винаги ще сте благородник – рече граф Вентимилия,

силно развълнуван. – Дайте ръка, господин барон Дьо Рувър!

Буканерът за миг се поколеба, след това протегна ръката си.

– Ако имате нужда от живота на един мъж, господин графе, то спомнете си, че барон Дьо Рувър винаги ще бъде на ваше разположение.

– Не от вашия живот имам нужда аз, а от ръката и пушката ви – отвърна графът. Надявам се, че не се виждаме за последен път. Сбогом, маркизо! Сбогом, господин барон!

Той се отправи към брега и се качи в лодката. Четиримата негри се хванаха за греблата, а Мендоса седна на кърмата.

Когато лодката приближи нос Тибурон, четиримата негри хвърлиха мрежите.

– Малко съмнително е испанците да ни вземат за истински рибари – изрази гласно предположението си Мендоса. Все пак нека плаваме подалеч от брега, докато не са ни заподозрели и не са започнали да ни обстрелват. Маркизата каза, че по всяка вероятност в гората има скрити отреди.

– Да – отвърна графът, който също изглеждаше неспокоен. – Забелязвам и нещо друго, Мендоса: ти видя ли големите лодки, които стояха полускрити на брега?

– Гръм и мълния! – извика морякът. – Да не възнамеряват да нападнат фрегатата?

– От това се страхувам, Мендоса. Четиримата негри извадиха мрежите. Мрежите бяха пълни с риба. Лодката се отдалечи от нос Тибурон, после описа широк полукръг пред носа на фрегатата. Те хвърлиха мрежите още два пъти. Когато слънцето започна да потъва в морето, лодката бавно доближи фрегатата. На палубата вече бяха запалени два фенера.

– Мендоса, доближи се до кораба. Испанците вече не ни виждат.

Лодката премина бързо разстоянието, което я отделяше от фрегатата. За най-голямо учудване на графа, стражата не вдигна тревога, въпреки че лодката доста силно се блъсна в кораба. Графът забеляза, че над водата висеше въжена стълба. Той се качи на палубата и извика:

– Вие спите ли тук?

– Не, господин графе, напротив – чакаме ви, – отвърна един мъж, сякаш изникнал изпод палубата пред графа.

Беше красив, около тридесетгодишен мъж с черна брада.

– Очакваме ви твърде отдавна, капитане – каза той. – Забелязах ви с далекогледа. Освен това, маркиза Монтелимар ме предупреди за приситгането ви. Тя ме предупреди също така и за нападението, което готвят

испанците.

– Това е вярно, за жалост, господине – потвърди графът.

– Ние сме готови да ги посрещнем – рече лейтенантът.

– Не забелязахте ли някой галеон да напуска Санто Доминго? – информира се графът.

– Преди няколко часа един мина оттук.

– Успяхте ли да видите името му?

– Не беше възможно, капитане, за жалост. Но Мартинес твърди със сигурност, че е била „Санта Мария“.

– В каква посока плуваше?

– На запад.

– Тези галеони са твърде тежки, за да могат да се мерят с нашата фрегата. Ние ще настигнем кораба и утре сутринта секретарят на някогашния губернатор на Маракайбо ще бъде в ръцете ми.

– Да вдигаме ли котва, капитане?

– Само за миг, лейтенанте!

Графът се наведе през борда и каза на негрите, които бяха останали в лодката:

– Върнете се бързо на брега. Предайте на господарката си и на буканера последните ни поздрави... Мартинес! – обърна се напосоки графът.

Метисът, който седеше на някаква бъчва и разговаряше с Мендоса и гасконецата, приближи тичешком.

– Червените ми дрехи! – нареди графът. – Ризницата и шпагата ми! Господин лейтенант, заповядайте да вдигнат котва и да опънат платната!

Докато свирката на Мендоса събра моряците при котвената верига, синът на Червения корсар беше в каютата си.

Когато се появи отново на борда, носеше същото червено облекло, с което се беше представил на бала в замъка на маркизата. Носеше нова шпага на бедротата си и два пистолета, затъкнати в пояса.

Графът се качи на капитанския мостик и извика:

– При оръдията!

Глава единадесета „САНТА МАРИЯ“

За да не възбужда непрестанни подозрения по испанските

пристанища, корабът „Светкавица“ бе приел името „Нова Кастилия“.

Синът на Червения корсар стоеше на капитанския мостик и очакваше нападението на испанците.

Ето че откъм брега блеснаха няколко оръдейни изстрела. Пет лодки, във всяка от които имаше по двадесет и пет войници, се отблъснаха от брега и се пръснаха ветрилообразно, за да обградят фрегатата.

– Огън по лодките! – прозвуча командата на капитана.

Двете подвижни оръдия на предната палуба обсипаха най-близките лодки с град от шрапнели, докато десетте оръдия от дясната страна на кораба откриха огън срещу гората, от която стреляха неприятелските оръдия. Едната от лодките веднага потъна. Останалите все повече и повече приближаваха и войниците, които се намираха в тях, откриха плътен огън срещу фрегатата.

– Всички буканери – на борда! – извика капитанът.

Тридесетина мъже с тежки пушки изпълниха веднага заповедта на капитана.

– Стреляйте по лодките! – командваше капитанът.

Битката бе в пълния си разгар. Оръдията на фрегатата стреляха неپرестанно. В това време лодките приближаваха, но буканерите ги обсипаха с дъжд от куршуми и лодките бяха принудени да се върнат на брега.

Съвсем скоро „Светкавица“ подмина нос Тибу-рон и испанските оръдия трябваше да прекратят огъня.

– Е, какво ще кажеш, Барейо? – попита графът гасконецца, който по време на цялата битка беше стоял до него.

– Ще река, че буканерите са най-добрите стрелци, които съм виждал до ден днешен. Ще има ли нова битка наскоро?

– Преследваме галеона „Санта Мария“.

– Виждал съм го. Той е добър кораб и е доста тежко въоръжен, графе. Но надали има и един дублон на борда си, тъй като идва от Санто Доминго. По всяка вероятност той е тръгнал да вземе злато от Санта Крус. Съветвам ви да почакаме, докато се върне.

– Аз не преследвам галеона за злато – отвърна графът. – Струва ми се, че вече е време да поспим. През последните три дни почти не сме мигнали.

Той слезе от капитанския мостик, размени няколко думи с лейтенанта и се отправи към каютата си.

Когато се разсъмна, синът на Червения корсар се появи на палубата.

– Няма ли да има работа скоро, господин графе? – прояви нетърпение гасконецът. Сабята ми ръжда в ножницата.

– Забрави ли снощната битка, Барейо? Гасконецът се гласеше да каже нещо, но от мачтата се чу вик:

– Кораб напред.

– Май скоро ще имаме работа, Барейо – рече графът.

Той наблюдаваше с далекогледа забелязания кораб.

Мендоса събра екипажа на палубата. Появи се и лейтенантът.

– Това може да бъде само „Санта Мария“ – каза най-после графът, като свали далекогледа от очите си. – Пригответе шпагата си, Барейо!

– Хиляди дяволи! – извика гасконецът. – Аз пръв ще скоча на палубата на „Санта Мария“!

– Само подир мен, Барейо – каза графът усмихнат. – Не забравяй, че аз съм син на Червения корсар!

– Тогава ще бъда вторият!

– А аз – третият! – добави Мендоса, който беше дошъл на капитанския мостик. – Наистина е „Санта Мария“, графе!

На борда на фрегатата цареше голямо оживление. Екипажът се приготвяше за бой. „Светкавица“ бе опънала всичките си платна, за да настигне „Санта Мария“. Когато от галеона забелязаха, че ги преследва корсарски кораб, свиха към брега, за да потърсят прикритие в някое от пристанищата. Графът веднага отчете това и се опита да пресече пътя на кораба. Когато фрегатата приближи „Санта Мария“ на по-малко от петдесет ярда, тя даде първия изстрел. На отсрещната палуба настана оживление. Готвеха се за бой.

– Значи не искате да се подчините! – рече графът през зъби. – Мендоса, покажи им на какво си способен!

Баскът приближи до едно от двете големи оръдия на предната палуба и го насочи към „Санта Мария“.

– Ще го улучи ли? – попита графът.

– Позволете ми три изстрела! – рече баскът.

– Според мен, трябва ти шест!

Погледите на всички се отпавиха към галеона, който се опитваше да достигне брега. Баскът внимателно се прицели. Проехтя силен гърмеж. Когато димът се разнесе, Мендоса високо изруга. Той не беше улучил гротмачтата, където се целеше, а една от рейте.

– Ти отскубна само едно перце от птицата – извика графът. – Мислех, че ще улучиш някое от крилата.

– Имам на разположение още пет изстрела, капитане!

– Проехтя втори гърмеж. Почти едновременно с него се чуха всичките оръдия от лявата страна на галеона. Снарядите падаха във водата.

– Тези хора не пестят барута си – рече графът.

Мендоса отново напълни оръдието си. Той стреля и в следващия миг се чу високо ура. Гротмачтата на неприятелския кораб бе свалена.

– Това се казва майсторски изстрел! – извика гасконецът.

– Доволен ли сте, господин графе? – попита Мендоса.

– След десет минути галеонът ще бъде в ръцете ни – каза вместо отговор синът на Червения корсар.

Глава дванадесета СЕКРЕТАРЯТ НА МАРКИЗ МОНТЕЛИМАР

Галеонът не можеше да избяга вече и един ярд напред. След десетина минути „Светкавица“ приближи кораба.

– Последвайте ме, буканери! – извика синът на Червения корсар.

Мендоса и гасконецът изтичаха подир него с извадени шпаги. Повече от четиридесет испанци се втурнаха срещу тях с викове:

– Смърт на корсарите! Хвърляйте ги в морето! Силен порив на вятъра отдели корабите един от друг. Моментът беше твърде опасен, тъй като буканерите не можеха да се притечат на помощ на графа и двамата си другари.

– Спасете графа! – извика някой от екипажа на фрегатата.

В това време испанците се спуснаха срещу тримата храбри корсари. Те бяха напълно уверени в своята победа. Колкото и ожесточено и ловко да се сражаваха тримата, те не можеха дълго да се бият с многочисления противник, ако буканерите не им бяха помогнали. Те откриха жесток огън срещу испанците. Моряците от фрегатата вече бяха успели да закачат с кука галеона.

Графът, Мендоса и гасконецът се задъхваха от изнемога, когато буканерите скочиха на палубата на галеона.

– Напред, приятели! – извика графът. – Още едно усилие и победата ще е наша!

Наистина, испанците вече отстъпваха. Когато стигнаха предната мачта, те се събраха на куп. Това беше единственият начин да окажат някаква съпротива. Но граф Вентимилия вдигна червената си от кръв шпага и извика:

– Предайте се или няма да оставим нито един от вас жив!

Капитанът на галеона, който се беше сражавал лъвски в първите ре-дици на своя екипаж, излезе напред:

– Какво смятате да правите с нас? В морето ли ще ни хвърлите?

Графът сне шапката си и отговори:

– Синът на Червения корсар, граф Вентимилия Рокабуна и Вал-пента почита храбростта на противника си!

– Синът на Червения корсар? – извика капитанът. – Племенникът на прочутия Черен корсар? Няма защо да се страхуваме от един благо-родник. Какво желаете, господин графе?

– Да ми предадете един човек, който в момента се намира на борда ви – отвърна графът.

– Кой е той?

– Секретарят на маркиз Монтелимар.

Около четиридесетгодишен мъж с пронизващи очи излезе напред.

– За мен ли говорите? – рече той.

– Да, господин Барквизимето – отвърна корсарят.

– Какво желаете?

– Да ме последвате на фрегатата.

– Като пленник?

– Мислите ли, че нападнах галеона, за да го ограбят? Ако смятате, че е така, грешите. Аз съм корсар, но не като всички останали.

– А какво ще стане с екипажа на галеона?

– Свободен е.

– Какво казвате?

– Повтарям, свободен е.

– И вие нападнахте този кораб само защото искахте да плените мен?

– Естествено.

– Но какво искате от мен?

– Не мога да ви кажа това веднага. Последвайте ме на фрегатата и галеонът ще може свободно да продължи пътя си.

– Нима не искате да плякосате кораба? – попита капитанът на галеона.

Графът го изгледа и го попита усмихнат:

– На колко оценявате вашия галеон?

– Хиляда и петстотин пиастра.

– Карате ли злато на борда? – Не.

– Тогава аз ще изплатя на екипажа си това, което бих спечелил от ограбването на кораба ви.

Капитанът, който все още държеше в ръка окървавената си шпага, поиска да я хвърли. Но графът му попречи да направи това. Той каза:

– Запазете шпагата си, капитане. Може да имате повече щастие при следващата битка!

После той се обърна към секретаря на маркиз Монтелимар:

– Господин Барквизимето, ще ме последвате ли или не? Давам ви една минута за размисъл.

Секретарят се поколеба един миг и рече:

– Готов съм, господин графе.

Графът направи знак с ръка, корсарите напуснаха чуждата палуба и се оттеглиха на борда на фрегатата. Секретарят на маркиз Монтелимар ги последва. Когато всички бяха на борда на фрегатата, синът на Червения корсар извика:

– Вдигнете куките и опънете платната! Заповедта му бе изпълнена веднага. Графът излезе напред, сне шапката си, вдигна шпагата и извика:

– Поздравете знамето на Испания и своите врагове!

За огромно удивление на неподвижните испанци, буканерите изпразниха пушките си във въздуха.

Фрегатата продължи на запад. Графът най-учтиво покани секретаря на маркиз Монтелимар да го последва в каютата.

– Заповядайте, господине – рече той, след като затвори вратата подире си. – Седнете, тъй като ние с вас имаме дълъг разговор.

– Това ме учудва – отвърна неспокойният секретар. – Виждам ви за пръв път, господин графе.

– Убеден съм в това. В това море съм едва отпреди няколко месеца.

– Защо сте дошъл тук?

– Най напред, за да открия именно вас – отвърна графът.

– Нима се интересувате от мен толкова много?

– Вярвам, че вие имахте възможността да се убедите в това. Знаете ли кой съм аз?

– Синът на Червения корсар.

– Познавахте ли моя баща?

Секретарят побледня като мъртвец, но не отвърна.

– Господине – рече графът, – недейте забравя, че сте в мои ръце. Макар и да съм благородник, в жилите ми тече корсарска кръв. Дайте отговор на въпроса ми!

– Да, познавах го – отвърна секретарят.

– Кога се запознахте с него?

– В деня на неговата смърт.

– Кой осъди на смърт баща ми и моряците, които се бяха спасили от корабкрушението?

– Не знам.

– Няма смисъл да опитвате да ме мамите. – Графът скочи на крака.
– Това беше маркиз Монтелимар, вашият господар, нали?

– Защо ме питате, след като знаете? – рече секретарят.

Графът обиколи нервно няколко пъти масата, която се намираше в средата на каютата. След това той рязко се обърна към секретаря:

– Баща ми и двамата ми чичовци, Черният и Зеленият корсари, бяха дошли в Америка, за да отмъстят за смъртта на най-стария им брат, който най-предателски беше убит от херцог Ван Гулд. Преди моят баща да напусне Европа, е бил женен за една брабантска княгиня. След моето раждане княгинята починала. След няколко години баща ми се оженил за дъщерята на княз Хара, владетеля на Дарнен. Тя му родила момиченце. Чувал ли сте да се говори за това?

– Да, но не знам нищо със сигурност.

– Когато корабът на баща ми се е разбил на брега на Маракайбо, детето се е намирало между спасените. Така ли е?

– Кой ви е казал това?

– Когато разглеждах един ден документите на баща ми, научих, че съм имал сестра в Америка. Адмирал Морган, който в момента е губернатор на Ямайка и е съпруг на Йоланда, дъщерята на Черния корсар, потвърди това. Сега вие ще ми кажете какво е направил маркиз Монтелимар с това момиче.

Лицето на графа се промени до неузнаваемост. Очите му светеха зловещо.

– Разбрахте ли ме, господине! – извика той и удари с юмрук по масата. – Какво е сторил със сестра ми маркизът? Дошъл съм в Америка да я търся и се кълна в Бога, ще я намеря!

– Успокойте се, господин графе – рече секретарят.

– Жива ли е сестра ми или не?

– Жива е.

– Заклевате ли се в това?

– В честта си.

– Вие спасихте живота на господаря си, господине.

– Нима искахте да го убие?

– Да... Къде се намира сестра ми в момента?

– Давам ви честната си дума, господин графе, не знам!

– Не ви вярвам – каза заплашително графът. Събеседникът му почервения от гняв.

– Господин графе – започна възбудено той. – Когато един испански благородник дава честната си дума, никой няма право да се съмнява в нея. Ако не ми вярвате, съм готов да кръстосаме шпагите си!

Граф Вентимилия се хвана за шпагата си, но след кратък размисъл махна ръка от нейната дръжка.

– Нямах право да ви обиждам – рече той. – Като благородник ви се извинявам. Значи вие не знаете къде се намира сестра ми?

– Един ден чух маркиз Монтелимар да казва, че я бил поверил на един от майоралите на тихоокеанското крайбрежие. Дали тя е била дадена в Панама, или някъде другаде, не знам.

– На един от майоралите? Кой е той? Извинете ме, но не разбирам докрай езика ви!

– Това е един вид управител – отвърна събеседникът на графа.

– Познавате ли го?

– Не.

– Тогава ще трябва да открия вашия господар.

– Ще го намерите само при положение, че научите къде се намира.

– Вече знам – рече графът.

– Не може да бъде.

– О – рече графът. – Нека ви кажа тогава: господарят ви е в Пуебло Виейо.

Секретарят скочи разярен.

– Кой може да ви е казал това? Сигурно маркиза Монтелимар. Знам, че тя винаги е мразила брата на своя съпруг. Знам също така, че тя ви е помогнала да избягате.

– Лъжете се – отвърна графът. Научих го от Морган, губернатора на Ямайка.

Секретарят прехапа устни.

– Значи, не знаете къде се намира момичето? – повтори въпроса си графът.

– Както ви казах, то е било поверено на един майорал. Повече нищо не зная.

– Е, какво пък – рече графът. – Тогава маркизът ще ми го каже.

Той стана и продължи:

– Искам да ви обърна внимание на това, че вие оставате мой пленник, докато мисията ми не бъде приключена. Не се опитвайте да бягате. Хората ми ще ви убият при първия опит. Ще се погрижа

пленничеството ви да бъде по-леко. Ще се храните на трапезата ми, към вас ще се отнасят с вниманието, което може да изисква един испански благородник. Вие сте мой гост!

След тези думи графът напусна каютата и излезе на палубата, където лейтенантът, Мендоса и Барейого чакаха нетърпеливо.

– Е? – попита лейтенантът.

– Засега се знае само, че сестра ми е жива – отвърна графът.

Той се обърна към Мендоса и добави:

– Ти си стар, опитен корсар. Вярваш ли, че аз сам ще успея да извърша тази работа?

– Не, господин графе – отвърна Мендоса. – Испанците в Средна Америка са много силни. И кой тук ще се откаже да се притече на помощ на сина на Червения корсар? Ако потърсим небезизвестните корсари Дейвис, Тъсли и Гроние, корабите им, хората и шпагите им веднага ще бъдат предоставени на услугите на граф Вентимилия!

– Как обаче ще ги откриеш?

– Зная от сигурен човек, че те са превзели остров Сан Джовани.

– Сан Джовани ли казваш?

– Да. Това е малък остров, на около пет мили от сушата.

Графът помълча някое време, след което каза:

– Аз също смятам, че трябва да си осигурим тяхната помощ.

– Говори се, че те имат най-малко осемстотин души бойци и че са замислили голямо нападение срещу Средна Америка.

– Но къде ще оставим фрегатата?

– Бихте могли да я поверите на губернатора на Ямайка – рече Мендоса. – В Ямайка има много сигурни пристанища.

– Така ще е най-добре – реши графът. – Най-напред трябва да потърся маркиз Монтелимар в Пу-ебло Виейо. Тежко му, ако откаже да върне сестра ми! Ще узнае, че като чичо си бих могъл да бъда неумолим!

ВТОРА ЧАСТ

Глава първа ДВАМАТА САМОХВАЛКОВЦИ

- Това ксерес ли е, или аликанте?
- Гръм и мълния, братовчед – не мога да знам!
- Да не би вече да си се натряскал?
- Един гасконец! Обиждаш ме, драги Мендоса.
- В никакъв случай, Барейо.
- Гасконците не понасят обиди.
- Зная, Барейо – каза баскът. – И ние живеем на Бискайския залив.
- Но на отсрещния бряг – отбеляза гасконецът.
- Не ние, вие живеете на отсрещния бряг.
- Не може да бъде.
- Тогава ти не си никакъв моряк. Не можеш да се ориентираш.
- Аз съм гасконец.

– Карамба! Не можеш да се ориентираш. Ето ти доказателство: в момента и представа си нямаш какво прием: ксерес или аликанте.

Гасконецът се почеса по главата. Той с любопитство взе чашата, която стоеше пред него, надигна я и започна да излива съдържанието ѝ в гърлото си.

– Внимавай, Барейо. Няма да дам нито петак, ако вземе да се окаже, че това е последната бутилка. Дублонът, за който хванахме бас в избата на маркиза Монтелимар, отиде по дяволите.

- Как? Целият дублон ли е изпит вече? – извика гасконецът ужасен.
- Пивничарят току-що ви каза това.
- Тогава той е разбойник!
- Може, но аз няма да му река истината в очите.
- Защото не си гасконец.

– Скандал ли искаш да вдигнеш? Не забравяй, че графът изрично ни нареди да бъдем особено предпазливи. Намираме се все пак между врагове.

– Един гасконец не знае какво е това страх. Веднага ще разбие черепа на онзи разбойник, ако за няколко нищожни бутилки ни вземе цял дублон. В стара Гаскония човек би могъл да пие за един дублон

преспойно цяла година.

Гасконецът вече преминаваше границата. Той стана.

– Испански разбойници! – ревна той, като удари с юмрук по масата.
– Нима искате да си тръгнем оттук с празни джобове?

Сцената се разиграваше в една от най-прочутите пивници на Пуебло Виейо. В нея влизаха преди всичко авантюристи, които се завръщаха от Мексико.

Когато гасконецът изтръби обидата си, измежду четиридесетте гости, които най-спокойно разговаряха над чашите си, се чува сърдити възглasi:

– Кой се осмелява да ни обижда?

– Изхвърлете веднага този пианица! Гасконецът се разгневи още повече. Той хвана дръжката на своята шпага.

– По всичко личи, че тези думи се отнасят за мен! – ревна той, като предизвикателно изгледа присъстващите.

– Махай се оттук, пианицо глупав! – викна един брадат мъж.

Барейо се обърна към баска, който с невъзмутим вид пиеше своето вино. Той изглеждаше така сякаш нищо наоколо не го интересува.

– Виждал ли си някога безочливи хора? – запита гасконецът.

– Пия ли хубаво вино, ставам напълно глух – отвърна баскът.

– Ще направя тези папагали на пух и прах!

– Но не забравяй, че те имат нокти – отбеляза баскът.

Посетителите на пивницата продължаваха да надават викове:

– Навън! Навън!

– Кой трябва да излезе навън?! – продължаваше да се опъва гасконецът.

– Ти, нехранимайко такъв! – отвърна братият.

– Аз? Един гасконец?

В този момент отнякъде се появи собственикът с тиган в ръката. Следваха го четирима готвачи, въоръжени с шишове за печене на месо. На единия от шишовете имаше недопечено пиле.

– Какво искат тези типове? – запита гасконецът и като видя набучената на шиша птица, извика:

– Дай насам този труп, слуга на разбойник!

– Ще затворя с него муцуната ти, нехранимайко безсрамен! – изръмжа собственикът. – След това ще счупя главата ти с този тиган!

Наоколо избухна смях. Но безстрашният гасконец не бе особено весел.

– Гръм и мълния! – изрева той. – Откога гасконците започнаха да

воюват срещу тигани? Махни се настрани, вагабонтино неден, и нареди на готвачите си да изчезнат и те. Впрочем – замисли се гасконецът, те са въоръжени с шишове, нека останат. Шишовете в цял свят се смятат за оръжие!

Пивницата отново се разтресе от смеха на присъстващите. Най-силно се смееше баскът, въпреки че на него цялата тази история не му бе кой знае колко приятна.

Собственикът, възбуден от смеха на гостите си, пристъпи заплашително към гасконеца и извика гневно:

– Махай се, пиянищо мръсен, или ще залепя тигана на муцуната ти!

Той приближи още повече, като заразмахва тигана. Беше едър и силен мъж, който като нищо можеше да даде добър урок на самохвалкото от Бискайския залив, ако бе въоръжен по-добре.

– Ще се махнеш ли най-после, разбойнико? Моята пивница се посещава само от порядъчни хора. Те не желаят да бъдат обезпокоявани.

– Те са достатъчно глупави, за да се оставят да бъдат ограбвани най-безмилостно от теб – рече гасконецът. – Ти си най-големият обесник, който са виждали очите ми някога!

– Аз – обесник?! – изрева собственикът и вдигна заплашително тигана.

Гасконецът извади шпагата си от ножницата и викна с все сила:

– Дайте път на гасконците!

Той избяга с шпагата си тигана от ръцете на пивничаря, след това се обърна срещу готвача с набоденото на шиш пиле. С ловък удар набоде птицата, смъкна я от шиша и я захвърли на масата, на която седеше Мендоса.

– Нашата вечеря, братовчед! Ксересът възбуди апетита ми.

Стопанин и готвачи уплашено се хвърлиха към кухнята. В следващия момент обаче братият мъж се приближи и извади шпагата си.

– Драги господине – рече той. – Виждам, че с готвачите се справяте великолепно.

– Да не би да мислите, че няма да се справя по същия начин и с вашата шпага? Ако това е така, моля, опитайте!

– Станахте първо смешен – отбеляза мъжът. – Сега вече сте скучен. Съветвам ви да бързате да офейкате, тъй като иначе скоро тук ще има още един труп.

Мендоса, който до този момент само се бе смял, скочи и бързо извади шпагата си.

– Братовчед, остави го на мен – каза гасконецът. Той се хвърли с

извадена шпага към своя противник. Братият мъж обаче отскочи ловко назад.

– Ясно е, че нямаш представа какво е това фехтовка! – извика гасконецът. – Мислиш, че имаш новак срещу себе си. Издай десния крак по-напред, по дяволите! Ти още не владееш елементарните правила.

– Ето ти! – викна братият мъж, като внезапно нападна.

Гасконецът вече парира удара.

– Твоят удар нищо не струваше – каза той. – Защото и твоят учител нищо не струва.

– Да не би да искаш да ме учиш на фехтовка? – извика братият.

– От един гасконец могат да се научат на нещо всички фехтовачи по света!

Отговорът на братията беше нов, страшен удар, който със сигурност би пробол нашия човек, ако гасконецът не го беше отбил незабавно.

– Ударът беше чудесен! – констатира гласно гасконецът. – Може пък да се окаже, че твоят учител не е бил чак толкова голямо магаре.

– Той беше брабантец – отвърна братият.

– фламандската школа е добра, не може да се отрече. Ти също ли си брабантец?

– Да.

– Виж ти, а аз те смятах за испанец.

– фламандец съм.

– Това ме радва – рече Барейо. – Досега не бях се бил с фламандец. Нападни още веднъж.

– Добре тогава. Парирай ето този удар! Братият нападна.

Гасконецът отскочи назад и погледна учуден противника си.

– Беше майсторски удар – отбеляза той с възхищение. – Положението започва да става сериозно.

Братият мъж направи още няколко безрезултатни нападения, премести шпагата си в лявата ръка и каза:

– Сега ще опиташ един удар, чиято тайна наследих от моя учител.

Като се обърна към собственика и готвачите, които стояха на прага на кухненската врата, той продължи:

– Запалете свещи за този господин! След половин минута той ще бъде бездиханен труп.

– Хиляди дяволи! – извика гасконецът. – Искаш да ме уплашиш ли?

Той се обърна на свой ред към стопанина, който вече носеше две свещи.

– Оставете свещите на мира. Все още съм жив и не вярвам да има нужда от тях!

– Самохвалко! – извикаха зрителите. Мендоса размаха шпагата си и каза високо:

– Тишина там! Тук се води борба на живот и смърт!... Барейо, внимавай!

– Не се грижи за мен, братовчед. Любопитен съм да узная тайната на страшния удар. Когато се върна в къщи, ще има какво да покажа на своите приятели.

Брадятият се беше навел и свил коляното си. Той държеше шпагата в права линия пред себе си. Очевидно, изчакваше удобен момент, за да нападне.

Барейо го наблюдаваше най-внимателно. Той се опитваше да прочете намеренията на своя неприятел в очите му.

Фламандецът още повече се наведе. Той нападна страшно и изведнъж. Острието на шпагата му блесна като светкавица и се насочи към корема на гасконецца.

Чу се тъп звук и за огромно учудване на зрителите, шпагата на фламандеца вместо да разкъса корема на Барейо, полетя във въздуха и разби няколко бутилки на една от масите.

Фламандецът се беше изправил и уплашено наблюдаваше гасконецца. Барейо се бе хванал за корема от смях. Присъстващите ръкопляскаха одобрително. Някой викна:

– Великолепно!

Брадятият пристъпи към гасконецца:

– Ти ме победи. Убий ме!

– Защо? Какво мога да направя от кожата ти? Ако беше поне ягуар, някои от подробностите на твоето тяло щяха да имат известна стойност.

– Тогава? Какво да направя? – попита брадятият мъж. – Да взема шпагата си и да продължа да се бия?

– Спокойно, драги – каза стопанинът. – Вие няма да получите шпагата си, преди този господин да е платил четирите бутилки агуардиенте и двете малага, които счупи.

– Кой господин? – попита гасконецът. – Вие.

– Аз? Да платя?

– Да. Струват дванадесет пиастра.

– Вагабонтин! – извика гасконецът. – Най-напред ни измами с отровата си, която наричаш вино, с един дублон, а сега искаш още да ни ограбваш?

– Вън, пияница! – извика стопанинът, като се разтърси от гняв.

– По дяволите! – изрева фламандецът. – Този се е побъркал. Дай ми веднага шпагата, ако искаш да не изпочупя всичко тук!

– Ще платите дванадесет пиастра! – скръдна със зъби стопанинът.

Гасконецът завъртя шпага и викна:

– Напред гасконци, баски и фламандци! Да заколим този безсрамник!

Макар че собственикът не бе воин, не се уплаши. Той грабна един тиган и го захвърли срещу двамата корсари и фламандец, който вече явно се беше съюзил с тях. Готвачите започнаха да ги бомбардират с бутилки и чинии.

Гостите отвориха вратата и побързаха да изчезнат.

Гасконецът, Мендоса и фламандецът се защитаваха храбро. Ксерес, малага, аликанте и агуардиен-те се изливаха на потоци по пейките и масите, докато във въздуха се носеха тигани, бутилки и чинии.

Битката бе продължила няколко минути, когато на вратата се появи един от гостите, избягали преди малко от пивницата, и извика:

– Нощна стража! Бягайте!

Гасконецът хвърли един стол срещу собственика. Вместо да улучи него, столът удари куп бутилки и ги направи на пух и прах. Кръчмарят изтича с хората си към вратата и викна колкото сили имаше:

– Помощ! Помощ! Убийство! Убийство!

– Да бягаме – рече фламандецът. – През кухнята има изход.

– Напред! – викна гасконецът. – Къде е твоята шпага?

– Взе я този проклет пивничар.

– Да бягаме! – викна Мендоса.

Тримата авантюристи скочиха и по масите и столовете, които лежах в хаос по пода, се отпавиха към кухнята.

– По дяволите! – извика брадатият. – Заклучили са вратата!

– Тогава ще скочиш през прозореца! – рече гасконецът.

Фламандецът взе голям дървен чук от стената, който по всяка вероятност служеше на готвачите да начукват месото, и тъй силно удари едната витрина, че тя с трясък падна на улицата. Чуха се гласове:

– Какво значи това? Да не искате да ни избиеат?

– Какво става тук? Да не би да е избухнала революция?

Гасконецът се беше промъкнал през прозореца. Той се озова мигом сред групичка нощни скитници и извика:

– Спасявайте се! Един ягуар, затворен в клетка, избяга!

Скитниците чуха това и се разпръснаха на всички посоки.

– Умна идея! – рече фламандецът, който също беше вече на улицата. В следващата секунда към тях се присъедини и баскът. Той задъхано рече:

– Да офейкваме. Да не би да искате да ни хване стражата?

Затичаха покрай някакъв канал, който, по всяка вероятност минаваше през целия град. След двес-та-триста крачки стигнаха една пряка уличка, пълна с народ. Между хората бе пивничарят. Като съгледа тримата бегълци, той пронизително викна:

– Ето ги вагабонтите! Дръжте ги!

– Проклет глупак! – изруга гасконецът, като извади шпагата си. – Ще го заколя като агне.

– Ти по-добре виж как да избягаме – рече фламандецът.

Гасконецът се спусна към тълпата, като раздаваше щедро удари с шпагата си.

– Бягайте! По петите ни идва един ягуар! Разбягаха се всички, но пивничарят продължаваше да вика с всички сили:

– На помощ! На помощ! Крадци!

Тримата авантюристи отново побягнаха, но пред тях се появиха двама улани и двама стрелци.

– Дръжте ги! – извика пивничарят. – Това се корсари!

Войниците се спуснаха подир бегълците.

– Проклятие! – изръмжа гасконецът. – Ние сме в клопка. Бързо, фламандце!

Бягството не продължи дълго, тъй като гасконецът, който беше начело, изведнъж се стъписа.

– Какво има? – извика Мендоса.

– Пътят ни е запрещен.

– Тогава сме хванати. Стражата е след нас.

– Това е твоя грешка, фламандце. Ако си беше мълчал, щях да мушна пивничаря и с това да се свърши работата.

– Ако можех да предвидя какво ще стане, въобще не бих се намесвал – отвърна фламандецът.

– Стражата идва – рече Мендоса. – Вече сме в клопката.

– Още не, братовчед – каза гасконецът, – фламандце, имаш ли пури?

– Да, при това кубински.

– Дай една. Ти също запали.

В този миг откъм сляпата уличка се появиха четиримата войници и заплашително викнаха:

– Предайте се или ще стреляме!

Глава втора ГРАФ АЛКАЛА

Тримата авантюристи се държаха така, сякаш нищо не бяха чули за случилото се. Те запалиха пурите.

– Предайте се или ще стреляме! – повторно извика някой от стражата.

Гасконецът се обърна.

– Извинете, господа – рече той. – За нас ли става въпрос?

– Не сте ли вие разбойниците, които са ограбили гостоприемницата „При негъра“? – запита водачът на стражата.

– Какво, вие ни наричате разбойници? – извика гасконецът с нотки на силна обида в гласа. – Нима не знаете, че аз съм Дон Аламейо де Мендоса и Аликан-те и Бермейо де Лос Анжелис?

– Трябва да сме се заблудили – рече объркан войникът. – Не видяхте ли оттук да минават някакви хора?

– На другия край на улицата преди малко се чува бързи крачки – отвърна Мендоса.

– Тук ли живеете, господа?

– Да. В къщата, пред която стоим – отвърна фламандецът.

– След онези! – заповяда водачът. – Лека нощ, господа!

– Имаш великолепни хрумвания! – отбеляза фламандецът. – Поздравявам ви, Дон Арамейо де Мендоса и Аликанте и Бермейо де Лос Анжелис...

– И граф Алкала – добави гасконецът.

– И испански граф – добави Мендоса от своя страна.

– Какво ще правим сега? – попита фламандецът. – Наистина ли живеете тук?

– Нали ти казах – отвърна гасконецът.

– Вярно. Бях забравил. Все пак, трябва да живеете някъде.

– Нима нощно време ти спиш на улицата? – попита Мендоса. – Ти също така трябва да имаш някъде стая или каквато и да е дупка...

– Едва вчера пристигнах в града. Възнамерявах да пренощувам в оная пивница „При негъра“.

– Нашата къща е твърде далеч – рече гасконецът.

– Е, какво пък, краката ми са дълги.

- Тя е извън града, на брега на морето.
- Фламандецът го изгледа недоверчиво.
- Хора, които са така смели – каза той, – не могат...
- Какво искаш да кажеш? – запита гасконецът, силно намръщен.
- Да бъдат авантюристи като мен.
- Тогава ти трябва да си много богат.
- Посъбрах малко злато в мините на Коста Рика. Гасконецът погледна Мендоса.
- Добър новобранец – рече баскът.
- Искаш ли да дойдеш с нас? – попита Барейо.
- Бих последвал хората, които така умело боравят с шпагата, с удоволствие – рече фламандецът.
- Дори ако са корсари, да кажем?
- Винаги съм имал желанието да се присъединя към корсарите. Отдавна мислех да отида в Тортуга и да стана корсар.
- Можеш да си спестиш това дълго и опасно пътуване – рече баскът. – Корсарите се намират по-близо, отколкото можеш да предполагаш.
- И испанците не знаят това?
- Не. Пази се да не издадеш тайната.
- фламандците не са предатели.
- Тогава ни последвай – рече гасконецът. – Ще се опитаме да напуснем града преди изгрев слънце. Мисията ни е свършена, графът сигурно вече ни чака.
- Трябва да внимаваме да не срещнем отново стражата. Ако те са узнали, че сме корсари, маркиз Монтелимар ще изпрати подир нас най-добрите свои войници.
- Те внимателно се послушаха. Тъй като не чуха нищо подозрително, тръгнаха.
- Тъкмо бяха стигнали края на уличката, когато гасконецът, който вървеше начело, се спря изведнъж и хвана шпагата си.
- Хм – каза той, – изглежда щастието ни съвсем ни е напуснало днес.
- Отново ли стража? – попита Мендоса.
- Хора с факли идват насам. Виждам шлемове, пушки и ризници.
- Карамба! – извика Мендоса.
- Гасконецът не се беше излъгал. Насреща им приближаваха седем или осем войници с факли в ръце. Баскът забеляза зад тях човек с бели одежди, който също носеше фенер в дясната си ръка.

– Хиляди дяволи! – прошепна той. – Ние сме загубени!

– Да се върнем пред къщата – предложи Барейо, – и да продължим разговора си.

Тичешком се върнаха пред къщата. Стражата се появи няколко ми-га след тях. Водачът забеляза тримата мъже. Каза:

– Ето ги! Да видим сега дали са истинските!

– Знаех, че не съм се излъгал – рече пивничарят. Те са пирати.

– Дявол те взел! – изръмжа гасконецът. Водачът на стражата приближи.

– Как? – каза той. – Вие сте още тук, Дон Ара-мейо де Мендоса и Аликанте и Бермейо де Лос Ан-желис?

– И граф Алкала – прибави гасконецът, с познати нотки на обида в гласа.

– Защо още не сте отишли да спите?

– Разговаряме за луната. Дали тя е населена, а?

– Откъде мога да знам това, господин...

– Граф Алкала, по дяволите!

– Граф на луната – извика пивничарят, като бършеше с кърпа потта от челото си. – Той е!

Гасконецът се обърна и снизходително рече:

– Кой сте вие?

– Собственик на пивницата „При негъра“. Не се правете на смахнат. Аз ви познах.

– Няма ли лудница в този град? – попита учтиво гасконецът водача на стражата. – Този човек тук би трябвало да бъде поставен под най-внимателни грижи.

– Казвам ви, че е той! – изрева пивничарят. – Искаше да пререже гърлото на онзи там, с брадата. Те са пирати!

Водачът на стражата не можеше да знае кому трябва да повярва. На благородника с многото титли или на собственика на пивницата.

– Господин графе – рече той. – Последвайте ме!

– Какво? – извика гасконецът. – Искате да отведете граф Алкала в затвора? Ще се оплача на моя приятел Монтелимар, маркиз Монтелимар.

– Изпълнявам само дълга си – отвърна войникът.

Гасконецът размени бърз поглед със спътниците си и рече презрително:

– Досега граф Алкала още не е бил в затвора. Ако искате да ме задържите, то отведете ме в замъка на губернатора.

– Тъй като заявихте, че сте приятел на маркиз Монтелимар, аз с удоволствие ще го направя – отвърна войникът.

– Имаш ли още пури у себе си? – Барейо попита фламандеца.

– Да, господин графе – отвърна брадатият. – Вие знаете, че аз никога не забравям вашите заповеди.

– Тогава дай от тях по една на войниците, фламандецът извади пури и предложи на войниците.

– На пивничаря не давай! – рече мнимият граф осъдително. – Той заслужава само бесилка. Сега, господа, да вървим в замъка на губернатора Монтелимар.

– Върнете се в пивницата си – каза водачът на стражата на собственика. – Засега не ни трябва повече.

– Само внимавайте да не ви избягат тези вагабонти – рече пивничарят. – Те са опасни пирати!

– Достатъчно! Побързайте да се приберете в къщи, за да не арестувам и вас.

Водачът на стражата се обърна към гасконецца.

– Господин графе, моля да ме последвате! Тримата авантюристи тръгнаха, съпроводжани от войниците.

– Ами сега? – попита Мендоса, като побутна с лакът гасконецца.

– Не се тревожи – отвърна Барейо. – Полунощ е, а негово превъзходителство не пие шоколада си преди девет часа. За осем часа един храбър гасконец може да вдигне целия свят на главата си.

Баскът поклати недоверчиво глава, но нищо не каза. Не искаше да събуди подозрение у стражата. След малко стигнаха голям площад. В единия край на площада беше замъкът на губернатора на Пуебло Виейо. Няколко големи фенери осветяваха входа. Отпред на портата стояха двама войници.

– Негово превъзходителство спи – рече водачът на стражата, като хвърли поглед на тъмните прозорци на замъка.

– Няма значение – отвърна гасконецът. – Като се събуди, ще изпия шоколада си с него.

– Ще наредя да ви дадат една хубава стая...

– Не забравяйте също така да се погрижите и за една добра и обилна вечеря с няколко бутилки вино – предложи Барейо. – Имам достатъчно дублони в джоба си. Ето ви един.

– Ще сторя всичко, каквото мога, за да бъдете напълно доволни! – отвърна трогнатият войник.

Той размени няколко думи със застаналите на стража пред входа

войници и отведе пленниците в една от стаите на първия етаж.

– Почакайте тук – рече той. – Ще известя домоуправителя на негово превъзходителство.

Стаята беше мебелирана простичко. В нея нямаше друго освен голяма маса, покрита със зелена покривка, пет-шест кресла и две етажерки с дебели книги.

– По всичко личи, че това е библиотеката на маркиза – рече гасконецът. – Дали прозорците имат решетки?

Фламандецът повдигна тежката завеса и тутакси се намръщи.

– Цял затвор – изръмжа той.

– Как бихме могли да отървем кожата си? – попита Мендоса, като безпомощно се огледа наоколо.

Вратата се отвори. Влезе водачът на стражата. Следваха го двама слуги с кошници в ръцете.

– Господин граф Алкала – рече водачът. – Съжалявам, че в замъка, в момента, няма на разположение други стаи. Ще се наложи да прекарате нощта тук. Освен това трябва да ви предупредя, че се налага да останете при вас.

– Как? – извика намръщен гасконецът. – Изглежда вие съвсем забравихте, че аз съм граф Алкала.

– Ни най-малко – рече водачът. – Прибавям дори всичките титли, които запомних.

Иронията в гласа на водача не остана скрита за гасконеца.

– Трябва да се примиря – рече той. – Донесохте ли нещо за ядене и пиене?

– Всичко, което може да се намери в кухнята на негово превъзходителство.

– Бихте ли могли да Откриете някъде чаша със зарове, за да убием времето до сутринта?

– Един от войниците ми винаги носи със себе си зарове!

– Добре – каза гасконецът. – Бихте могли да вечеряте с нас, но моля ви, изгонете слугите. Не мога да понасям черни физиономии, когато се храня.

Мендоса и фламандецът изпразниха кошниците и поставиха на масата студено месо, две патици, сирене, сладкиш и половин дузина бутилки френско вино.

– Да похапнем – каза гасконецът с намусено лице. – Готвачът на негово превъзходителство би могъл да ни даде и нещо по-добро за един дублон.

Като ометоха масата, войникът, зачервил гребена от изпитото вино, извади чашата със зарове и четиримата започнаха да играят. Тримата пленници притежаваха завидно самообладание. Най-спокоен вид имаше гасконецът. Той очевидно гласеше нещо в главата си – по всяка вероятност някакъв план, с помощта на който смяташе да освободи себе си и своите спътници от критичното положение, което като нищо можеше да ги отведе дори на бесилото.

Светлината на новия ден започна да се показва през спуснатите завеси. Мендоса и фламандецът поглеждаха загрижено към Барейо. Гасконецът пхна парите, които беше спечелил в джоба си, стана и каза:

– Дойде времето и на моята аудиенция при негово превъзходителство, не ви ли се струва?

– Ще отида да съобщя – рече войникът и се отправи към вратата.

Тъкмо когато отваряше вратата, войникът се сблъска с възрастен, елегантно облечен човек.

– Домоуправителят на негово превъзходителство – каза войникът и ниско се поклони.

– Къде е граф Алкала? – попита още с влизането си домоуправителят.

– Аз съм, господине – отвърна гасконецът, след като небрежно бе поздравил.

– Негово превъзходителство ви очаква.

– Негово превъзходителство знае ли защо съм задържан?

Разказах му неприятната случка, господин графе.

– Готов съм да ви последвам.

– А ние, господин графе? – попита Мендоса.

– Чакайте ме тук... На ваше разположение съм, господине – обрна се гасконецът към домоуправителя.

Домоуправителят въведе гасконеца в салон, обзаведен с изключителен разкош. Благороден на вид четиридесетгодишен мъж с живи черни очи и прошарени коси седеше зад работната си маса.

– Колко се радвам, ваше превъзходителство рече гасконецът, като направи поклон още от прага.

Губернаторът на Пуебло Виейо се изправи и изпитателно изгледа авантюриста.

– Не си ли спомня ваше превъзходителство граф Алкала де Арамейо де Мендоса Аликанте Бермейо и Лос Анжелис? – попита гостът е отсенки на огорчение в гласа. – Моят баща беше истински гранд. Нали вие сте маркиз Маракайбо от Санто Доминго?

– Аз съм – рече губернаторът, наблюдавайки авантюриста с растящо учудване.

– Тогава сигурно си спомняте за мен – продължи гасконецът.

– Къде сме се запознали, господин графе?

– В замъка на вашата снаха, маркиза де Монте-лимар. Трябва да са изминали няколко години оттогава.

– Възможно е – отвърна губернаторът. – Живях известно време в замъка на починалия ми брат.

– Спомням си онази вечер, сякаш бе вчера – продължи нагло гасконецът.

– Значи вие познавате маркизата?

– Маркиза Кармен де Монтелимар? Разбира се!

– Как се случи така, господин графе, че се намерихте тук, и то арестуван? – информира се домакинът.

– От два месеца съм на път за Панама, където моят чичо, херцог Бараквес ми е оставил нищожно наследство от сто хиляди дублона.

– А защо ви арестуваха? Изглежда сте вдигали шум в някаква пивница.

– Трябва да добавя, ваше превъзходителство, че на няколко мили бях нападнат от индианци. Те убиха ескорта ми и ме ограбиха. Цяло чудо е, че успях да избягам с двама мои слуги – може би и от смъртта си...

– Индианците стават все по-дръзки – извика маркизът. – Ще трябва да им се даде един добър урок.

– И аз си мислех същото, когато влизах в града като някой просяк.

– Какво смятате да правите сега?

– Възнамерявах да замина за Панама колкото се може по-бързо.

– Снабдихте ли се с нови коне и оръжие?

– Не, ваше превъзходителство. Загрижен съм съвсем сериозно за това, тъй като имам едва ли повече от петдесет пиастра в джоба си. Индианците ни задигнаха всичко.

– Господин графе – рече губернаторът. – Нещо съвсем нормално е благородниците да си помагат, изпадне ли някой от тях в нужда. Ще ви дам коне и оръжие. Когато стигнете в Панама, ще ми ги изпратите обратно. Но обяснете ми, моля ви – как се случи вашето задържане?

– Смешна история, ваше превъзходителство – каза гасконецът. – Тъй като не познавах никого в града, отидох с двамата си слуги в някаква кръчма. Съдържателят поиска от мен цял дублон за една патица и бутилка киснало вино. Протестирах и този негодник изпрати срещу мен готвачите си, въоръжени със шишове. Извадих шпагата си и ги

прогоних. Вярвам, че всеки благородник би сторил същото, ако се намираще в моето положение.

– И на мен ми се струва, че така е трябвало да постъпите – през смях заяви губернаторът. – Кога възнамерявате да поемете за Панама?

– Най-добре е веднага – отвърна авантюристът, без да му мигне око.

Маркизът плесна с ръце и след по-малко от миг в салона се появи домоуправителят, следван от двама слуги, които носеха течен шоколад и сладки. Губернаторът размени няколко думи с домоуправителя, след което се обърна към гасконецца любезно:

– Надявам се, ще изпиете с мен чаша шоколад, господин графе. Вероятно знаете, че ние в Америка пием много шоколад.

– Аз също вечер преди лягане пия шоколад – отвърна гасконецът, след което бързо пресуши чашата си. – Бихте ли ми разрешили след завръщането си да ви посетя, господин губернаторе?

– Домът ми винаги е отворен за вас – губернаторът-подаде ръка на мнимия граф.

Барейо стисна сърдечно ръката, поклони се няколко пъти и напусна стаята. В коридора го чакаше домакинът на стопанина на дома.

– Конете и оръжията са готови, господин графе – каза той.

– Маркизът е много любезен – отвърна Барейо.

– Ще бъдете ли така добър да извикате моите хора?

– Слезте долу, господин графе – рече домакинът.

– Конете са пред входа на замъка.

Барейо бавно заслиза по стълбата. Навън наистина стояха три коня. Веднага щом ги видя, гасконецът самодоволно потри длани:

– Маркиз Монтелимар притежава чудесни коне. Когато взема стоте хиляди дублона, ще го помоля да ми продаде няколко от тях.

Появиха се Мендоса и фламандецът. Предвождаше ги водачът на стражата, който изглеждаше съкрушен от грешката, която беше направил. – На конете!

– викна гасконецът и скочи на седлото на единия от конете.

След това се обърна към войника строго:

– Друг път бъдете малко по-внимателен! Карамба!

– Моля за извинение, господин графе – отвърна преbledнелият воин.

– Вземете това – гасконецът му подхвърли няколко пиастра. – Напред!

Барейо, който все още изпитваше страх, че пивничарят може да

изникне отнякъде, препусна бързо през града, премина през подвижния мост и ускори още повече хода на конете си.

– И този път нямаха време да пригответ въжето, с което искаха да ме обесят – рече си той по някое време.

Глава трета МЕЖДУ ДВА ОГЪНЯ

Тримата конници галопираха повече от час по пътя, който водеше към брега на Тихия океан. Те се обръщаха често назад да видят дали не ги преследват. Когато стигнаха гората, която се простираше чак до река Шагър, намалиха темпото.

– Сега вече бихме могли да дадем малко почивка на конете – рече гасконецът.

– Страхувате ли се от преследване, Барейо? – попита Мендоса.

– Сигурен съм, че онзи проклет пивничар вече е разказал всичко на губернатора и че по нас е изпратена почетна рота, която да ни хване яката за врата и да ни отведе право в Пуебло Виейо.

– Ти великолепно разигра ролята си – рече Мендоса. – Вече се виждах да се люлея на един дебел клон с вратовръзка от коноп върху шията.

– А вместо това получихме коне и оръжие.

– Които ние, естествено, няма да върнем на господин губернатора – счете за нужно да отбележи фламандецът.

– Честните хора са рядкост в Америка – каза Барейо дълбокомислено, – благодарността е приказка. Негово превъзходителство сигурно ще възнагради нашата честност с бесилка, а аз отдавна питая чувство на неприязън към подобни неща.

Тримата авантюристи се заизкачваха по един хълм, обрасъл тук-там с палми. Зад него течеше Шагър, единствената река, която се влива в панамския провлак. Не бяха далече от билото, когато изведнъж спряха и загрижено се загледаха един-друг.

– Дали този шум идва откъм реката? – Гасконецът се заслушваше внимателно.

– Струва ми се, че това са галопиращи коне! – отвърна Мендоса.

– Може би те вече са открили следите ни – изрази предположение Барейо. – Да се качим на билото и да огледаме както трябва!

Като сториха предложеното от Барейо, гасконецът каза:

– Виждам само реката...

– А какво ще речеш за това? – попита баскът, като бързо наведе глава.

Чуха изстрел и над главите им свирна куршум.

Вече съвсем ясно виждаха половината дузина конници на края на палмовата горичка. Конете ускориха ход.

След още половин час гасконецът нададе гневен вик.

– Какво има, Барейо? – попита уплашен Мендоса. – Пътят е преграден! – отвърна гасконецът.

– Не е възможно! Та ние преди няколко дена минахме през същите тези места!

Бяха стигнали до завой и пред очите им се издигаше гигантска скала, която задръстваше пътя изцяло. – Загубени сме! – въздъхна фламандецът.

– Още не! – рече гасконецът. – Трябва да слезем от конете и да ги използваме като прикритие. Бързо! Испанците идват!

Тримата мъже взеха пушките и пистолетите си, скочиха от седлата и накараха конете да легнат на края на една пукнатина. Шестимата войници пристигнаха в галоп с голи саби в ръцете. Като съзряха трите коня, легнали на земята, те спряха, втъкнаха сабите в ножниците и взеха пушките от седлата си. Водачът им продължи напред сам, за да види къде са се скрили тримата авантюристи. Той съзря блесналата цев на пушка над гърба на един от конете.

– Заловени сте! – извика той. – Предайте се!

– Граф Алкала никога не се предава – отвърна гасконецът. – Но ние бихме могли да разберем, без да хабим напразно барута и оловото Си.

– Какво значи това?

– Това значи, че можем да уредим цялата работа с помощта на няколко дублона.

– Истинските войници не се продават! – извика сърдито водачът. – Освен това, ако, ви заловим, губернаторът ще ни плати значително повече.

– Тогава ще ти предложи нещо друго. Какво ще кажеш за един двубой?

– Трябва да съм побъркан.

– Предложението ми е много изгодно. Ако падна аз, тогава двамата ми приятели ще се предадат. Но ако аз имам щастие, ще ни оставите спокойно да продължим пътя си.

Войникът, на когото разговорът изглежда омръзна, вдигна рамене и отиде при хората си.

– Мендоса – рече гасконецът, – аз не съм лош стрелец. Вярвам, че и фламандецът няма да похаби напразно оловото си. Но най-много се надявам на теб. Стреляй пръв!

Войниците отново бяха възседнали конете си. Мендоса се прицели в коня на водача. Той натисна спусъка почти без да съзнава това. Конят се строполи заедно с водача си. Това не смути особено петимата войници. Те наново нападнаха. Отекнаха едновременно два изстрела и още два коня паднаха на земята. Останалите трима сметнаха, че ще е по-разумно да обърнат конете. Те изчезнаха зад една скала, но оттам подновиха огъня. Не бяха лоши стрелци, тъй като още на третия изстрел конят на фламандеца скочи и се търкулна мъртъв.

– О, Господи, какво нещастие! – рече баскът. – Това животно струваше най-малко двеста пиастра. Но почакайте малко, аз ей сега ще им покажа на какво е способен един корсар! Ще сваля най-малко един кон, заедно с водача му!

Той гръмна и както беше предсказал, конят и конникът, който беше зад него, се строполиха на земята.

– Мендоса – каза гасконецът. – Ти си чудесен стрелец. Имаш ли още муниции?

– Само за три изстрела. Негово превъзходителство е много стиснат човек.

– Може би той е допуснал, че ще стреляме именно срещу неговите собствени войници – рече гасконецът, широко ухилен.

Разнесе се внезапен залп и конят на гасконеца беше улуцен.

Испанците стреляха почти непрестанно иззад скалата. Тримата приятели оказваха храбра и самоотвержена съпротива, но скоро останаха без муниции. Те тъкмо се чудеха какво да правят, когато испанците предприеха ново нападение. Когато приближиха на по-малко от двадесет метра, въздухът загъмжа от остри изсвирвания.

– Стрели! – извика гасконецът. – Испанци пред нас и индианци отиде ни!

Наистина, след няколко секунди на хребета на хълма се появиха седем-осем индианци.

– Какво да правим, Барейо? – попита за кой ли път Мендоса.

– Трябва да нападнем испанците. В момента те са по-опасни за нас.

Тримата авантюристи се спуснаха напред, изпразниха пистолетите си и извадиха шпагите. Испанците бяха загубили още един от хората си, прободен от стрелите на индианците. Друг, прострелян в гърдите, се гърчеше в страшна агония на земята. Останалите живи войници удариха

на бяг.

– Дано не ги видим повече! – рече гасконецът, скрит зад скалата от стрелите на индианците.

– Но индианците са още тук! – отбеляза фламандецът.

– Индианците никак не ме тревожат – рече гасконецът. – Страхувам се от испанците. Имам предчувствието, че те ще се върнат с подкрепление.

– Това няма да представлява приятна гледка – изръмжа Мендоса, като се почеса по тила. – Трябва да предприемем нещо. Мислиш ли, че тази скала е непроходима?

– Не съм я претърсвал подробно – рече гасконецът. – Може да се направи един опит, за проба пари не искат.

– Винаги съм твърдял, че щастието е на страната на авантюристите – извика тържествено гасконецът. – Скоро ще се озовем в тила на господата индианците.

Барейо се наведе и пропълзя под скалата. Останалите двама го последваха. След няколко минути бяха на хребета.

– Ето, там долу е Шагър – каза гасконецът. – Да нападнем ли индианците, или да офейкаме додето не е късно?

– По-добре да нападнем – отвърна Мендоса. – След като забележат нашето бягство, те ще тръгнат да ни преследват. Индианецът се слави с невероятно упорство.

– Добре. Ще се опитаме да ги изненадаме – рече Барейо.

Индианците все още продължаваха да стрелят в долината, когато те се озоваха зад гърба им.

– Чудесна възможност, за да покажем своята ловкост – рече Барейо на Мендоса.

– Какво искаш да кажеш? – попита мендоса.

– Носим ли винаги със себе си навайята¹?

– Тогава покажи каквото можеш! Един добър удар с нож отдалече прекрасно ще изненада врага.

Индианците по всяка вероятност смятаха, че белите все още се намираха в своето скривалище. Баскът пропълзя безшумно напред. В ръката си стискаше опасната навайя. Гасконецът и фламандецът го следваха неотлъчно. Зад стеблото на една палма баскът се спря. Чу се тихо свистене, нещо блесна във въздуха.

Камата се заби с такава сила в гърба на единия от индианците, че

1. Навайя – вид нож, удобен за хвърляне. – Бел. прев.

хлътна до дръжката в него. Индианците веднага разбраха какво се бе случило и скочиха ужасени. Гасконецът изпразни пистолета и извади шпагата. Дивата гора обаче погълна врага му.

Докато тримата авантюристи се чудеха какво да предприемат по-нататък, в долината се разнесоха безразборни гърмежи.

– Испанците! – извика гасконецът. – Ще се наложи да плюем на петите си!

Глава четвърта НАПАДЕНИЕТО НА ПУЕБЛО ВИЕЙО

– Започвам да мисля, че дяволът храни огромни симпатии към нас – рече гасконецът.

След двадесетина минути тримата приятели бяха в гората на брега на Шагър. Слънцето клонеше на залез. Между дърветата нахлуваше мрак.

– Далече ли е лагерът на корсарите? – запита фламандецът.

– След няколко часа ще бъдем там! – отвърна гасконецът.

Те се опитваха да се движат съвършено безшумно, за да не привлекат вниманието на дивите зверове върху себе си.

Вървяха тъй близо два часа, когато Мендоса внезапно спря.

– Индианците ли? – тихо попита гасконецът, изваждайки шпагата си.

– Досега не съм видял индианец със светещи очи – отвърна шепнешком баскът.

– Тихо! – сниши още повече глас гасконецът. – Мисля, че това е котка.

– Струва ми се, че е гладен ягуар – рече баскът. Те не виждаха друго пред себе си освен две фосфоресциращи очи с особен жълтозелен блясък.

– Е, Мендоса, би било направо смешно, ако три шпаги се уплашат от една малко по-голяма котка.

– Не виждаш ли, че животното е препречило пътя ни? – рече мендоса.

– Тегли му един ритник и ще свърши цялата работа.

– Аз не ща, ти опитай!

– Това възнамерявам да сторя. Но ми дай един пълен пистолет. По дяволите! Нима трима храбри мъже като нас ще се уплашат от един див

звяр?

– Ето ти пистолета – отвърна баскът. – Но не забравяй, че тази котка може да издере очите ти.

Гасконецът взе пистолета, извади шпагата си и са приближи смело към двете светещи точки. Баскът и фламандецът го последваха. Гасконецът беше направил вече десетина крачки, когато изведнъж се чу страхотно мяукане, което прерасна в глух гърлен рев. Това бе наистина ягуар, едно от най-опасните животни по тези места.

Не можеше да се отрече, че дивият рев на животното не направи впечатление на гасконеца. Той спря с готов за стрелба пистолет в лявата си ръка. Звярът изръмжа още няколко пъти, но не помръдна. Барейо прояви нетърпение. Той пристъпи няколко крачки напред и извика:

– Ела, котарак проклет, набучи се на шпагата ми!

Ягуарът се беше вече приготвил за скок. Мендоса приближи гасконеца, фламандецът зареди пистолета си.

– Котката се страхува – рече Барейо.

Той не успя да довърши последната дума, когато ягуарът скочи и го събори на земята. Мендоса, който бе на половин крачка от него, заби шпагата си в животното, а фламандецът изпразни оръжието си в гърба му. Те още не се бяха съвзели от обхваналите ги чувства, когато ягуарът скочи и потъна в гората.

– Гръм и мълнии! – извика гасконецът, който като по чудо бе невердим. – Що за котки живеят в тази страна? Уби ли я, Мендоса?

– Не зная – отвърна Мендоса, но шпагата ми е цялата в кръв.

Тримата авантюристи продължиха пътя си и скоро съгледаха няколко огъня сред дърветата.

– Това е нашият лагер – рече баскът.

В същия миг някакъв глас заплашително викна:

– Кой е там? Отговорете или ще стрелям!

– Мендоса! – отвърна баскът.

Четирима въоръжени с пушки и пистолети мъже изникнаха откъм храста отпреде им.

– Да, това е Мендоса! – извика единият. – Къде се бавиш, братовчед? Има ли хубаво вино в Пуебло Виейо?

– Страхотно – отвърна Барейо. – Имам предчувствие, че и на вас ще ви се удаде случай да пиете такова аликанте, каквото в цяла Испания не може да се намери.

– Кога? – полюбопитства гласът.

– Веднага щом превземем града – отвърна гасконецът.

Баскът продължи, за да потърси граф Вентимилия. Когато минаваше през лагера, той забеляза, че корсарите бяха много повече, отколкото когато ги беше оставил. Палатата на графа бе в средата на лагера. Мендоса влезе.

– Аз съм, капитане!

– Най-после! – извика графът, който седеше на дънер и внимателно разглеждаше картата, поставена на коленете му. – Вече започвах да мисля, че са те хванали и обесили. Видя ли маркиза?

– Да. Барейо дори разговаря с него. Той сам ще ви каже.

– Сестра ми в двореца на губернатора ли е?

– Това не успяхме да разберем, господин графе. Но разбрахме, че до скоро при него се е намирала една красива мулатка.

– Знаеш ли колко оръдия и войници има в града?

– Около двеста-триста души и няколко оръдия – отвърна Мендоса.

– Ще нападнем града утре сутринта, разбра ли, че получих подкрепления?

– Видях много мъже, които друг път не съм забелязвал сред нас.

– Хората, които изпратих да търсят Гроние и Тъсли, са срещнали група от седемдесет и пет корсари, предвождани от господин Равено дьо Люсан, френски благородник. Познаваш ли пътя, Мендоса? – внезапно попита графът.

– Да, господин графе.

– Графът излезе пред палатката и стреля във въздуха с пистолета си. Корсарите, насядали край огньовете, скочиха и дотичаха мигом. Мъж със среден ръст, в ризница с позлатен герб, приближи до графа.

– Тръгваме ли, господин графе?

– Да, господин Дьо Люсан – отвърна синът на Червения корсар. – Изгасете огньовете. Ако искате да изненадаме маркиза в двореца му, трябва да тръгнем веднага.

Десет минути по-късно корсарите бяха на път. Предвождаха ги Мендоса, Барейо и фламандецът. Половин час преди изгрев слънце бяха на няколко изстрела от Пуебло Виейо.

Графът раздели хората си на две групи и предаде командването на по-малката на френския благородник. Нападението започна при изгрев слънце.

Испанците откриха огън срещу неприятеля, но корсарите не си направи труда да отвърнат. Те светкавично запълниха рововете със снопове клони и се покатериха по стените на укреплението. Преди още жителите да усетят опасността, която ги грозеше, корсарите бяха в града.

Полуголи мъже-и жени тичаха към големия площад, където търсеха убежище в храма и в двореца на губернатора.

Корсарите вече смятаха, че са превзели града, когато пред храма съзряха два конни ескадрона. Въръжените до зъби войници бяха повече от сто и петдесет.

Със страхотен рев корсарите се втурнаха на тълпи. Войниците обърнаха конете и се разбягаха във всички посоки. Докато една част от корсарите се опитваше да разбие с греди вратата на храма, другата част, водена от графа, се отправи към двореца на губернатора. Те претърсиха всички ъгли на огромната сграда, но не намериха и следа от маркиза. В зимника те откриха седем войници, скрити зад купища захарна тръстика.

– Гръм и мълнии! – извика Барейо. – Това е началникът на стражата. Не ви ли казах, че ще се видим отново? – рече той на мъжа. – Господин графе, попитайте този човек за маркиза. Той е стар наш познайник.

– Къде е маркизът? – попита графът.

– Вчера вечерта замина към Нова Гренада – отвърна войникът.

– Взе ли със себе си някого?

– Тръгна със свита от осем души.

– С него имаше ли някакво момиче? – Да.

– Мулатка?

– Да, мулатка – отвърна водачът на стражата.

Графът излезе от двореца и се върна на площада. Корсарите още не бяха превзели храма. Скрытите там жители на града на всеки вик да се предадат отвърщаха с мощни огнени залпове.

– Господин графе – каза френският благородник, – тези испанци не искат да се предадат. Да заповядам ли да вдигнат във въздуха храма?

– Това би било напълно излишно кръвопролитие – отвърна графът учуден.

– Ако те останат вътре, рискуваме да не получим нито един пиастър.

– Отказвам се от моята част.

– Но моите и вашите хора няма да се откажат.

– Има ли пленници?

– Не повече от дузина.

– Тогава, пратете един от пленените да каже на ония в храма, че ако не се предадат, ще избием всички пленници, които са в наши ръце.

Докато Дьо Люсан изпълняваше заповедта, Мендоса, гасконецът и фламандецът се приближиха.

– Приятели – рече Мендоса, – не бива да изпускате възможността да нападнем бъчвите на опърничавия пивничар. Нашето присъствие тук не е необходимо.

– Гръм и мълнии! – извика Барейо. – Съвсем бях забравил нашия прекрасен и мил приятел. Дали не се е скрил в избата си?

– Надявам се, че ще го открием сред бъчвите – рече Мендоса.

– Тогава да тръгваме! – реши гасконецът. Незабелязани от останалите, тримата приятели изчезнаха в една уличка, която им беше пределно позната. Тя бързо ги отведе при пивницата „При негъра“. Както и предполагаша, вратата беше залостена. В цялата къща не се чуваше нито звук.

– Дали нашият приятел не е избягал заедно с готвачите си в храма Господен? – попита Барейо.

– Да разбием вратата – предложи фламандецът. Той беше грабнал огромна греда и я тътреше бързо към тях.

– Ето това е най-силният човек от нашата компания – рече Барейо, като забеляза тежкия товар на фламандеца. – Тъй като той досега не е проявил особено желание да ни съобщи името си, ще го наричаме Херкулес.

Тримата хванаха гредата, засилиха се и разбиха вратата. Операцията бе съпроводена от неимоверен шум. Тримата авантюристи извадиха шпаги и влязоха. Страхуваха се от засада.

– Знаеш ли къде е входът на винарската изба? – обърна се Мендоса към фламандеца.

– Зад тезгяха – компетентно отвърна набеденият Херкулес.

На една от касите в пивницата стоеше фенер. Мендоса запали фенера и със силен ритник отвори вратата, която водеше към избата.

– Тук са – извика той. – Чух вик.

Те предпазливо заслизаха по стъпалата и се озоваха в широк тунел, край чиито стени бяха наредени безброй бъчви.

– Къде ли се е скрил старият пръч? – чу се сърдит глас.

– По дяволите! Пивничарят!

– Чакай, негоднико! – извика кръчмарят. – Днес няма да ми избягаш.

Пивничарят се показа от скривалището си с дебел шиш в ръката, въоръжени по същия начин, зад него се появиха четирима слуги.

– Пак ли си тук, негоднико? – извика той.

– Винаги с удоволствие се връщам там, където има хубаво вино! – великодушно съобщи баскът.

– Какво, искаш да те заколим ли? – попита гасконецът. – Ще ти дам един другарски съвет – продължи той. – Седни с твоите хора ей на онази греда там и хвърлете тези пръчки по-далече от себе си. Ако не спреш да досаждаш, ще има бум-бум!

– Вие ще ме разорите! – срамежливо каза собственикът.

Баскът го успокои:

– Ние разорихме вече целия град. Утеши се! Изхвърли шиша! Марш в ъгъла!

Собственикът бе забелязал отдавна, че всякаква съпротива е безполезна. Той хвърли на пода оръжието си. Последваха го и слугите, петимата седнаха на гредата, която гасконецът им посочи.

Мендоса постави фенера на пода. Докато чакаше Барейо и фламандеца да издирят три чаши, той с любопитство наблюдаваше пълните бъчви.

– Първо да опитаме ксереса – рече баскът.

– Само не се напивайте – рече гасконецът. Не забравяйте, че тук не сме сами.

Собственикът започна да скубе косите си. Беше напълно отчаян. Неканените гости пиеха виното, сякаш беше вода.

По някое време гасконецът с удивление откри, че краката му не го слушат. Той хвърли чашата и извика геройски:

– Стига, приятели! Време е да дадем урок на безсрамника!

– Какво искате още от мен? – изписка собственикът. – Искате да ме погубите ли?

– Нямаме такова намерение. За твоите прегрешения ще заплатят твоите бъчви! Мендоса, кои бъчви смяташ за най-добри? Ти ги опита всичките...

– Всичките! – вдъхновено отвърна баскът.

– А ти, приятелю Херкулес?

– Аз мисля по същия начин! – тъпо продума фламандецът.

Все пак кои са най-добри от най-най-добрите? – повтори въпроса си въодушевеният гасконец.

Двамата авантюристи дълго обмисляха и накрая посочиха две огромни бъчви.

В едната имаше ксерес, другата бе пълна с малага.

Гасконецът извади двата си пистолета от пояса и тържествено заяви:

– В качеството си на председател на военнополовия съд, след най-внимателно проучване на всички факти около вината, осъждам тези две

бъчви на смърт!

Като каза това, той изпразни пистолетите и проби бъчвите. Потеконха две тънички струйки и скоро благородното вино обля пода на избата. Собственикът нададе сякаш предсмъртни викове и скочи от гредата, но гасконецът изви шпагата си и извика строго:

– Назад!

– Вагабонти! – ревна с цял глас собственикът. – Оставете най-хубавото вино да тече като вода на земята.

– Земята също е жадна! – отбеляза с философски отсенки в гласа Барейо.

Мендоса и фламандецът се заливаха от смях. Барейо остави бъчвите да потекат още няколко минути, след което каза на приятелите си:

– Да вървим. Ако останем още четвърт час тук, гарантирам ви, че ще се опием от парите.

Докато собственикът се вайкаше и крещеше, сякаш го деряха жив, тримата корсари взеха фенера и напуснаха избата. Никой от тях не отвърна на проклятията на гневния домакин.

– Да видим какво става при храма сега – рече гасконецът.

Намираха се вече на улицата.

Пристигнаха твърде късно. Обкръжените жители се бяха предали и корсарите се бяха разпръснали из града да плячкосват.

– Да тръгваме ли, господин графе? – попита Мендоса, когато откриха сина на Червения корсар.

– Ще се присъединим към корсарите от остров Сан Джовани – отвърна граф Вентимилия. – Без Гро-ние и Тъсли не можем да превземем един така добре укрепен град, какъвто е Нова Гренада. Този път няма да допусна маркизът да ми избяга!

Глава пета ПРИ КОРСАРИТЕ В САН ДЖОВАНИ

Мирът, който бе сключен в края на XVII век между морските сили и особено между Испания, Франция, Англия и Холандия, бе докарал корсарите от малкия остров Тортуга до просяшка тояга. Те бяха оставени на произвола на съдбата, законът вече не ги закриляше от враговете на Испания и никой не ги зачиташе за воюващи.

Особено поради последната причина, мнозина от тях бяха решили да пренесат опита, уменията и своята дейност в Тихия океан. Ето защо в

началото на 1864 година корсарите на Тортуга започнаха да напускат Мексиканския залив. В по-голямата си част те бяха англичани, датчани, французи и венецианци.

На остров Сан Джовани се установиха сто и тридесет французи. За съвсем къс срок от време числеността им нарасна на повече от двеста. Бяха предвождани от Гроние.

Те изпратиха от острова корабите си във всички посоки на света и скоро започнаха да нападат не само испанските платноходи, но и сушата. Превзеха малкия град Леон, опожариха Ралейо и всяваха страх и ужас навсякъде, където минеха. Испанците изпратиха послание до Гроние. В него те му напомняха, че родината им е в мир с Франция и Англия. Обещаха му, че вицекралят на Панама ще му даде на разположение кораби, за да се върне в Европа. Корсарите не бяха чак дотам глупави, че да приемат това предложение. На посланието отвърнаха като нападناха град Никоя и го опожариха до основи.

Една сутрин корсарите ремонтираха няколко стари кораба, с които възнамеряваха да предприемат нов поход.

Въпреки че бяха твърде улисани в работа, няколко души от тях забелязаха да се приближават към острова седем лодки.

Бяха хората на граф Вентимилия и Равено дьо Люсан, които след превземането на Пуебло Виейо идваха при тях с огромна молба. Те обаче не бяха избрали най-удобен момент, за да пристигнат на острова. Преди няколко дни флотилия от петнадесет испански кораба се бе появила във водите край острова и Гроние беше принуден да изгори бързо фрегатата си и по-малките кораби, за да не попаднат в ръцете на неприятеля.

Когато на острова се разчу новината, че синът на Червения корсар е пристигнал, сред корсарите се възцари радост. Гроние, който не бе благородник, но който си бе спечелил славата на един от най-храбрите корсари на Тихия океан, се отправи към брега, за да поздрави новодошлите.

– Господин графе – каза той, – очаквахме ви. Хората ми са готови да ви следват навсякъде.

– Дошъл съм – рече корсарят, – да ви предложа едно малко опасно приключение.

– Вие много добре знаете, графе – погледна го с топлиите си очи Гроние, – че моите хора не се страхуват от нищо. Какво именно имате предвид?

– Превземането на Нова Гренада – отвърна граф Вентимилия.

– Хиляди мълнии – възкликна Гроние. – Нова Гренада е един от

най-силно укрепените градове в Никарагуа, графе.

– Ето че се уплашихте – каза граф Вентимилия. – Тогава аз сам с Дьо Люсан ще превзема града.

– Не се горешете, господин графе! В града има доста съкровища...

– От които аз се отказвам напълно – в полза на Дьо Люсан и във вашата също.

А за себе си какво имате предвид?

– Един пленник.

– Хиляди дяволи! Това трябва да е някой доста ценен човек.

– Той е маркиз Монтелимар.

– Губернаторът но Пуебло Виейо?

– Да.

– Той е успял да избяга? Чух, че сте превзели града.

– Твърде късно пристигнах, за жалост!

– Колко души имате?

– С тези на господин Дьо Люсан, сто и петдесет.

– Добре – рече Гроние след кратък размисъл. – Не мога да откажа на сина на Червения корсар! Утре тръгваме, а дотогава сте мой гост!

Барейо, който присъстваше на целия разговор, се отдалечи, откри двамата си приятели и се обърна към тях:

– Хайде сега, да си потърсим място, където човек може да се храни и пие. Имам още няколко дублона в джоба си.

Тримата неразделни приятели се отправиха към една палатка, където се виждаха корсари да пият, да играят комар и да танцуват с няколко пленени испанки под звуците на китара.

– Ето го вълшебното царство! – рече Барейо, като седна до една дълга маса. – Обзалагам се, че испанките никога не са се забавлявали така, преди да бъдат хванати от корсарите в плен.

– Те понякога обаче заплащат твърде скъпо това удоволствие – отбеляза баскът.

– Защо? Мислиш ли, че с тях се отнасят неучтиво?

– Напротив. Горко на онзи корсар, който би се отнесъл грубо с тях. Но понякога идват мрачни дни и смехът на тези нещастници се превръща в кървави сълзи. Ако губернаторът или път роднините им не изпратят откупа, тогава те трябва да теглят жребий. Който от пленниците има нещастieto да извади черния жребий, бива обезглавен и главата му се изпраща на губернатора.

– Ужас!

– Какво искаш? Войната си е война. Испанците също така не са

милостиви.

Те си поръчаха вино и свински бут и захванаха да се хранят и пият. Бяха изпили по няколко чаши, когато се чу грохот, който ги накара да скочат на крака.

– Оръдие! – извика Барейо. Всички, които се намираха в палатката, се втурнаха навън.

– Какво беше това? – попита гасконецът.

– Испански топ – отвърна Мендоса.

Те се отправиха към заливчето, където се бе настанила тяхната флота. По цялото крайбрежие цареше невероятно вълнение. Всички корсари бяха вече там.

Петнадесет неприятелски кораба се приближаваха бавно към острова.

– Господин графе – каза Гроние, – пристигнали сте тук с много лош късмет. Моментът съвсем не е подходящ.

– Напротив – усмихна се графът. – Докарах ви подкрепления.

– Не можем да окажем съпротива на такъв многочислен и толкова въоръжен противник.

– Ще изтеглим лодките на сушата и ще ги скрием в гората.

– А платнохода?

– Него ще изгорим, за да не попадне в ръцете на испанците. Побързайте, господин Гроние. Нека колкото се може по-скоро да се върнем във вътрешността на острова!

Докато неколцина корсари палеха платнохода, останалите пренесоха лодките на защитено място. Испанската флота вече беше започнала да обстрелва брега.

– Хиляди дяволи! – извика гасконецът. – Този път испанците не се шегуват.

След като корсарите скриха лодките, те се прибраха на един от хълмовете в средата на острова. Той бе недостижим за неприятелските оръдия. След едночасов обстрел испанците поеха курс към Панама.

Глава шеста ПРЕВЗЕМАНЕТО НА НОВА ГРЕНАДА

Корсарите напуснаха Сан Джовани още същата вечер. Те се страхуваха от испанската флота и слязоха на сушата в Калдурския залив. Там към тях се присъедини прочутият корсар Тъсли със своите сто и

двадесет души англичани. След едно денонощие пълна почивка заедно поеха към Нова Гренада.

Един от най-богатите градове на Средна Америка, Нова Гренада, бе отдалечен от сушата на около двадесет мили. В околностите му имаше много фабрики за захар. Самият град бе обкръжен от високи стени, от които зееха гърлата на стотици оръдия. В средата на селището бе изграден форт, който сам по себе си бе в състояние да се сражава с цяла армия.

Първата работа на корсарите, когато застанаха срещу града, бе да подпалят предградията. Те започнаха нападението на обяд, без да се притесняват от това, че валеше като из ръкав. Нито пък се страхуваха от свирепия огън, с който бяха посрещнати. Войниците и гражданите отчаяно се съпротивляваха, но не успяха да спрат нападението. Но фортът все още бълваше огън. По всяка вероятност маркиз Монтелимар се беше заклел по-скоро да бъде погребан сред развалините на града, отколкото да свали испанското знаме.

Оръдията гърмяха без спиране, фортът отблъскваше сполучливо всички нападения.

Четиримата водачи на корсарите се събраха на съвещание. Гасконецът тръгна да търси двамата си приятели, които беше загубил по време на битката. Най-сетне ги откри в един ров, заети с изпразването на голяма бутилка вино.

– Аха – лукаво се присъедини Барейо към тях. – Живеете си вие тук като птички божи. За мен не се сещате...

– Мислехме, че вече си намерил подслон в някоя гостилница – рече Мендоса. – Не можа ли да откриеш още някоя и друга бутилка?

– Това не е особено лесно занимание под огнения град, с който ни посрещна маркиз Монтелимар.

Дъждът бе спрял.

Гасконецът вдигна шишето, което му бе подадено, изпразни внушителна част от съдържанието му в корема си и продължи:

– Какво представляваме всъщност ние? Войници ли сме, или напротив?

– Ти искаш да кажеш нещо, Барейо – снизходително се обърна към него Мендоса.

– Трима храбреци като нас не бива да се страхуват от един нищо и никакъв форт...

– Братовчедът е намислил нещо – рече фламандецът.

– Имаш право – отвърна гасконецът. – Предлагам да вдигнем форта

във въздуха.

– Целия форт?

– Не съм казал такова нещо. Достатъчна е само една част от него.

– И през погребата бихме могли да проникнем в укреплението – мечтателно добави фламандецът.

– Кога ще стане това? – попита Мендоса.

– Довечера.

– Но довечера може би тук ще се извие страхотна буря. Вижте какви облаци прииждат насам.

– А откъде ще вземем барут? – попита реалистът Мендоса.

– Ето човекът, който може да го достави – отвърна гасконецът, като се взря в някаква точка.

Това бе Равено Дьо Люсан, който в този момент случайно минаваше край рова. Като видя тримата приятели и полупразната вече бутилка, той спря и рече намръщено:

– На това ли му казвате битка?

– Господин Дьо Люсан – отвърна гасконецът, – тъкмо търсехме в дъното на тази бутилка разрешението на един огромен проблем.

– Бутилката е твърде голяма, за да стигнете лесно до това разрешение. Какъв е проблемът?

– Мислим върху това как бихме могли да превземем форта.

Гасконецът подаде бутилката на благородника и продължи:

– Господин Дьо Люсан, дайте ни две бъчви с барут!

– Какво смятате да правите с него?

– Да вдигнем цялата крепост във въздуха.

– Вие сте луди!

– Това няма кой знае колко голямо значение, господин Дьо Люсан. И тримата много пъти сме се занимавали с подобна деятелност – подхвърли Мендоса.

– Ние ви обещаваме – продължи Барейо, – че маркизът утре сутринта ще бъде в ръцете на граф Вентимилия.

– Ако крепостта не се предаде сама до залез слънце – рече Дьо Люсан, – вие ще имате двете бъчви с барут.

Той продължи пътя си, а тримата приятели отново се заеха с бутилката.

Привечер небето се покри с черни облаци. Появи се силен вятър. В далечината се чува гръмотевици.

Тримата авантюристи, които все още не бяха напуснали рова, станаха. Равено Дьо Люсан бе удържал на думата си и им беше изпратил

две бѣчви, всяка от които съдържаше по тридесет фунта барут.

– Приятели – рече гасконецът, – няма по-удобен от този момент. Колко фитил имаш още, Мендоса?

– Половин дузина – отвърна баскът.

– Добре, да вървим. Започна да вали ситен дъжд.

– Трябва да пренесем бѣчвите с барута на западната страна на форта – рече Барейо. – Тя ми се вижда най-слаба от всичките. Но внимавайте да не вдигате никакъв шум.

Тримата приятели незабелязано минаха през всички препятствия и стигнаха форта. Цареше непрогледен мрак. Те оставиха бѣчвите на прикрито от дъжда място, после запалиха фитилите и затичаха, колкото сили имаха, назад. Но едва бяха изминали няколко ярда, когато чуха зад себе си вик:

– На оръжие!

Последваха десетки изстрели, но нито един не попадна на място. Бе много тъмно наистина.

Тримата корсари се втурнаха в първата уличка, която им попадна пред погледа и се скриха в някаква къща.

Огромна светкавица продра мрака. Част от крепостта се сгромоляса. В следващия момент, без да губят нито секунда, корсарите се втурнаха в направения пробив. Испанците се защитаваха храбро, но трябваше да отстъпят пред многочисления противник. Най-ожесточената схватка стана пред замъка, който се намиреше в средата на форта. От двете страни бяха дадени много кървави жертви. Когато испанците бяха обградени от всички страни, прекратиха безполезната съпротива и хвърлиха оръжието. От редиците им излезе мъж, облеклото и лицето на който бяха плувнали в кръв. Той се изправи пред граф Вентимилия и каза:

– Аз съм във вашите ръце, графе. Какво искате от мен?

– Кой сте вие? – попита синът на Червения корсар.

– Маркиз Монтелимар. Графът ахна.

– Какво искате от мен? – повтори въпроса си раненият маркиз, като скръсти ръце на гърдите си. – научих от моите хора, че търсите именно мен.

– Не мога да отговоря на въпроса ви тук – рече графът. – Ще ме последвате ли?

– Готов съм.

Гроние се приближи до графа и каза с висок глас:

– Не вярвайте на тези хора, графе!

– Аз съм благородник! – извика маркизът.

– И въпреки това ще ви придружим – рече гасконецът, който стоеше с двамата си приятели до графа.

– Господин Гроние – каза графът, – погрижете се за пленниците! След това последва маркиза, който вече влизаше в замъка.

Глава седма ЗАВРЪЩАНЕТО

Маркиз Монтелимар покани графа да седне и каза:

– Слушам ви. Какво желаете от мен? Вие сте ме търсили в Пуебло Виейо, а може би и в Санто Доминго. Какво искате от мен?

– Бих искал да зная първо дали съвестта ви е чиста, когато разговаряте с мен – каза вместо отговор графът.

Маркизът затвори очи и ги държа така известно време.

– Вашият въпрос ме учудва – рече накрая той.

– Преди петнадесет години вие бяхте ли губернатор на остров Маракайбо? – попита графът.

– Да – каза маркизът.

– Значи вие сте издали заповед да обесят баща ми?

– Не бих могъл да отрека това.

– Знаехте ли, че той бе благородник?

– Да.

Знаехте ли също така защо баща ми и братята му бяха дошли в Америка?

– За да отмъстят на херцог Ван Гулд, или поне така казваха хората тук.

– Знаехте ли какво беше направил този херцог на рода ми?

– Не, не знаех това.

– Франция и Пиемонт воюваха срещу Испания. Италианците бяха предвождани от един фламандец, херцог Ван Гулд. Графовете Вентимилия бяха обградени от два полка в своята крепост. Една нощ врагът нахлул в крепостта, пуснат от предател, който тайно отворил вратите. Най-старият от четиримата братя бил убит от коварен убиец, когато се опитвал да отбие врага. Този убиец е бил Ван Гулд, най-безочливо продал се на враговете си. По-късно той станал губернатор на една от най-големите испански колонии в Мексиканския залив.

– После тримата графове Вентимилия прекосиха океана, за да накажат предателя – допълни маркизът. – Те опожариха колониите ни и

влязоха в съюз с корсарите Крамонт, Лаврент и Ван Хорн.

– След това испанците обесиха баща ми, нали така?

Маркизът пребледня.

– Не мога да излъжа, че не беше така.

– Ако вашият баща беше обесен и ако един ден в ръцете ви попаднеше човекът, който го е осъдил на смърт, какво бихте направили вие?

– Моят баща беше испански гранд, а не пират! – отвърна маркизът.

– Вие смятате ли, че баща ми беше разбойник?

– За нас вашият баща не бе нищо друго освен разбойник, който ограбваше нашите колонии. Ние напълно бяхме в правата си да го накажем.

– За това ще говорим по-късно – рече графът. – Бих искал да зная още нещо. Моят баща е бил женен за Хара, дъщерята на княза на Дарием. Родило им се е момиче. Какво е станало с него? Вие най-добре трябва да знаете това!

– Аз?

– Господин маркиз, не се опитвайте да ме мамите. Зная, че сте взели при себе си моята сестра. Вашият секретар, кавалерът Барквизимето ни каза това. Той нямаше никаква възможност да ни излъже.

– Секретарят ми е във ваши ръце? – извика маркизът. – И ви е издал тайната?

– Той нямаше друг избор. Трябваше или да говори, или да умре – рече графът.

– Тогава... какво искате? – продължи сърдито маркизът.

– Искам да открия сестра си.

– А ако откажа да ви я върна?

– По дяволите! – извика графът. – При това положение няма да пощадя човека, който осъди баща ми на смърт!

– Сестра ви не е тук – измънка маркизът.

– Къде е тогава?

– В Панама.

– О, Господи! – възкликна графът. – Знаехте ли, че я търся?

– Научих, че корсарите идват насам. Страхувах се, че момичето може да бъде убито при нападението и го изпратих веднага в Панама.

– Защо сте обърнали толкова голямо внимание на дъщерята на един корсар? – информира се графът.

– Отгледах я като свое дете – отвърна маркизът.

– И сега?

– Не ви остава друго, освен да си я вземете, графе.

– В Панама? Вие се шегувате. Времето на Морган мина. Никой не би се решил да предприеме такова рисковано начинание.

Маркиз Монтелимар се усмихна злобно.

– В такъв случай не зная какво бих могъл да направя за вас.

– При кого я изпратихте?

– При приятеля си Хуан де Сасебо, съветник на вицекраля.

– Има ли наистина начин да си я взема?

– Има. Трябва да дойда с вас в Панама. Казал съм на моя приятел да не я поверява на никого, освен ако не дойда самият аз.

– Много сте предвидлив – отбеляза графът. – Но аз няма да напусна Америка без сестра си.

Графът се обърна към тримата приятели, които мълчаливо бяха присъствали на целия разговор.

– Поверявам ви този господин. Пазете го като зеницата на очите си.

Графът излезе. Дъждът бе спрял и първите слънчеви лъчи се появиха от изток. Тъсли, Гроние и Равено Дьо Люсан очакваха завръщането на графа.

– Е, господин графе? – попита Гроние. – Къде е сестра ви?

– Тя не е тук. В Панама е.

– Проклятие! – рече Гроние. – Панама не е Пу-ебло Виейо, нито Нова Гренада.

– Трябва да се отправим към остров Тарога – каза Тъсли, който бе мълчал досега. – Разбрах, че там всеки момент ще пристигнат две корсарски фрегати. Открием ли ги, жителите на Панама още веднъж ще треперят от нас. Но има един проблем...

– Какъв е той? – попита графът.

– От един пленник научих, че испанците са изпратили войски, които да пресекат пътя ни към Тихия океан. Струва ми се, че е в наш интерес да напуснем Гренада колкото се може по-бързо. Всичко, което можахме да заграбим, е в трюмовете ни.

– Не всичко – отбеляза Равено Дьо Люсан.

– Готов съм да тръгнем веднага – рече графът. – Имам да взема само един пленник, маркиз Монтелимар.

– А ние тридесетина знатни граждани. Ще получим добър откуп за тях – добави Гроние.

След половин час корсарите напуснаха превезтия от тях град.

Подир две седмици усилен поход и непрестанни попътни битки, те най-сетне достигнаха брега на Тихия океан срещу остров Тарога.

Глава осма МОРСКА БИТКА

Можеше да се каже, че екипажите бяха родени под щастлива звезда. На остров Тарога те откриха над двеста корсари, пристигнали от юг с два кораба. Тъй като нямаха повече кораби на разположение, обединените корсари решиха да нападнат най-напред Вилия, за да си набавят провизии. Градът бе на около двадесет мили от Панама.

Тъсли слезе на брега близо до града, нападна го и го превзе след няколко часа въпреки отчаяната съпротива на испанците.

Той натовари две големи лодки с плячка и отново се върна на остров Тарога.

Корсарите вече имаха храна и муниции. Решиха да блокират Панама, за да принудят вицекраля да предаде сестрата на граф Вентимилия и още неколцина други пленници. Четири дни след завръщането на Тъсли, те се отплавиха в открито море.

Тъй като бяха научили от някакъв пленник, че в Панама очакват два големи испански кораба, натоварени в Лима с брашно и злато, корсарите решиха да пленят тези кораби, преди те да достигнат пристанището.

Една от корсарските фрегати бе под командването на граф Вентимилия и Равено Дьо Люсан, а другата – на Тъсли и Гроние. Естествено, тримата приятели бяха на кораба на графа.

Първите два дни минаха, без да се случи нищо особено. На третия ден от мачтата се чу вик:

– Платно на изток!

Графът и Равено изтичаха към предната част на кораба. Бяха много изненадани от обстоятелството, че корабите, които очакваха от юг, се появиха от изток.

– Дали тези кораби не идват от Панама? – изрази съмнение графът.

– От това именно се страхувам и аз – отвърна Равено.

От мачтата се чу нов вик:

– Една фрегатата и два мощни кораба на хоризонта!

Когато врагът стигна на миля от тях, корабите си размениха първите изстрели. Чрез ловка маневра, графът успя да избегне нападението на испанската фрегатата. Когато тя попадна между неговия и другия корсарски кораб, той сам нападна. Само за няколко минути неговият съд се долепи до неприятеля. Графът скочи на чуждата палуба. Другият

корсарски кораб вече докосваше борда на противника от другата страна. След кратка, но ожесточена схватка испанците успяха да се оттеглят на горната палуба. Те се опитаха да пуснат в действие оръдията, но останалите на корабите си корсари усетиха намеренията им.

От сто и двадесетте войника, които се намираха на фрегатата, повече от осемдесет бяха ранени или убити. На останалите не им оставаше нищо друго освен да се предадат. След победното сражение корсарите се върнаха по местата си. Те имаха още работа. Трябваше да се пленят двата помощни кораба. Въпреки героичната съпротива на екипажа само за няколко минути корсарите превзеха големия кораб. От седемдесетте испанци на борда му само десет останаха живи. От втория кораб вече бяха усетили, че техният край приближава. Корабът се опита да достигне брега, но се натъкна на подводен риф и потъна.

Докато корсарите бяха заети с изхвърлянето на убитите в морето и с отстраняването на повредите, които им бяха нанесени, на хоризонта се показаха два нови кораба.

Корсарите веднага екипираха превзетите съдове, вдигнаха испанското знаме и смело се отправиха срещу новите си противници, които най-спокойно приближаваха насам, смятайки, че на двата корсарски кораба се намират техни съотечественици.

Когато фрегатите приближиха на разстояние един изстрел до неприятелските кораби, прозвуча команда. Първият кораб беше подпален с единединствен изстрел. Барутният погреб на кораба експлодира и корабът бързо потъна.

Вторият кораб упорито се съпротивляваше. Но и с него битката продължи само няколко минути. Корсарите се качиха на кораба и той мина в техни ръце.

Те понесоха тежки загуби. Телси бе тежко ранен и само след няколко дни почина от раните си. Оръжията на испанците бяха намазани с отровни мазила. Това бе причината, която силно озлоби корсарите. Те избиха всички пленници, въпреки енергичните протести на графа.

Върнаха се на остров Тарога и решиха да изпратят пратеник в Панама, който да върне петимата пленници и дъщерята на Червения корсар.

Изплашените граждани на острова освободиха пленниците и платиха десет хиляди пиастра. Дъщерята на Червения корсар обаче липсваше между пленниците.

Над маркиз Монтелимар надвисна смъртна опасност. Граф Вентилия не позволи да бъде изпълнена кървавата присъда.

– Ще отида сам в Панама – каза той. – Ще потърся сестра си. Дайте ми един кораб, с който да стигна брега. Също така имам нужда от лодка, с която да доплувам до пристанището. Главата на маркиз Монтелимар е гаранция не само за моя живот.

Глава девета ЦАРИЦАТА НА ТИХИЯ ОКЕАН

Над Тихия океан легна мрак. Милиони звезди пламнаха на безоблачното небе. Малка лодка се плъзгаше по вълните в широкото пристанище на Панама. Гребяха трима души. Незабелязана от никого, лодката се провря между галеоните, закотвени недалеч от брега. На носа беше застанал Мендоса. Той изведнъж прошепна:

– Стой!

Графът, който държеше кормилото, попита тихо:

– Какво има?

– Една каравела ни следва и се опитва да стигне до брега преди нас – рече Мендоса.

– Гребете колкото сили имате! – нареди графът. Малката лодка достигна брега. Четиримата мъже скочиха на сушата.

– Сега накъде? – попита графът.

– Оставете ме аз да ви вода – каза Мендоса. – Зная наблизо една гостилница. Има чудесен портвайн.

– Ти май знаеш всички гостилници в Америка – рече гасконецът.

– Мълчете и вървете малко по-бързо – каза графът. – Ловя се на бас, че ни преследват.

Спряха на един ъгъл и се ослушаха. В нощната тишина се чуваха ясно стъпки на войници. Четиримата корсари изчезнаха в лабиринт от тесни мрачни улички. Като повървяха двадесетина минути, Мендоса спря пред някаква съвсем скромна на вид къща.

– Това е гостилницата на красивата кастилианка Панкита – каза той.

Баскът почука с дръжката на шпагата по вратата. В следващата секунда един от прозорците се отвори и женски глас каза:

– Тук е затворено нощем. Потърсете другаде.

– Ние водим със себе си един граф, той плаща добре, красива Панкита.

– Кой сте вие и откъде знаете моето име?

– Стар познат. Отворете бързо или ще разбием вратата.

– Почакайте за момент!

– Ако не ни отвори веднага – рече гасконецът, – стражата ще ни нападне. Да ги задържа ли с фламандеца, шефе?

– Не се ли справите с тях, върнете се да ви помогнем.

Мендоса продължи да чука на портата. Гасконецът и фламандецът тичешком се отправиха към края на улицата, откъдето се чуваха бързи стъпки и звънтене на саби.

Веднага щом стигнаха ъгъла, те забелязаха трима мъже, които приближаваха към тях с извадени шпаги.

– Заеми се с десния, а аз ще подхва на левия и този в средата – рече фламандецът.

– Има време – каза гасконецът. – Вратата на гостилницата е още затворена.

– Ето ги! – извика един от войниците. Барейо застана под прозореца на една от къщите и започна да пее тихо любовна песен.

– Какво правиш? – попита учуден фламандецът.

– Остави ме на мира! – сопна му се гасконецът. Тримата войници се приближиха и извикаха с извадени шпаги:

– Предайте се!

Гасконецът се обърна най-спокойно към тях и отвърна с меден глас:

– Добър вечер, господа!

– Какво правите тук?

– Правя серенада на моята любима – отвърна гасконецът. – Една божествена каталонка с очи като звезди и устни като... – уточни той.

– Коя е тя? – не обърна кой Знае какво внимание на казаното войникът.

– Спокойно, господа! – засегна се Барейо. – Не бъдете толкова любопитни, когато става въпрос за дама и особено ако тя е красива, каквато е моята. Ако великият Веласкес, нашият художник, бе още жив, сто на сто би се влюбил в нея и сигурно щеше да я нарисува, бас хващам!

Докато фламандецът правеше отчаяни опити да не избухне в смях, тримата войници смаяно наблюдаваха гасконеца. Той още не беше привършил описанието на чудните прелести на своята възлюбена.

– Но... – измънка най-сетне единият от войниците – той беше загубил търпение.

– Какво „но“? Да не би да се съмнявате в красотата на моята дама? Внимавайте!

– Нямам желание да ви противореча с нищо, господине. Макар да ми се вижда малко странно една такава красавица, каквато описвате вие, да живее в подобен коптор...

– Тихо! Не обиждайте замъка на моята дама! – заплашително викна гасконецът.

– Този човек е побъркан! – извика единият от войниците.

Барейо хвърли светкавичен поглед към другия край на улицата и като не откри Мендоса и графа пред вратата на кръчмата, гневно извика:

– Аз – луд? Ще ми платиш скъпо тази обида, негоднико не ден!

Той извади шпагата си и се хвърли срещу тримата войници.

Фламандецът го последва.

В продължение на няколко минути се чуваше само звъntenето на кръстосваното оръжие. Като видяха, че не могат да се справят с двамата корсари, войниците решиха, че най-благоразумно би било да офейкат, фламандецът и гасконецът ги преследваха някое време, и когато се умориха да вършат това, се върнаха пред гостилницата. Вратата беше затворена, но през вратата прозираше светлина.

Гасконецът почука, вратата се отвори и двамата се озоваха в ниско, опушено, осветено от огромен фенер помещение.

Една от масите беше посипана със студени закуски и прашни бутилки. Зад нея седеше графът, Мендоса и около тридесетгодишна красавица с черни коси, в които беше забодено цвете. Веднага щом гасконецът я съгледа, сне шапката си, галантно се поклони и изрече:

– Добър вечер, уважаема госпожо! Вие изключително много приличате на дамата на моето сърце, под прозорците на която току-що пях серенада.

– Ти пъ под прозореца на една схлупена барака, в която сигурно живее някоя отвратителна негърка – засмя се фламандецът.

– Мълчи, Херкулес – отвърна гасконецът. – Ти нищо не разбираш от тези работи.

– А войниците? – попита графът.

– Офейкаха, господин графе! Можем спокойно да си похапнем.

– Започвайте! – съгласи се графът. – Да започнем тогава, Херкулес... Няма ли да ни правите компания, мадам?

Очарователната стопанка се усмихна приветливо:

– Аз не съм дама, господине – рече тя. – Аз съм само една проста собственичка на гостилница.

– За един гасконец всяка жена е дама – отбеляза Барейо. – Имате ли

още от тези бутилки в избата?

– Преди да почине, съпругът ми я напълни добре.

– Съпругът ви е починал?

– Да. Един корсар, с когото той веднъж влезе в спор, го уби.

– Кръвожадни дяволи! – възмути се Барейо. – Донесете още една бутилка, мадам!

– Ти си истинска попивателна, Барейо – отбеляза графът.

Гостилничарката излезе и се върна с кошница, пълна с бутилки.

– Да си поговорим, мадам Панкита – рече графът. – Нека си поприказваме, докато Барейо и Мендоса отворят още няколко бутилки. Имам да ви питам нещо.

– Мен? – учуди се красивата гостилничарка.

– Познавате ли добре града?

– Тук съм родена.

– Имате ли представа дали в града живее някой си Хуан де Сасебо?

Тя се замисли за миг и отвърна:

– По всяка вероятност говорите за кралския съветник. Той живее в Кале д'Аламейо.

– Далече ли е оттук?

– Срещу двореца на вицекраля.

– Какво представлява този човек?

– Около четиридесетгодишен е и може би е твърде храбър. Казват, че по-рано е бил адютант на испанския крал.

– Знаете ли нещо друго за него?

– Не, господин графе.

– Ето ви петдесет пиастра за информацията – протегна ръката си графът.

– Вие сте изключително щедър. Какво още бих могла да направя за вас?

– Дайте ни една стая – рече графът. – Искаме да си починем няколко часа.

– В момента имам свободна стая, но е с шест легла.

Графът стана. Тримата авантюристи веднага го последваха. Тя взе свещник и въведе гостите в една от стаите на първия етаж. Когато влизаха в помещението, чуха странен шум.

– Какво е това? – попита графът.

– О – рече кастилианката, – шумът ли? Реката тече почти под прозорците...

– Да лягаме – каза графът, след като жената беше напуснала стаята.

– Все пак бъдете нашрек.

Авантюристите паднаха като покосени в леглата. Но за нещастие лошото им предчувствие се сбъдна. След час-два бяха събудени от силни удари по вратата на гостилницата.

– Смърт и дяволи! – извика гасконецът. – В Панама не може ли човек да поспи пет минути спокойно!

В този миг на вратата се показа вдовицата. Лицето ѝ беше изплашено.

– Пред портата има десетина-дванадесет войници. Искат да претърсят къщата – прошепна тя.

– Реката под този прозорец ли е? – попита графът.

– Да.

– Ще скочим от прозореца. Може ли да се върнем тук?

– Гостилницата е винаги отворена за вас, графе. Графът извади кесия от джоба си, подаде я на жената и каза:

– Сбогом, мадам Панкита. Разчитам изцяло на вас.

Ударите по вратата ставаха все по-силни. Войниците заплашително викаха:

– Отворете, или ще разбием вратата! В името на краля, отворете!

Докато жената слизаше бавно по стъпалата, гасконецът отвори прозореца.

– Можете ли да плувате? – попита графът.

– Да! – отвърнаха в един глас тримата авантюристи.

– Аз ще скоча пръв, господин графе – рече гасконецът.

Той се качи на перваза на прозореца и скочи. Другите го последваха. Течението ги подхвана бързо, но те бяха добри плувци и след малко се видяха на брега невредими.

Бяха се озовали в плантация със захарна тръстика. Растителността беше великолепно скривалище за тях.

– Какво ще правим сега? – попита гасконецът. – Наоколо няма пивници.

– Правете това, което аз върша! – каза Мендоса. Той започна да сече стъблата на тръстиката наоколо, като ги редеше на пластове.

– Господин графе – рече Мендоса, сега можете да легнете и да продължите съня си, който войниците така грубо нарушиха.

Фламандецът и гасконецът не се поколебаха да последват примера му. След няколко минути леглото беше готово.

Легнаха. Дрехите им бяха напълно мокри, но нощта беше гореща, тъй че когато се събудиха, бяха напълно сухи. Високото слънце грееше

весело:

– Да се поразходим из града – предложи графът. – Най-напред бих искал да проверя дали кралският, съветник действително живее на посочената от вдовицата улица. Бъдете внимателни. Не започвайте никакви караници. Това се отнася за теб, скъпи Барейо!

– Ще бъда по-кротък от агънце – отвърна гасконецът.

Глава десета ДОН ХУАН ДЕ САСЕБО

Четиримата авантюристи обядваха в друга скромна гостилничка. Веднага след това се отправиха към богатата част на града, за да потърсят дома на кралския съветник.

Предвождани от Мендоса, който познаваше всяка уличка тук, стигнаха до голям площад, на който се намираха дворецът на вицекраля, катедралата и домът на кралския съветник. Пред неговите врати стояха негри с алебарди.

Започваше да се мръква.

– Дали ще пуснат вътре, графе? – попита гасконецът. – Кралският съветник по всяка вероятност е голяма клечка тук.

– Би трябвало да измислим някакъв предлог – отвърна синът на Червения корсар. – Осланям се изключително на теб за това. Ти си гасконец и няма как да не измислиш някаква хитрост.

Барейо се спря, поразмисли и рече:

– Никак няма да е зле, ако се представим за пратеници на председателя на Коронния съвет!

Гасконецът попита войника, който в този момент минаваше през площада, къде живее Дон Хуан де Сасебо.

– Там, точно пред вас! – отвърна войникът. Отправиха се към посочения дворец. Графът попита двамата негри, които стояха пред портата:

– Господарят ви в къщи ли е?

– Работи в кабинета си – отвърна единият негр.

– Съобщете му, че председателят на Коронния съвет ни изпраща с важно съобщение. Ако побързате, ще получите десет пиастра.

Негрът скочи като ягуар нагоре по стълбите, десет пиастра за него не бяха шега работа. Той се върна само след няколко минути.

– Вървете след мен.

Графът му даде десетте пиастра и тръгна след него със спътниците

си по стъпалата. Бяха въведени в разкошно обзаведен кабинет, осветен от два свещника. Благороден на вид, около четиридесетгодишен мъж крачеше нетърпеливо из стаята. Графът сне шапка и се поклони ниско.

Тримата авантюристи направиха същото и застанаха до вратата.

– Вие ли сте Дон Хуан де Сасебо? – попита графът.

– Да – отвърна кралският съветник. – Носите ми известие от председателя на Коронния съвет?

– Да, ваше превъзходителство.

– Говорете тогава, но... – прекъсна думите си той, като многозначително погледна тримата авантюристи.

– Те могат да чуят онова, което ще кажа – рече графът.

– Слушам ви.

– Знаете ли, че маркиз Монтелимар е пленен от корсарите? – започна графът.

– Какво говорите? – извика кралският съветник пребледнял.

– Той беше пленен в Нова Гренада – продължи невъзмутимо графът. – Дошъл съм да ви съобщя, че внучката на княза на Дариен трябва да бъде отведена на сигурно място.

– Разговаряхте ли с моя нещастен приятел?

– Разделих се с него преди двадесет и четири часа на остров Тарога.

– Вие също ли бяхте попаднали в ръцете на тези разбойници?

– Да, ваше превъзходителство.

– И успяхте да избягате?

– Да. С помощта на тези трима храбреци. Без тях не бих бил тук.

– А защо маркизът не успя да избяга заедно с вас?

– Той бе под подсилена охрана.

– Маркизът би могъл да се откупи. Самият аз съм готов да платя за него петдесет хиляди пиастра.

– Корсарите сигурно биха се съгласили с това предложение, ако един от тях не бе се противопоставил.

– Кой?

– Синът на Червения корсар, граф Вентимилия.

– Синът на Червения корсар е в Америка? – извика изплашен кралският съветник. – Какво търси той тук?

– Сестра си – наблегна графът. – Той търси сестра си, която в момента е поверена на вас.

– И какво иска графът срещу освобождаването на моя нещастен приятел?

– Да бъде върната неговата сестра.

– А ако тя не е вече тук?

– Маркизът обаче ми каза, че тя е тук – рече графът пребледнял.

– Вярвате ли, че би било възможно маркизът да бъде освободен? – попита кралският съветник. – Вие познавате остров Тарога, щом сте били в плен там, както казвате.

– Да – отвърна графът.

– Не може ли да наемете дузина авантюристи на мои разноски и да се опитате да освободите маркиза?

– Трудна работа, ваше превъзходителство. Корсарите са извънредно бдителни. Ако ни хванат, за нас няма да има пощада.

– Парите са без значение за мен – каза между другото кралският съветник.

– В момента не бих могъл да кажа нито да, нито не – отвърна корсарят. – Тъй като става дума за нещо извънредно деликатно, моля ви за двадесет и четири часа да обмисля въпроса.

– Ако искате, съгласен съм и на четиридесет и осем часа! – възкликна Дон Хуан де Сасебо.

– Утре вечер ще дойда пак и ще ви дам окончателен отговор. Ако успея да освободя маркиза, какво да му кажа за момичето, което ви е предал?

– Че то е на сигурно място.

Граф Вентимилия съдържа с усилие проклятието си.

Дон Хуан де Сасебо стана. Графът се поклони и заедно с тримата си приятели напусна стаята. Едва бяха излезли от двореца, когато един слуга влезе в кабинета на кралския съветник и каза:

– Ваше превъзходителство, маркиз Монтелимар иска да разговаря с вас.

Кралският съветник скочи.

– Да не би да не си чул добре?!

– Не, ваше превъзходителство – отвърна слугата.

– Доведи го веднага тук!

След няколко минути слугата въведе маркиза.

– Ти?! – извика съветникът. – Да вярвам ли на очите си?

– Понякога човек може да избяга и от корсарите – отвърна маркизът.

– Сам ли избяга от Тарога?

– Заедно с половин дузина пленници.

– А пък аз току-що предложих на един авантюрист да те освободи.

– Какво представляваше този авантюрист?

– Това е човекът, който ти си изпратил, за да се осведоми за внучката на княза на Дариен.

– Аз? – извика маркизът. – Какви ги приказваш?

– Как? Не си ли изпращал човек при мен?

– Никому не съм давал подобна поръчка – отвърна маркизът.

– Тогава кой би могъл да бъде този авантюрист?

– Само един човек може да се интересува от това – къде се намира девойката... Тя още ли е в двореца?

– Не – отвърна кралският съветник. – От няколко седмици се носи слух, че корсарите ще нападнат града. Изпратих я в Гвайяквил.

– Добре си направил – рече маркизът. – Един ден тази девица ще струва милиони и аз непременно ще ги сложа в джоба си. Тя е единствена наследница на несметните съкровища на княза на Дариен.

– Значи смяташ, че този авантюрист...

– Не е никой друг освен граф Вентимилия – отвърна маркизът. – Той е извънредно красив мъж с черни коси и брада, нали?

– Да! – извика съветникът.

– И бе придружаван от трима души?

– Да, от трима истински негодници, ако се съди по техния външен вид.

Няма съмнение. Ще дойдат ли пак тук?

– Утре вечер.

– Какво би направил на мое място, Дон Хуан?

– Бих го арестували и бих наредил да го обесят колкото се може по-бързо.

Маркизът поклати глава.

– Не – рече той. – Тогава ще се разчуе, че красивата индианка, която съм осиновил, е дъщеря на Червения корсар. Не, той трябва да бъде отстранен по най-незабележим начин.

– Как смяташ да стане това, скъпи приятелю?

– Познаваш ли някой майстор на шпагата? Той трябва да бъде твърде опитен, тъй като графът умее отлично да си служи с шпагата. Малко хитрост, умел удар, и аз ще бъда освободен от тъй неудобния за мен враг.

Кралският съветник поразмисли и каза:

– Сетих се!

– Кой е той?

– Наричат го Ел Валиенте Храбрият. Помагал ми е вече в подобни случаи и нямам никакви основания да бъда недоволен от него. Той е

неимоверно силен и сръчен.

– Скъп ли е?

– Петстотин пиастра.

– Бих дал и хиляда, ако успее да ме освободи от сина на Червения корсар.

– Само недей да забравяш, че него го придружават трима негодници!

– Ще намерим начин да ги разделим. Мога ли да видя Ел Валиенте?

– Знам къде живее. Ще изпратя веднага конник да му каже да дойде незабавно при мен – кралският съветник напусна стаята, даде нарежданията си и се върна обратно. – Нека хапнем, докато той дойде. Ти сигурно си ужасно гладен.

– От вчера заранта не съм слагал залък в устата – отвърна маркизът.

Дон Хуан де Сасебо отведе маркиза в една от своите стаи, където трапезата бе вече сложена. Те още се хранеха, когато слугата влезе и съобщи, че Ел Валиенте е пристигнал.

– Веднага го въведи – рече кралският съветник. Ел Валиенте имаше истински вид на авантюрист и пълен негодник. Бе едър и силен, с дълга руса коса, червеникава брада, нос като човка на граблива птица и стоманеносиви очи. Носеше дълга френска шпага и в пояса си бе втъкнал една от онези опасни ками, известни под името Мизерикордия.

– Искали сте да говорите с мен, ваше превъзходителство? – каза той, като направи несръчен поклон и сне украсената си с щраусови пера шапка.

– Да. Имам работа за теб – отвърна съветникът.

– Още един човек, неудобен за вас?

– Точно така.

– Ще го изпратя там, където му е мястото. Там е достатъчно широко за всички.

– Трябва да те предупредя, че има здрава ръка. Отгоре на всичко е благородник.

Бандитът презрително се усмихна.

– Изпратил съм вече не един благородник на онзи свят. Къде е човекът, който трябва да бъде очистен?

– Да излезне утре вечер – рече маркизът.

– Това значи, че трябва да скучая още двадесет и четири часа – разочаровано каза бандитът.

– Колко трябва да ти платя?

– Моята тарифа е петстотин пиастра. Времената са лоши.

- Давам хиляда, ако човекът утре е мъртъв.
 - Трябва наистина да е опасен – смръщи чело Ел Валиенте.
 - Във всеки случай не е новак – отвърна маркизът.
 - Кога трябва да дойда?
 - Утре вечер при Аве Мария. Тогава ще получиш необходимите нареждания.
 - Добре – рече бандитът.
- Той направи отново несръчен поклон и излезе така спокойно, сякаш преди малко беше уреждал някаква съвсем малка сделка.
- Кога ще заповядаш този човек да бъде обесен? – попита маркизът.
 - Когато престане да ми бъде нужен – отвърна съветникът.
 - Бандитите понякога също са нужни.

Глава единадесета НАПАДЕНИЕТО

Когато граф Вентимилия се яви заедно със своите приятели пред дома на кралския съветник, в храмовете на Панама звучеше вечерна молитва.

Двамата негри на входа ги пуснаха, без да задават въпроси.

Дон Хуан де Сасебо седеше зад писалищната си маса и внимателно разглеждаше някакви листа.

– А, вие ли сте? – рече той, като вдигна глава. – Решихте ли се най-после?

– Да, ваше превъзходителство – отвърна корсарят. – Приемам вашето предложение, но само при едно условие.

– Какво е то? – информира се съветникът.

– Днес научих, че внучката на княза на Дариен е в Панама. Няма да тръгна, преди да я видя.

– Защо се интересувате толкова от това момиче?

– Трябва да й предам едно нареждане от маркиза.

– Вчера не ми казахте нищо за това. Ако бяхте ми казали, щях да ви отвърна уклончиво.

– Значи момичето е тук. Мога ли да го видя?

– Тъй като младата дама има много врагове в града, не знам по какви причини, които няколко пъти се опитаха да я откраднат, трябва да бъдете много внимателни, когато я посетите. Скрил съм я в една къща

наблизо, до самото пристанище. На вас специално ще ви позволя да я посетите. Ще ви дам и водач, да ви пази.

– А моите спътници?

– По време на вашето посещение те могат да приготвят лодката за отплаване. Наехте ли още хора?

– Не, ваше превъзходителство – отвърна корсарят. – Струва ми се, че при едно подобно начинание е по-добре да разполагам с малко, но храбри мъже.

– Имате право. Кога тръгвате?

– В полунощ.

– Наехте ли лодка?

– Още не.

– Близо до фара живее един човек, който дава лодки под наем. Вашите хора могат да ви чакат там.

Кралският съветник взе една кесия от масата и я подаде на графа.

– Давам ви петдесет дублона на първо време. Останалите ще получите, като освободите маркиза.

Гасконецът превари графа и взе кесията.

– Сега можете да вървите – рече съветникът на тримата корсари.

– Внимавайте, господин графе – рече гасконецът. Граф Вентимилия леко сви рамене:

– Разбрахте, нали? Ще се срещнем при фара. Погрижете се лодката да бъде готова.

Гласът на графа бе извънредно висок.

Тримата авантюристи напуснаха стаята. Кралският съветник почака няколко секунди и позвъни. Появи се слугата.

– Да дойде коняря и да не забравя да вземе оръжие. След около половин минута Ел Валиенте влезе в стаята.

– Емануел – каза съветникът, – заведи този господин в моята къща на брега и го остави да говори с младата дама.

– Да, ваше превъзходителство – отвърна бандитът, като изпитателно наблюдаваше графа.

– Желая ви щастие – рече съветникът. – Надявам се да ви видя скоро заедно с маркиз Монтелимар.

– Надявам се след три-четири дни да бъда отново тук – отвърна графът.

Той кимна с глава и излезе. Ел Валиенте го последва, като намигна на кралския съветник, все едно, че искаше да каже: – Този човек вече е мъртъв!

Двамата слязоха по стъпалата, преминаха площада и се отправиха към пристанището. Никой от двамата не проговори. Когато стигнаха близо до кея, графът попита:

- Има ли още много?
- Изглежда не познавате много добре Панама?
- Тук съм само от няколко дни.

Те продължиха пътя през тъмни и криви улички, докато стигнаха западния бряг на залива. Брегът бе напълно пуст.

– Къде е къщата? – попита графът. – Виждам пред себе си само полуразрушени кораби.

– Малко по-нататък е – отвърна бандитът. – Нима нямате доверие в мен?

– О, не. Но трябва да ви кажа, че мястото е много пусто и е твърде удобно за нападение.

– Смърт и дяволи! – извика бандитът. – Искате да ме обидите? Макар да съм прост коняр, в жилите ми тече кръв на благородник.

– Това не ме интересува – спокойно отвърна графът.

– Как? Не ви интересува? – извика бандитът, като се спря на една дюна и хвана шпагата си. Изглежда искате да опитате шпагата ми.

– Не търсите ли точно това самият вие? – наивно попита графът.

– Мисля, че ставате твърде нахален.

– Мислете каквото си искате, господин бандит, на мен ми е все едно.

– Аз – бандит?

– Точно така. Вместо да ме отведете в къщата на младото момиче, вие ме подмамахте тук, за да ме убие. Какво ви заплаши за това Дон Хуан де Сесебо?

– Ще ви кажа, след като ви набуча на шпагата си. Бандитът отстъпи няколко крачки към дюните, за да не се изложи на опасността да бъде притиснат в морето, и се приготви за бой.

Графът извади шпагата си и направи няколко лъжливи нападения, за да изпита силата на противника си. Ел Валиенте парира ударите, без да изгуби самообладание. Изведнъж графът нанесе силен удар, който разкъса дрехите на негодника.

– Това беше добър удар – каза бандитът. – Не го очаквах.

– А този как ви харесва?

Графът отново нападна. Негодникът с мъка отби удара. Корсарят продължаваше да напада и противникът му отстъпваше все повече и повече, докато стигна дюната.

– Сега вече няма да ми избягаш – извика графът.

Ел Валиенте не отговори. Той обаче светкавично се наведе, загреба шепа пясък и я хвърли в очите на графа.

– Мръсник! – извика графът, който инстинктивно беше затворил очите си. – С теб е свършено!

Ел Валиенте отбягна още едно нападение и приклегна.

– Зная какво възнамеряваш да сториш – рече графът. – Но „революционният изстрел“ при мен няма да има успех. Когато ударът е познат на противника, той е безсмислен.

– Трябва да ви убия – извика бандитът, побеснял от гняв. – Обещах на маркиз Монтелимар. Ако не ви очистя, ще ме обесят.

– Къде видя маркиза? – извика графът.

– В двореца на кралския съветник.

– Лъжеш.

– Аз съм нехранимайко, но не и лъжец. Маркизът е избягал от Тарога...

Той направи бясно нападение, но се строполи с прободени гърди на земята.

– Аз... умирам... – прошепна нещастникът. – Подпрете... главата ми...

Графът се надвеси над умиращия. Но бандитът изведнъж хвана ръката му и удари камата си в гърдите му.

– Аз... съм... отмъстен – простена той.

– Подлец! – изкрещя графът и заби шпагата си в сърцето му.

Ел Валиенте бе мъртъв.

Графът разкопча дрехата си, за да огледа раната.

– Господи! – каза той. – Изглежда не е много тежка.

Фарът, който показваше входа на пристанището, светеше недалеч. Графът намери пътя без особено затруднение. Вървя повече от половин час, но все пак стигна целта си. Той забеляза в тъмното три фигури.

– Мендоса – извика графът.

– Графът! – отвърнаха едновременно три гласа. – Намерихте ли сестра си?

– Сестра си не, но един удар с кама – да – рече графът.

– Раната веднага трябва да се превърже – каза Мендоса.

– Пивницата обаче е далеч – рече фламандецът.

– Можем да отидем на фара – съобщи гасконецът. – Ако пазачът прояви излишно упорство, ще го хвърлим в морето.

Барейо почука с дръжката на шпагата си по вратата на фара. Груб

глас извика отгоре:

– Кои сте вие и какво искате?

– Веднага ни отвори! – кресна гасконецът. – Намерихме един корабкрушенец. Той умира от глад. Отвори веднага, иначе ще разбием вратата!

След малко пазачът се показа с факла в ръка.

– Къде е корабкрушенецът? – попита той.

– Ето го, идва – отвърна гасконецът, сочейки графа, воден от Мендоса.

– Но неговите дрехи са по-сухи от моите!

– Те са мокри от кръв. Стига си бърбил. Заведи ни в твоята стая!

Пазачът се заизкачва мърморейки по стълбата и на втория етаж спря. Отвори една врата и графът влезе в стаичка само с едно легло и няколко възглавници.

– Остави факлата тук и се върни при бара – нареди гасконецът. Ако имаме нужда от теб, ще те повикаме. Херкулес, прави му компания!

Мендоса и гасконецът снеха дрехите на графа и прегледаха раната.

Графът разказа за приключението си. После продължи:

– Трябва да се действа предпазливо. Тъй като раната е лека, утре можем да се върнем при красивата гостилничарка, за да обмислим какво ще правим по-нататък.

В този момент в стаичката влезе фламандецът.

– Нося ви лоша вест – каза той. – Идват войници!

– Трябва да офейкаме веднага – рече Мендоса.

– Невъзможно е – каза фламандецът. – Войниците идват от две страни.

– Освен това, графът не може да ходи – добави гасконецът. – Но аз имам една идея...

– Далече ли са още войниците?

– На около километър и по всичко личи, че не бързат.

– Казвай идеята си, Барейо – рече графът. – Време за губене няма.

– Мендоса, ти виж дали вратата долу е добре затворена. Графе, вие останете тук. А ти, Херкулес, ела с мен. Аз отговарям за всичко.

Никой не възрази. Двамата авантюристи бързо се изкачиха по стълбата, която водеше към кулата. Те стигнаха под купола, където гореше големият фенер на фара. Пазачът седеше в един ъгъл и пушеше лулата си. Гасконецът погледна надолу. Съзря малка колона от около две дузини войници. От срещуположната страна се задаваше още една група войници.

– Искат да ни хванат в капан – съобщи гасконецът.

Той напълни пистолета си, извади шепа пиастри от джоба си и се изправи пред пазача. Пазачът изглеждаше тъй, сякаш беше погълнат изцяло от своята лула.

– Избирай, старче – рече той, като поднесе парите и оръжието под носа му. – Какво искаш – пари или олово?

– Какво значи това? – извика пазачът и скочи. – Да не възнамерявате да ме убиее?

– Нямаме такова намерение. Предлагам ти доста добра сума, но трябва да се решиш веднага. Противопоставиш ли се, не отговарям за твоя живот.

– Какво искате от мен?

– Да съблечеш най-напред старото си палто. То ми трябва. След това ще ни позволиш да те вържем и да те поставим в леглото ти.

– Предпочитам пиастрите – рече пазачът.

– Ти си разбран човек – рече гасконецът. – Ето ти парите.

Гасконецът облече дългото старо палто на пазача и постави баретата му. След това взе още димящата му лула и седна на стълбата.

Глава дванадесета НОВАТА ХИТРОСТ НА ГАСКОНЕЦА

Двете групи, изпратени да заловят авантюристите, доближаваха фара с голяма предпазливост. Гневните им викове скоро показаха, че са стигнали водата, без да открият лодката, която търсеха. Проехтя заповеднически глас:

– Пазач! Хей, пазач!

Барейо взе факлата, наведе се над парапета и се обади:

– Кой ме вика?

– Един капитан. Не си ли виждал тук преди малко трима души?

– Не.

– Но една лодка с трима души е трябвало да спре тук нейде!

– Повтарям ви, господин капитан – не съм виждал никакви хора, нито пък лодка!

Капитанът се обърна към хората си:

– Пратили са ни за зелен хайвер. По всяка вероятност са надушили нещо и са избягали на друго място на брега.

Двете групи се съединиха и след малко изчезнаха зад дюната.

– Изигра ги великолепно – каза през смях фламандецът.

– Да вървим при графа – отвърна Барейо, – и да офейкваме, докато не е станало късно!

– Господин графе – рече гасконецът, когато влезе в стаята. – Негодниците се магнаха. Ако искате, може да тръгваме.

Гасконецът се преоблече и се обърна към пазача:

– Кажете ми, драги приятелю, имаш ли лодка?

– Не е моя. На пристанищната стража е.

– Предлагам ти за нея двадесет пиастра. Или предпочиташ оловото?

След като пазачът и този път предпочете среброто, всички се отпавиха към скалата, до която беше закотвена лодката. Те я освободиха от котвата. Мендоса изправи малката мачта и разпери платното, а графът се хвана за кормилото.

Когато слънцето изплува от морето, четиримата корсари достигнаха входа на пристанището. Те успяха да стигнат невредими брега. Мендоса протегна ръка на графа. Четиримата се отправиха към пивницата.

– Господин графе – вие?! – извика красивата стопанка веднага, щом съзря графа.

– Стражата не се ли е връщала – попита корсарят.

– Не съм ги виждала от онази вечер, господин графе.

– Уважаема госпожо – рече гасконецът. – Не бихте ли могли да ни донесете в горната стая нещо за хапване. И не забравяйте, че вашето вино е прекрасно!

– Ще ви донеса най-хубавото, което имам в къщи! – засуети се домакинята.

Влязоха в стаята и докато Мендоса смени превръзката на графа, гасконецът постла масата. Показа се и жената с кошници, пълни с храна и бутилки.

Графът даде знак и обядът започна.

– Е, господин графе – рече гасконецът, – да поговорим за положението, в което сме. Когато ям и пия, фантазията ми расте и идеите ми идват като гъби след дъжд.

– Да се надяваме, че ще поникне някоя голяма гъба – каза графът.

– Зависи от вас, господин графе – рече гасконецът. – Бих искал най-напред да ви попитам, дали е по-добре да хванем маркиз Монтелимар, или Дон Хуан де Сасебо, или някой от слугите. Кого от тях?

– Давам ти пълна свобода – отвърна графът. – Ти си доказвал доста често, че си хитрец. Вярвам, че би могъл да хванеш и вицецаря на

Панама.

– Него ще го оставим за по-нататък – рече скромно гасконецът. – Ще ме придружите ли в трудното начинание, татко Херкулес?

– Винаги съм на твое разположение – отвърна фламандецът.

Барейо изпи още една чаша и напусна стаята, фламандецът го последва.

Около обяд те стигнаха двореца на кралския съветник и приближиха до него откъм задната страна, за да не попаднат в ръцете на маркиза или на Дон Хуан де Сасебо. Пред една малка врата се разхождаше важно млад метис с алебарда на рамо.

– Чакай ме тук, Херкулес! – нареди гасконецът и тръгна към метиса.

Барейо сне учтиво шапка и каза с жален глас:

– Дали ще имам възможността да говоря с негово превъзходителство, кралския съветник?

Метисът спря, подпря алебардата до вратата и също учтиво попита:

– Кой сте вие?

– Един авантюрист, който идва от Мексико, тоест в действителност не съм беден, тъй като имам достатъчно пиастри в джоба си, които скоро ще влязат във вашия джоб!

Метисът учтиво изслуша тирадата и след нейния край стана още по-учтив:

– Какво искате от негово превъзходителство?

– Бих искал да му връча едно прошение. Дошъл съм от Мексико само за това и съм готов да пожертвам и последните си спестявания, стига само той да иска да ми помогне.

– Вие още не сте ми съобщили за какво става въпрос.

Метисът започваше вече да важничи.

– Това е една дълга история и не ми се ще да ви я разказвам тук, на улицата – започна Барейо. – Може би ще дойдете с мен в някоя пивница. Там ще можем да обърнем някоя друга бутилка и всичко ще ви разкажа.

Метисът наново омекна. Вече виждаше пред очите си купчина пиастри. Прояви нетърпение, извика един негър, предаде алебардата си и рече:

– Замести ме за малко. Трябва да придружа този господин по един извънредно важен въпрос.

После се обърна към гасконеца:

– На вашите услуги, господине!

Двамата взеха фламандеца и влязоха в първата пивница, която се показва пред очите им. Вътре седяха доста съмнителни субекти.

– Какво желаят господата? – попита стопанинът, когато те седнаха на маса, в най-тъмния ъгъл.

– Четири шишета от най-хубавото вино – рече скромно Барейо.

Стопанинът побърза. Скоро те вдигнаха бутилките, които явно бяха на доста почтена възраст, тъй като сивееха от паяжини.

– Как се казвате? – Барейо попита срамежливо.

– Алонсо – приятелски се усмихна метисът.

– И тъй, драги Алонсо – мина на темата гасконецът, – пийте, колкото ви душа иска. Аз плащам. След това ще получите пиастрите.

Изпразниха чашите си така старателно, че след няколко повторения бутилките останаха празни.

– Тъй като вече понамокрехме език – отбеляза патетично гасконецът, – да поговорим за нашите работи. Знаете, скъпи Алонсо – ... Нали ще ми позволите да ви наричам така?

– Наричайте ме както си щете – великодушно се съгласи метисът.

– Значи, както казахме – настъпи Барейо, – аз се биех срещу разбунтувалите се индианци. Очистих най-малко пет-шестстотин от тях и...

Отворена бе трета бутилка.

– За Бога! – уплашено възкликна метисът.

– Тихо, драги Алонсо. Позволете ми да продължа по-нататък. Вицекралят на Мексико ми беше обещал за награда поради моите геройства нищожната сума от хиляда и петстотин дублона. Но вместо да ми изпрати парите, негодникът заповяда да ме хвърлят в затвора, а сетне и да ме изгонят от Мексико.

Ето защо написах едно прошение, което бих искал да предам на кралския съветник Дон Хуан де Сасебо, вашия господар.

– Ще направя това – кимна метисът с глава. – Ще ми дадете ли вашето прошение?

– Това не бива да става толкова бързо, приятелю. Първо трябва да изпразним бутилките. Кажете ми, не е ли маркиз Монтелимар на гости при вашия господар?

– Да. Вие познавате ли се с него?

– Пили сме заедно някоя и друга чаша в Мексико – каза между другото гасконецът. – Кажете ми, драги приятелю, вие знаете ли, че маркизът има дъщеря? В Мексико се говореше, че тайно се бил оженил за една княгиня. Но никой не потвърди този слух.

– Той има дъщеря – храбро съобщи метисът.

– А къде е скрил той тази дъщеря? – наивно попита Барейо. – Аз например не съм я виждал никога.

– Той я беше поверил на моя господар.

– Тя в двореца ли е?

Не, той я изпрати в Гвайяквил, защото беше чул, че някакъв проклет корсар иска да я открадне.

– Още една чаша? – сервилно попита гасконецът. – Вие ще пиете още, нали? Гостилничарю, дай тук още две шишета и малко солена риба. Ние сме гладни и жадни, нали така, скъпи Алонсо?

Нещастният метис гледаше Барейо с безжизнени очи. Стопанинът донесе солената риба и още две бутилки. Метисът изяде няколко риби, изпи още една чаша, облегна се на стената и захвана да хърка. Гасконецът и фламандецът спокойно изядоха рибата, изпразниха последните бутилки, платиха най-добросъвестно сметката и излязоха, като не забравиха да предупредят стопанина да не бърза да буди метиса, докато не изтрезнее от виното.

Изтрезняването продължи наистина дълго, тъй като слугата на Дон Хуан де Сасебо отвори очи едва към осем часа вечерта. Той се огледа наоколо, безкрайно учуден, че е сам.

– Хей, стопанино – викна той. – Къде отидоха двамата господа, с които бях на масата?

– Отидоха си преди пет-шест часа – отвърна стопанинът.

– Не оставиха ли някакви пари или пиастри за мен?

– Не. Платиха цялата сметка и това беше всичко. Въпреки че главата на нещастника се пръскаше по всичките шевове, мисълта му работеше.

– Какво сторих, нещастникът аз?! – завайка се той. – Това сигурно бяха двамата неприятели на моя господар. Те ме примамиха тук, за да ме разпитат и научат нещо от мен. Отивам веднага да разкажа всичко на Дон Хуан де Сасебо!

Той хукна като бесен навън. Десет минути по-късно кралският съветник знаеше всичко, което се беше случило в пивницата.

– Този човек ни е предал и заслужава да бъде бит до смърт! – каза съветникът на маркиза, който седеше до него в едно от креслата и пушеше пура.

– Не се горещете, приятелю – рече маркизът. – Може би ще извлечем някаква полза от това.

– Какво искаш да кажеш?

– Кажи, Алонсо – рече маркизът, – единият от мъжете не беше ли твърде висок и с тъмна кожа, със засукани мустаци и малки хитри очи?

– Да, ваше превъзходителство.

– Познаваш ли го? – Дон Хуан де Сасебо попита маркиза.

– Той е дясната ръка на граф Вентимилия – отвърна маркизът. – Все още нищо не е загубено. Тъй като Ел Валиенте е бил достатъчно глупав, за да се остави да бъде убит от граф Вентимилия, ние с теб сега ще устроим лов на корсари. Дай ми на разположение петдесет конника и ще видиш, че ще го имам в ръцете си преди още да е видял стените на Гвайяквил.

– След час ескадронът ще бъде пред моя дворец – отвърна Дон Хуан де Сасебо.

Глава тринадесета ПЛЕНЯВАНЕТО НА ГРАФА

Когато тримата корсари напусаха на великолепно андалузки коне Панама, започваше да се мръква.

Един от мъжете бе графът, а останалите бяха тримата негови неразделни приятели.

Пътуваха към Гвайяквил.

Мендоса, който познаваше добре местността, пътуваше най-отпред.

– Господин графе – рече гасконецът, – вярвате ли, че този път ще доведем нещата до пълен успех?

– Да не говорим за това – отвърна графът. – Нека приказваме по-добре за маркиза. Ами, ако метисът, за да си отмъсти, вземе та му разкаже всичко?

– Проклятие! Не съм и помислял за такова нещо! В такъв случай те сигурно вече ни преследват!

Бяха изминали доста път, когато Мендоса, който имаше най-силно развит слух, изведнъж спря коня си.

– Ако не се лъжа, зад нас препускат коне.

– Дали маркизът не е по петите ни? – попита графът.

– Толкова бързо? – рече гасконецът. – Да се приготвим ли за бой, господин графе?

– Бих предпочел да се скрием някъде – отвърна графът.

– Зная добро скривалище – рече Мендоса. – Тръгнете след мен!

След по-малко от половин час Мендоса спря коня:

– Пристигнахме!

На около петдесет крачки пред тях имаше мост. Мендоса скочи от седлото, хвана коня за поводите и тръгна по брега на реката.

– Под моста сме на сигурно място – каза той. – Преследвачите ще минат над нас, без да се сетят, че онези, които търсят, се намират под тях.

След като се скриха в укритието, корсарите покриха главите на конете с торби, за да не ги издаде тяхното цвилене. Графът и Мендоса се бяха скрили зад един стълб, докато Барейо и фламандецът държаха конете.

– Приближават се – рече кралят на баска. – Вярваш ли, че това е маркизът?

– Обзалагам се на десет дублона срещу един пиастър, графе. Барейо не е трябвало да изпуска метиса.

Конниците, начело с маркиз Монтелимар приближаваха в бесен галоп. Чу се и гласът на маркиза:

– Пришпорете конете. Те може би вече са съвсем близо!

Петдесетте конници, обвити в гъст облак прах, преминаха като ураган по моста.

– Господин графе – рече гасконецът, – ще се качим ли отново на седлата?

– Смятам, че по-добре ще е да останем още малко, за да си починат конете.

Към два часа сутринта графът даде знак за тръгване. Продължиха бавно напред, тъй като се страхуваха, че преследвачите им могат да се върнат. Към четири часа тръгнаха по обрасъл с гора хълм, от който можеше да се види Гвайяквил. От маркиза и конниците нямаше и следа. След около час стигнаха до върха. Изведнъж конете започнаха да цвилят.

Четиримата корсари бяха слезли от седлата, за да си починат.

– На конете! – извика баскът.

Веднага щом скочиха на конете, се понесоха в бесен галоп.

– Какво видя, Мендоса? – попита графът.

– Забелязах хора, които се изкачваха по двете страни на хълма, за да ни нападнат.

Яздиха около десетина минути. От един ров пред тях проехтя изстрел. Конят на Мендоса направи огромен скок и се строполи на земята. Почти в същия миг от другата страна на пътя отекна залп. Залпът свали конете на графа и на фламандеца. Конят на гасконеца остана невредим

като по чудо.

– Барейо, спасявай се! – извика графът, като скочи на крака и извади pistolетите си от пояса. – Заповядвам ти!

Гасконецът обърна коня си и макар че сърцето му се обливаше в кръв при мисълта, че не може да помогне на приятелите си, пое курс към Панама, но веднага си направи друг план. Смяташе да се върне в Панама и след това да отиде в Тарога, за да доведе на помощ корсарите.

Графът, Мендоса и фламандецът очакваха испанците с извадени шпаги.

Преследвачите приближиха.

– По всичко изглежда, че сте в плен, графе – каза предводителят им. – Всякаква съпротива би била излишна и би ви струвала живота.

– Вие ли сте, маркизе? – извика графът сърдито.

– Всеки си идва по реда. Първо корсарите ме плениха, сега аз пленявам тях. Хвърлете шпагите и pistolетите си!

– Преди да се предам – рече графът, – бих искал да знам какво възнамерявате да правите с мен и с моите приятели? Ако имате намерение да ме обесите като моя баща, ще се защитавам до последна капка кръв.

– Нямам намерение да ви убивам, графе – отвърна маркизът. – Ще ви отведе в Гвайяквил и там съдът ще произнесе своята присъда.

– Зная вече присъдата – иронично отвърна графът.

– Ще упражня своето влияние. Убеден съм, че ще се задоволят само с това – да ви изгонят от испанските провинции в Средна Америка.

– Вие забравяте, че съм напуснал Европа, за да открия сестра си!

– Знаете ли къде е тя сега?

– Да, в Гвайяквил.

– Знаете ли, че я смятам за свое собствено дете и че тя ме обича като свой роден баща?

– Но тя не знае, че баща ѝ е граф Вентимилия и че има брат в Европа.

– Вярно е – отвърна маркизът. – Трябва да оставим момичето само да избира между нас двамата.

– Дайте ми честната си дума на благородник.

– Давам я.

– Това е достатъчно! – извика графът.

Той хвърли pistolетите и шпагата си. Мендоса и фламандецът последваха примера му.

Маркизът се обърна към войниците:

– Дайте на тези господа три коня! – каза той. Гвайяквил нямаше

повече от десет хиляди жители, но се славеше като един от най-богатите градове в Средна Америка. Градът бе защитаван от три форта. Във всеки от фортовете му имаше гарнизон от по петстотин войници.

Когато групата спря пред великолепен дворец, маркизът скочи от седлото и покани графа да го последва.

– Къде ме отвеждате? – попита графът.

– Трябва да видите сестра си – отвърна маркизът. – По всяка вероятност тя е в градината.

Наблизо се чуа акордите на китара.

– Това е Неала – рече маркизът.

– Сестра ми така ли се казва? – развълнувано попита графът.

– Да, графе.

Маркизът тръгна към малък павилион в дъното на градината. Пред павилиона седеше шестнадесет-седемнадесетгодишно момиче. Свирише на китара. Бе извънредно красиво създание с бронзова кожа, дълги гарвановочерни коси и огромни тъмни очи. Когато момичето забеляза маркиза, се изправи и се усмихна.

– Ти сигурно не си ме очаквала толкова скоро, дъще моя – рече маркизът.

– Не – Неала изгледа изпитателно сина на Червения корсар.

– Този господин твърди, че е твой брат и... Графът прекъсна думите на маркиза:

– Не казвайте, че твърдя, господин маркиз, защото много добре знаете, че моят баща се е оженил за дъщерята на княза на Дариен и че това момиче е моя сестра.

– Дъще моя – рече маркизът, – граф Вентимилия иска да те откъсне от мен и да те вземе при себе си в Европа...

– Да – продължи корсарят, ние имаме един и същи баща, Червеният корсар – графът на Вентимилия, Рокабуна и Валпента. Какво казва твоето сърце, Неала? Аз напуснах Европа, за да те намеря. – Ще дойдеш ли с мен, или ще останеш при маркиз Монтелимар, който всъщност те е осиновил?

Неала замълча за момент. След това пристъпи към корсаря и обви ръце около шията му:

– Моето сърце вече каза. Аз съм твоя сестра. Ти си брат ми.

Глава четиринадесета ПРЕВЗЕМАНЕТО НА ГВАЙЯКВИЛ

Докато маркизът отвеждаше графа, баска и фламандеца в Гвайяквил, Барейо побягна към Панама, преследван от половин дузина испанци. Тъй като яздеше отличен жребец, той успя да спечели около половин километър преднина.

Както яздеше, изведнъж изруга яростно. Беше открил около четириметрова пукнатина, която се простираше от единия до другия край на хълма.

Веднага щом достигна ръба на пукнатината, той опъна поводите и извика: – Скачай, храбрецо!

Конят изцвили и направи огромен скок. Препятствието беше преминало. Гасконецът погали храброто животно, скочи от седлото и хвана пушката и двата си пистолета.

Шестимата конници се появиха на хълма със саби в ръце. Барейо беше прикрит зад една скала. Когато първият конник достигна пукнатината и са приготи за скок, гасконецът дръпна спусъка. Кон и ездач изчезнаха в пропастта.

Барейо скочи, хвърли още димящата пушка и вдигна пистолетите си за прицел. Вторият конник също изчезна заедно с коня си в пространството, което се бе изпречило отпреде му. Останалите четирима обърнаха конете си и избягаха. Барейо почака, докато те изчезнаха от погледа му и се качи отново на коня.

Тъкмо слънцето се спускаше зад хоризонта, когато той стигна в Панама. В пивницата на красивата кастилианка тази вечер имаше много гости. Барейо направи знак на пивничарката и седна в ъгъла, който беше още свободен. След малко жената дойде и му донесе две бутилки.

– Защо сте още тук? – попита учудено тя. – Какво е станало с приятелите ви?

– Те са в плен! – отвърна Барейо, докато отваряше едната от бутилките. – Яздих седем мили като бесен, умирам от жажда – прибави той.

– Пленени! – извика кастилианката с тъжни нотки в гласа. – И графът ли?

– И графът – отвърна гасконецът. – Но не всичко е загубено, казвам аз. Имам нужда от лодка, ако ще да ми струва и пет дублона.

– Между гостите ми има рибари – съобщи домакинята.

– Тогава вижте дали може да купите някоя. Трябва да бъде с

платно. Става въпрос за спасението на графа, Панкита.

– Почакайте, докато се върна – рече тя.

Той вече привършваше второто шише, когато тя се появи отново.

– Купих една лодка.

– Къде е?

– На пристанището.

– Колко струва?

– Да не говорим за това – усмихнато отвърна Панкита.

– Вие сте забележителна жена – гасконецът поглади брадата си. –

Ако се върна жив, ще се ожена за вас – при положение, че ме искате, разбира се.

– Защо не? – отвърна красивата вдовица.

– Сбогом, моя красавице! Бързам, но нека Бог ме накаже, ако не се върна... Къде е рибарят, който ми е продал лодката си?

– Вървете след мен – рече тя. Млад рибар чакаше на вратата.

– Това е господинът, който купи лодката – каза Панкита.

Рибарят изгледа изпитателно гасконеца:

– Да тръгваме, господине. Лодката е готова. Гасконецът размени бърз поглед с Панкита и последва рибаря.

– Ето лодката, господине – рече мъжът, когато стигнаха пристанището.

Гасконецът му даде още един пиастър, скочи в лодката, опъна платното и пое съда към изхода на пристанището. Цяла нощ се бори с вълните и на изгревслънце благополучно влезе в малкия залив на остров Тарога, където се намираше флотилията на корсарите.

Гасконецът веднага беше отведен в палатката. Гроние и Равено се съвещаваха какво да предприемат.

– Откъде идвате? – извика Равено веднага щом гасконецът влезе в палатката.

– От морето – отвърна Барейо. – За съжаление, нося ви лоши новини.

– От граф Вентимилия ли? – попита Гроние.

– Той е пленен от маркиз Монтелимар.

– Така и допусках – извика Равено. – Къде го откараха?

– В Гвайяквил – отвърна гасконецът.

– В Гвайяквил? Чудесно съвпадение. Тъкмо решавахме да нападнем града. Сега е седем часа. В девет можем да бъдем на сушата и преди изгревслънце – пред града.

Всичко стана така, както каза корсарят.

Слънцето едва беше изгряло, когато триста и петдесет корсари се появиха пред стените на Гвайяквил. Разделиха се на три групи, за да нападнат едновременно и трите форта. Едната беше предвождана от Гроние, другата от Равено, а третата от гасконецца.

Обсадените се защитаваха отчаяно. Ожесточената битка продължи през следобеда и цялата нощ. На няколко пъти корсарите напразно се опитваха да превземат фортовете.

Към осем часа на другата сутрин се пусна слухът, че Гроние е смъртно ранен.

При известието всички корсари ревноха в един глас:

– Да отмъстим за Гроние!

Те отново нападнаха и след ожесточено кърваво сражение, превзеха два от фортовете. Третият, който беше под командването на маркиза и в който се намираха пленниците, отвърна на поканата да се предаде със силен оръдеен огън. Към единадесет силата на испанците още не бе преодоляна. Тогава Равено повика гасконецца.

– По всяка вероятност няма да можем да превземем третия форт – каза той. – Искате ли да разговаряте с маркиза и да му предложите да се предаде? Ще му обещаете, че ще оставим жив както него, така и хората от целия гарнизон.

– Не ми се вярва той да се съгласи – рече гасконецът. – Но можем да опитаме.

Корсарите прекратиха огъня и гасконецът се отправи смело с едно копие към форта. На копието беше привързана бяла кърпа.

Испанците също прекратиха огъня. На крепостната стена се показва офицер и извика:

– Какво искате? Даваме пет минути примирие. Побързайте да съобщите онова, което имате да ни кажете.

– Искам да разговарям с маркиз Монтелимар – отвърна гасконецът.

Маркизът се появи.

– Кой ви изпраща?

– Равено дьо Люсан – каза Барейо.

– Какво искате? – попита намръщен маркизът.

– Искаме да се предадете! Господин Равено ще пощади вас и целия гарнизон, ако веднага освободите граф Вентимилия и неговата сестра. Даваме ви пет минути за размисъл.

– Ще се посъветвам с офицерите. Гасконецът запали пура и спокойно седна на чудноватото си знаме.

В това време корсарите се приготвиха за нападение. Те смятаха, че

маркизът няма да приеме предложението. Отговорът не се забави.

– Кажете на господин Равено – рече маркизът, – че крепостта ще се защитава до последна капка кръв.

– Надявам се да се видим отново, господин маркиз – каза гасконецът, като взе знамето си и без да бърза се върна при корсарите.

– Както превзехме двата форта, така ще превземем и този – замислено каза Равено, когато Барейо му предаде отговора на маркиза.

Той издаде заповед за нападение.

Корсарите бяха решили на всяка цена да превземат форта. Те нападнаха с невиджана храброст. Испанците не успяха да ги отблъснат.

Гасконецът се качи заедно с първите на стената. Той почти веднага откри маркиза и гневно го нападна с шпагата си. За негово голямо учудване маркизът хладнокръвно отби всичките му нападения.

– Господин маркиз – каза най-сетне гасконецът. – Вие не можете да издържите кой знае колко време. По-млад съм от вас, при това съм гасконец. Ако не се предадете, ще се наложи да ви убия, а това би ми било наистина изключително неприятно. Крепостта е превзета и всяка по-нататъшна съпротива е безполезна. Хвърлете най-последно шпагата!

Маркизът отстъпи крачка назад, избърса потта от челото си и се огледа.

Неговите хора се предаваха поголовно, а се бяха защитавали наистина достойно и храбро. Когато Равено дьо Люсан се притече на помощ на гасконеца, маркизът хвърли шпагата си.

– Маркизът се предаде – рече Барейо. – Той се предаде в ръцете на един гасконец. Господин Дьо Люсан няма работа повече тук. Маркизът се намира под мое покровителство!

Равено сне шапката си, поздрави противника си учтиво и рече:

– Господин маркиз, корсарите умеят да уважават смелостта. Бих искал да ни отведете при граф Вентимилия.

– Вървете след мен – отвърна маркизът. Отключи някаква врата и каза:

– Елате, пленниците са тук.

В следващата секунда графът беше в обятията на Равено, докато гасконецът даде на Мендоса и фламандеца четири звучни целувки по бузите.

– Господин графе – каза Равено, – вие намерихте сестра си и сте свободен. Можем ли да направим нещо за вас?

– Дайте ми човек, който да ме отведе до Мексиканския залив. Там ме чака моята фрегата. Имам още едно желание.

– Да чуем – каза Дьо Люсан.

– Да се върна в Европа. Моята мисия свърши, господин Дьо Люсан.

– А какво ще стане с маркиз Монтелимар?

– Дайте му кон и го оставете да се върне в Панама.

Равено погледна графа със силна изненада. Синът на Червения корсар обаче прошепна нещо на ухото му.

– Аха, разбирам – усмихна се Равено. – Вече чух нещо подобно. Моите благопожелания, господин графе.

Корсарите оплячкосаха града. Те се върнаха натоварени с храни и съкровища. Отделно водеха петдесет заложници, които трябваше да им донесат порядъчен откуп на брега на Тихия океан.

Останаха цял месец на остров Пена. Чакаха там искания откуп. Когато получиха двадесет и две хиляди пиастра, освободиха пленниците и напуснаха убежището си, за да търсят нови приключения.

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

В деня на превземането на Гвайяквил граф Вентимилия, сестра му и тримата му приятели напуснаха града със свита от тридесет корсари, които бяха решили да се върнат в Европа, тъй като бяха събрали достатъчно пари, за да могат да живеят спокойно до края на дните си.

Десетина дни по-късно те стигнаха пристанището на Рива, където „Светкавица“ стоеше на котва от три месеца.

Една лодка беше дошла на сушата, за да вземе графа и спътниците му. Гасконецът изглежда беше загубил чувството си за хумор. Той издърпа настрана графа и Мендоса и рече:

– Трябва да ви призная, че нямам желание да се върна в Европа. Много ми е мъчно да се разделя с приятелите си, но се надявам, че все някога ще се видим отново...

– Какво казваш? – извика графът учуден.

– Какво да се прави! – отвърна Барейо. – Вече съм на четиридесет и имам огромното желание да създам свое семейство...

– Негодник! – извика Мендоса. Фламандецът, присъединил се към тях, избухна в смях:

– Той се е влюбил в красивата гостилничарка!

– Братовчед, ти отгатна – рече гасконецът. – Ще направя от храбрата вдовица госпожа Дьо Люсак и заедно ще продаваме френски и испански вина в пивницата „При Гасконеца“.

След като Барейо, или вече господин Дьо Люсак, се раздели с приятелите си, фрегатата разпери платна и се отправи към нос Тибурон.

Синът на Червения корсар също беше изгубил част от сърцето си в Америка и искаше да върне тази част в Европа.

Двадесет дни по-късно, за да не бъде забелязана от испанските кораби, една нощ фрегатата напусна остров Санто Доминго. На борда й пътуваше една жена в повече, но липсваха трима мъже.

Красивата маркиза се бе разделила без съжаление с острова, след като беше предала обширните си владения на Мендоса, фламандеца и Бутафуоко. Те, подобно на гасконеца, не можаха да се върнат в лоното на европейската цивилизация.

Дали ще се срещнем отново някой ден с тях?

КРАЙ

© 1996 Димитър Иванов, превод от италиански

Emilio Salgari
Il figlio del Corsaro Rosso, 1908

Източник: <http://dubina.dir.bg>
Сканиране и обработка: Сергей Дубина, 27 юни 2007
Книжното тяло предостави Венцислав Пейчев.

Публикация:

Поредица „Избрани приключенски романи“

ЕМИЛИО САЛГАРИ

Синът на червения корсар

Роман

Художник Емилиян Станкев, Световна библиотека, 1996

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3066>]